A BASIC TAMIL READER AND GRAMMAR

1995
T 209

K. PARAMASIVAM and JAMES LINDHOLM

VOLUME I : READINGS

SAI Heidelberg
45088769,7

Tamil Language Study Association

Evanston, Illinois

34/7500

A Basic Tamil Reader and Grammar
by K. Paramasivam & James Lindholm

Tamil Language Study Series: 1

Volume I: Readings

Calligraphy by Victoria Tilak (readings 30, 43, 47, 48, 51, and 53 by J. Lindholm)
Drawings by Rajesh Alwa (illustration on p. 9 by Noel Price)
Cover and endpaper drawings by Manoharan Devadoss

The materials published herein were developed pursuant to Contract No. 300-75-0246 between the University of Chicago and the United States Office of Education (Division of International Education, International Studies Branch), United States Department of Health, Education, and Welfare, and prior to the current printing were published in the name of the South Asia Language and Area Center of the University of Chicago.

GF
ஸாத 50.12 A 81/2971 [illegible],16

Tamil Language Study Association
2127 Maple Avenue
Evanston, Illinois 60201

1980

(5th printing 1987)

CONTENTS OF VOLUME I

Acknowledgments vi

Introduction to Volumes I and II vii

The Tamil script xiv

Readings 1

1. இந்தியா [India] 3
2. தமிழ்நாடு [Tamilnadu] 5
3. கிராமம் [Village] 7
4. கோயில் [Temple] 8
5. நடராஜர் [Nataraja] 12
6. மீனாட்சி [Minakshi] 15
7. முருகன் [Murugan] 17
8. இந்தியாவின் மக்களும் மொழிகளும் [India's people and languages] 19
9. காவிரி [The Cauvery] 21
10. ஒரு குடும்பம் [A family] 23
11. கண்ணன் [Kannan] 24
12. குமுதம் [Kumutam] 26
13. தோணி [The dinghy] 28
14. தென்னையும் புல்லும் [Coconut and grass] 30
15. பேகனும் பெருமாள் பிள்ளையும் [Pekan and Perumal Pillai] . 33
16. நினைப்பும் நடப்பும் [Expectation and eventuation] 35
17. சாபம் [The curse] 36
18. வடைத் திருடன் [The vadai thief] 40
19. மந்திரவாதியின் காதல் [The magician's passion] 45

20. பாவம் யாருக்கு? [Whose is the sin?] 49
21. வானமும் மரமும் [The sky and the tree] 51
22. கெட்டிக்கார மந்திரி [The clever minister] 55
23. புலவரும் மந்திரியும் [The poet and the minister] 57
24. காகத்தின் கதை [The story of the crow] 61
25. பிள்ளையார் பிறப்பு - 1 [The birth of Pillaiyar - 1] 65
26. பிள்ளையார் பிறப்பு - 2 [The birth of Pillaiyar - 2] 69
27. பிள்ளையாரின் தந்திரம் [Pillaiyar's trick] 71
28. கணவன் வந்தான் [A husband comes home] 73
29. நம்பிக்கை [Trust] 75
30. விதி [Fate] 79
31. "சங்கரா! சங்கரா!" ["Sankara! Sankara!"] 83
32. "ஐயோ!" ["Aiyo!"] 86
33. நூறு வடை [The hundred vadais] 88
34. ஊமைக் கதை [The story of the mute] 91
35. வேலைக்காரன் செய்த வேலை [The service the servant performed] 93
36. தாகம் [Thirst] 96
37. ஜம்புலிங்கம் [Jambulingam] 99
38. வாய் உள்ள பிள்ளை [The child with a mouth] 103
39. ஓர் அரசனின் வருத்தம் [A king's sorrow] 105
40. அன்பைக் கெடுத்தவன் [The love-spoiler] 108
41. துறவு [Renunciation] 111
42. நன்றி [Gratitude] 114
43. கற்பு - 1 [Chastity - 1] 117
44. சமயங்கள் [Religions] 121

45. கிழக்கும் மேற்கும் [East and west] 124
46. அறிவும் உணர்வும் [Knowledge and feeling] 128
47. வட்டி இல்லாத கடன் [A loan without interest] 131
48. விருந்து [Hospitality] 135
49. மானம் [Honor] 138
50. ஆற்றுத் தண்ணீர் [River water] 141
51. தாய் [Mother] 145
52. "வறுமையை ஒழிப்போம்!" ["Down with poverty!"] 149
53. பிள்ளையார் சிரிக்கிறார் [Pillaiyar is smiling] 154
54. பெண் மனம் [The female mind] 158
55. கற்பு - 2 [Chastity - 2] 163

Cultural notes 167
Grammatical index 171
English index 172
Tamil index 177

ACKNOWLEDGMENTS

Many people have contributed to the development of this Reader, from those officials of the Office of Education responsible for the funding of the project to the several sets of students who have used these materials in their various stages of evolution. That the names of just two of us are listed as authors obscures the genuine role that encouragement and inspiration, as well as specific individual suggestions, have played in the process. We are indebted to each of them, the more so for the graciousness with which they have tolerated the long delay in seeing the Reader in final form.

We wish specifically to mention our gratitude to those who worked for the project in various crucial ways and at various times: Bradley Griffith, Norman Hurd, Craig Moro, Victoria Tilak, Vijayarani Jotimuttu Fedson, Norman Cutler, Kathi Rose, Richard Davis, and Richard Pon Arul.

Users of the Reader will join us in our special thanks to Victoria Tilak for her beautiful calligraphy. We regret that she had to return to India before all the writing was complete.

Special thanks go to Rajesh Alwa for his imaginative illustrations.

We are grateful to Manoharan Devadoss for permission to reproduce his drawings of the Shore Temple at Mahabalipuram.

A tape of these readings, produced by Joseph Toth, Technical Supervisor of the University of Chicago Language Laboratory, enhances the usefulness of these materials by providing an opportunity for work on aural comprehension. We are grateful to him and to Richard Pon Arul, who did the reading for the taping.

Vijayarani Jotimuttu Fedson provided her knowledge, insight, and analytical skill to the project, particularly during the three-month absence of one of the main authors. Her sensitivity to semantic nuance in both English and Tamil has been especially helpful.

As project coordinator, I take the liberty of acknowledging the key contribution of my co-author, K. Paramasivam. It is he who drafted all but one or two of the readings presented here, as well as many others that were not selected for inclusion. The imagination and creativity displayed in them are due to him. At numerous points, however, changes had to be made for various pedagogical reasons. Final decisions in such matters, as well as in the wording of the annotations (particularly the grammatical descriptions), were my responsibility, as are errors and inaccuracies that were thus introduced and have since escaped detection.

Finally, I wish to express my appreciation to the two project assistants who are most responsible for maintaining the constant attempt to improve the clarity, consistency, completeness, and general pedagogical usefulness of the Reader as it developed: Bradley Griffith and Kathi Rose.

J. L.

INTRODUCTION TO VOLUMES I AND II

A Basic Tamil Reader and Grammar is intended to help the beginning student of Tamil acquire competence in the language as efficiently as possible by providing him/her[1] as early as possible with accumulated successful experiences of reading Tamil.

This style of textbook is a response to the following considerations relevant to the study of Tamil at American universities:

(1) In spite of the simplicity and regularity of Tamil grammar, Tamil is a difficult language for English speakers to learn to use with ease. There has been little success in helping students acquire, in the time normally available for language study, a sufficient skill in the language to be able to use it in Tamilnadu without crucial reliance on the fact that many Tamils know English. (There are reasons for this, but they need not be discussed here.) As a practical matter therefore, it seems essential to provide means for a student to accelerate her progress in learning the language. This implies beginning actual use of the language as early as possible and providing learning materials sufficiently complete and self-explanatory to make an individual's progress in understanding actual samples of the language less dependent than normal on classroom explication. Considerable time is wasted, and disruption of the learning process experienced, in having to wait until the next classroom meeting before something unclear in one's reading can be clarified. Apart from the greater efficiency possible for the regular student, freedom from this dependence through fully explicated language-learning materials (while never totally possible) also has the advantage of making self-study more feasible.

(2) Learning to speak and understand Tamil conversation is particularly difficult, especially in the absence of a Tamil-speaking environment. (This is due to the speed of speech and its unfamiliar phonological distinctions, quite apart from the extra difficulty of the existence of an informal spoken style pronounced somewhat differently from the formal writing-based style.) Accordingly, progress in learning the language can be maximized by making the written medium the basis of a student's initial learning. This strategy should not be seen as detracting from the importance of learning aural/oral skills in Tamil nor as denying that it is impossible to learn these skills without devoting great attention to their use/practice in actual conversation. It should rather be seen as asserting that there is a core of awareness central to both reading skill and conversational skill --- namely, the awareness (or "knowledge", if you will) of how meaning is structured and expressed (lexically, morphologically, and syntactically, even rhetorically) in Tamil --- and that it makes sense to acquire this first or primarily through the easier written medium and to devote energy to the more difficult process of developing skill in the spoken medium when this basic consideration is well under way.

(3) Understanding a language in actual use (even aside from the issue of producing it in turn by writing or speaking) involves crucial aspects beyond recognition of grammatical forms and lexical items. It is simply not the case that all

---

[1] For convenience, the pronouns "him" and "her" will henceforth be used arbitrarily to refer to an individual regardless of sex, which is irrelevant to the issue under discussion.

one needs to know to be able to read any sentence are the rules and structures of grammar plus the set of vocabulary involved. Any language student --- especially a student of a language unrelated to and/or quite different from his native language --- can testify to the numerous occasions in which a sentence still eludes comprehension even after all the word meanings have been looked up and all the grammatical forms recognized. Unfamiliar idioms and other idiosyncracies are only a small part of this problem. The elusive and crucial final step to a sentence's comprehension is the emergence of a coherent conception or image (often the visualization of a narrative scene) of the complete sentence in terms of its interrelated parts. This process --- which is key to the experience of meaning in language --- is a spontaneous process of extrapolating plausible hypotheses about what a speaker or writer is driving at on the basis of the semantic and grammatical relations explicitly encoded in the sentence. Only when that coherent image fits the discourse context is comprehension complete and we feel we "know" the meaning of the sentence. We can call this process the construal of meaning. Even though it is crucial to what we call "knowing" a language, the capacity for construing meaning is not so much a kind of knowledge that one has learned about a language as, rather, a familiarity with meaning structures and phrasing that one has experienced. No grammar can provide this experience. It can only be acquired by having the experience itself, especially the experience of the sustained construal of meaning in the course of a connected discourse such as narrative. A student must have maximum possible exposure to reading material that efficiently brings him to the point at which he must make the construal judgment or (so to speak) the semantic "leap of faith".

These considerations are the basis for the content and structure of this book: a large quantity of reading material intended for the basic level of study, stress on the reading experience as primary and the presentation of grammar and vocabulary as supplementary to this rather than vice-versa, and (to make the above possible) the provision of maximum, in-context lexical and grammatical information necessary for successful and efficient construal of the reading material. Except for the sound of the language (which this book cannot provide) and practice in expressing meaning through newly learned grammar and vocabulary which feeds back beneficially for greater reading facility (which this book has not provided), a student should be able to read through this book with a minimum of outside assistance (and therefore at his own comfortable pace) and arrive at the end reading modern Tamil prose which is simple and non-ornate, but normal and unsimplified.

The book has two basic components. The primary one is the set of readings (Volume I), embodying a very substantial amount of information on how Tamils express themselves, while not incidentally conveying much cultural, anecdotal, and other kinds of non-linguistic information. The other component, the set of annotations (Volume II), attempts to provide the student with everything she needs to know (to the extent actually possible on paper) in order to fully and accurately understand what the sentences and paragraphs are communicating. This includes not only vocabulary and grammatical forms and constructions, but more especially, how certain phrasings are to be taken (construed) in context. We also wish the student to have this information at his finger tips with the greatest possible efficiency, which accounts for the decision to prepare the detailed serial glossary and annotation of which Volume II consists and to bind it separately so that it can be consulted simultaneously with Volume I without flipping pages back and forth.

Volume II thus contains all the grammar and vocabulary necessary for a basic knowledge of Tamil and constitutes the Grammar aspect of the book. But it is Volume I,

the Reader aspect of the book, which should be the primary focus of a student's attention and the main source of his impressions of the structure of Tamil. It is the accumulated recollection of manners of expression that occur in the readings that should provide for the student his "knowledge" of Tamil in the most important sense: the feelings of recognition and familiarity when confronting new samples of Tamil expression. Without this growing familiarity as the end result, the "rules" and other generalizations of Tamil grammar are abstract and pointless.

In short, the annotations are not to be studied; the readings are. After reading through a passage for the first time with the help of the annotations, the student should read it again, and again, each time depending less on the annotations until the words on the page, apprehended at a smooth pace in sequence as actually written, promptly convey a semantic import to the reader without his constructing it step by step by consciously recalling translation equivalents and grammatical rules. At that point he will be reading rather than deciphering.

For all students, but especially those who wish to develop skill in aural comprehension and eventually in conversation, it is advisable to go through the same process with the tapes that have been made of these readings (available from the Tamil Language Study Association). The student should listen to a passage at first with the aid of the written passage in front of her, but gradually listening without reading along until she can understand what the passage is saying with her mind no longer dwelling on recognizing grammatical structure and vocabulary. In spite of the disadvantage that repeated reading and listening to a familiar passage can be boring, the pleasure of achieving direct, unmediated comprehension should more than compensate.

All that is required to begin use of these materials is an initial familiarity with the Tamil script. We have provided only the most basic display of the writing system. This will be inadequate for a self-study student without prior Tamil exposure, but the main problem for the latter is the difficulty of hearing (in the absence of a Tamil-speaking tutor or friend) the sounds and syllable sequences pronounced. A supplement containing guidelines and exercises for script-recognition and fluent sound production, with accompanying tape, is planned. Most students, however, will be using the Reader in a course context and need not rely on this book for learning the script and sound system. In any case, the script per se is transparently systematic upon examination of the chart and can be learned in a few days time. Early readings emphasize geographical names so that the student can begin reading a connected passage without excessive new lexical vocabulary and can practice reading the script with a number of familiar words.

The annotations in Volume II have the following format and conventions. In a manner keyed serially to the readings line by line (the number at the left margin refers to the line number of the relevant reading), all lexical and grammatical information necessary and relevant to the construal of any particular sentence is provided to the student, unless the student is likely to be familiar with it already. Although for most students using the Reader this will not be the case, it is assumed for the sake of completeness that at the beginning of the book the student is ignorant of everything except the Tamil script. What we can realistically assume the student is familiar with as he progresses beyond that point is, of course, an indeterminate matter and we have had to be arbitrary.

With minor exceptions, all lexical items are glossed at the appropriate reference point in the annotations for the first three readings in which they occur (but only

once per reading, if the same word recurs later in the same passage). Obviously, not every student is capable of learning every word by the third time it occurs; nor do we expect any student to do so anymore than we would expect anyone to remember a large number of names and faces by the third meeting. The interesting and useful ones will be remembered after relatively few encounters; the less stimulating ones will take longer to register. Not to worry. When a student fails to recall a word that has already been glossed three times, he has recourse to an alternative source of information, his dictionary (or the alphabetized glossary planned for this book). This has the disadvantage of slowing his pace in dictionary searches, but on the other hand, has the advantage of providing necessary practice in using an unfamiliar alphabetical order. In any case, the three-occurrence principle cuts down on some of the time wasted in consulting a dictionary and, moreover, serves as at least a minor incentive to the student to learn a word by the time it occurs thrice.

It would have been possible to control the burden of unfamiliar vocabulary by limiting successive readings to a specific number of selected basic words. This procedure was rejected primarily in order to eliminate constraints on the naturalness of expression in the readings. Secondly, we wished to convey to the student that there is no prescribed set of vocabulary that he is required to learn. Words that are common and important will, due to that very fact, recur in the readings frequently and tend to be learned precisely on the strength of frequent encounter. With regard to the student's possible dismay at the numerous less important words she constantly encounters in the readings, it is a dismay that she must accustom herself to, for peripheral and unimportant words inevitably occur in all normal kinds of writing. Our strategy has been to try to minimize the frustration and inefficiency of encountering unfamiliar vocabulary by providing through the annotations immediate access to meanings, but in any case the student must get used to this constant source of difficulty. It is important to note that just as there is no constraint on the words that may occur in the readings, neither is the student expected to learn a word just because it has occurred there.

As with vocabulary, each point or principle of grammatical structure is explicitly mentioned in the annotations for the first three times it is exemplified in the readings. The second and third times are generally cross-references to its first occurrence, where in the annotation to the appropriate line number a brief descriptive and/or formulaic summary is provided and highlighted by being placed in a "box" on the page. The number reference for this line in the readings (for example, "11.22" --- meaning "reading 11, at line 22") together with the prefix "STR" (for "structure") serves thereafter to identify this grammatical point. Thus the notation "STR: 11.22" refers to the structural fact or principle exemplified for the first time at line 22 of reading 11 and for which there is a descriptive or formulaic summary in a "box" at the corresponding location in the annotations. To refresh his memory about the point in question, the student may either look up the original sentence in its natural context or look up the box for the abstracted summary, or both.

For ease of reference, in both volumes the content of each page in terms of reading number and the first and last line number of the page is indicated, dictionary fashion, in the upper outside corner. When in Volume II the annotations for a particular line number continue on the next page, a hyphen on the bottom corner number (e.e., "15.29-") means "also on following page" and parentheses on the top line number (e.g., "15.(29)") means "also on previous page". For even greater ease of reference all the structural "boxes" have been reproduced separately in order of

appearance as Appendix 4. In addition to the identifying "STR" numbers in the outer margin, reference is given to the location of additional occurrences in the readings of that particular grammatical point so that further exemplification is quickly available if desired. (Except for the more subtle or difficult points, only two additional references are generally given.) Appendix 4 has been printed only on one side of the page so that a student may remove the pages and/or cut out the individual boxes, and organize her own personal reference system if she wishes.

Should three in-context references to a grammatical point prove insufficient to recall it when it next occurs, the student may consult the grammatical index (in both Volumes I and II), where he may determine the relevant "STR" number(s) by looking up (depending on what he remembers or which is relevant) either the Tamil form, its descriptive term or name, or one of a set of possible English glosses if it has one.

A word should be said about our glosses. Students familiar with other foreign languages should be aware that the "same" word in different languages (i.e., the apparent translation equivalents) in fact differ because the ranges of their appropriate use to express a concept generally have different limits or boundaries. Their conceptual "spaces" differ. Yet much of it overlaps, which is why a word is able to be a relatively successful gloss to a word in another language. Consider the gloss 'old' for பழைய. The concept 'old' in English and the concept பழையin Tamil share considerable conceptual space: they are both appropriate in a range of contexts such as 'old clothes', 'old building', 'old work of art', 'old city', etc., even 'old time(s)'. However, we discover that the Tamil concept does not include the age of persons, since பழைய is not appropriate to the context 'old man'. Until this is discovered we are covertly misled about a Tamil concept. All glosses are to be taken as tentative in this way. Their function is to indicate the general area of the Tamil word's conceptual space until the learner's further encounter with it can provide him with an increasingly refined sense of its range of appropriate use on its own terms rather than with reference to the English gloss. A series of glosses separated by commas is an attempt to focus more sharply on the conceptual space of the Tamil word by indicating that each of the synonyms is suggestive in some way of the concept, and implying that where one gloss differs in some way from the others is a conceptual area that the Tamil word does not cover. For example, though the most natural word to translate குடியிரு is 'live' as in "he lives in a hut", the additional synonym 'reside' is necessary to convey the implicit warning that the gloss 'live' is to be taken in the 'reside' sense and that the conceptual space of குடியிரு likely does not include 'live' in the more general sense of 'be alive'. Sometimes lexical items will be contrasted using the term "vs." in order to make similar points. Sometimes a series of glosses can do the opposite, indicating that the Tamil concept is broader than one of the English glosses, rather than narrower. For example, that both 'unripe fruit' and 'vegetable' are used as glosses for காய் indicates that the conceptual space of this Tamil word includes both of these conceptual areas, which English keeps apart. In this particular case, a contrast is provided to help the learner perceive the different way in which Tamil makes conceptual division of this domain of fruit/vegetable: "vs. பழம்(ripe) fruit". Taking these glosses as sound (presumably) but tentative guidelines, it is then up to the student to be attentive to the specific contexts in which he encounters these two words in order to confirm (or disconfirm) his impression of the basis for the conceptual division, and also to refine it by discovering, for example, that a ripe tomato (NB: soft, red, sweet) is a பழம்.

Glosses separated by a comma, then, are our attempt to suggest to the learner the nature of the conceptual space associated with the Tamil word. We take this "space" to be a single, coherent one. When a semi-colon is used between glosses, on the other hand, this indicates that the Tamil word appears to have more than one meaning (although they are often obviously related) and that the additional gloss is not to be taken as contributing to the sketch of a single conceptual space as above. (This does not apply to a special use of the semi-colon introduced in STR: 1.16.)

Tamil words that have cognates in Sanskrit or other Indo-Aryan languages are provided with this information in the annotations --- not, however, as something the student is expected to learn (cf. the remarks above about the supplementary, support-system function of the annotations in general) but as a matter of general interest and curiosity. Most of the forms cited are the Sanskrit forms of these words, but they are all labeled "IA". In most cases these words have been borrowed into Tamil, but not necessarily, since there has also been borrowing the other way. Nor is the listing of cognates exhaustive or definitive since it is not our purpose to make scholarly judgments on this matter. It should be noted that in the Indo-Aryan citations the vowels e and o are inherently long and therefore do not bear a diacritic mark even in words that in transliteration from Tamil would have e and o.

Also cited are sources of Tamil words in other languages, such as English and Arabic (via Persian).

Words with component parts such as compound nouns are usually listed in the annotations hyphenated (and any sandhi rules undergone undone) so that the identity of the components and the presumable semantic rationale of the structure of the whole will be evident. When it is not otherwise obvious, the literal meaning of such compounds is given in double quotation marks. Elsewhere, too, as in describing the meanings of certain constructions, phrases, or sentences, double quotation marks signify a literal rendering.

Square brackets generally refer to something that is implicit in the meaning but not easily or accurately expressible in the gloss, while parentheses offer additional information such as special circumstances required for a word to be used appropriately.

After the first few readings, every verb is identified as either weak (W) or strong (S). This makes it unnecessary to label every word as either a noun, a verb, etc., and makes clear which meaning is the relevant one when the gloss is ambiguously a noun or a verb (e.g. "fly"). The rationale for the weak/strong classification is developed in the structural "boxes" and this system is related to Graul's familiar seven-way classification in Appendix 1.

Relatively little grammatical terminology is used. The structural "boxes" instead attempt to relate the Tamil constructions directly to an impression of their meaning and use. The names of the cases are related to the closest equivalent function in English in Appendix 1. One set of terms that is often necessary to make clear in which sense an English gloss is to be taken is "transitive/intransitive" (abbreviated "trans./intrans."). This is because many English verbs (e.g. "break") can be understood either transitively (which means involving both a subject (or agent of the action) and an object (or patient of the action) as in "the witch broke the mirror") or intransitively (which means involving just a subject and no object (i.e., either agent or patient but not both) as in "the witch flew away" or "the mirror broke").

Nothing has been said about the aspects of Tamil culture both explicit and implicit in the content of the reading passages. Their interpretation has been left to the student as his knowledge of Tamil and Tamil culture develops. Only at those points where it appears absence of cultural information would jeopardize the interpretability of the reading is a brief comment made. The mark "*CN*" in the margin of the reading indicates that a relevant note is to be found in the Cultural Notes at the back of Volume I.

No doubt there is an abbreviation here, a conventional notation there that I have forgotten to mention. I am confident the reader will manage. Everyone who has been associated with the Tamil Reader project wishes the reader success and enjoyment in the study of Tamil and is pleased to hope that A Basic Tamil Reader and Grammar will contribute substantially to that goal.

J.L

THE TAMIL SCRIPT

Consonants ↓ Vowels →

	அ	ஆ	இ	ஈ	உ	ஊ	எ	ஏ	ஐ	ஒ	ஓ	ஔ
க்	க	கா	கி	கீ	கு	கூ	கெ	கே	கை	கொ	கோ	கௌ
ங்	ங	ஙா	ஙி	ஙீ	ஙு	ஙூ	ஙெ	ஙே	ஙை	ஙொ	ஙோ	ஙௌ
ச்	ச	சா	சி	சீ	சு	சூ	செ	சே	சை	சொ	சோ	சௌ
ஞ்	ஞ	ஞா	ஞி	ஞீ	ஞு	ஞூ	ஞெ	ஞே	ஞை	ஞொ	ஞோ	ஞௌ
ட்	ட	டா	டி	டீ	டு	டூ	டெ	டே	டை	டொ	டோ	டௌ
ண்	ண	ணா	ணி	ணீ	ணு	ணூ	ணெ	ணே	ணை	ணொ	ணோ	ணௌ
த்	த	தா	தி	தீ	து	தூ	தெ	தே	தை	தொ	தோ	தௌ
ந்	ந	நா	நி	நீ	நு	நூ	நெ	நே	நை	நொ	நோ	நௌ
ப்	ப	பா	பி	பீ	பு	பூ	பெ	பே	பை	பொ	போ	பௌ
ம்	ம	மா	மி	மீ	மு	மூ	மெ	மே	மை	மொ	மோ	மௌ
ய்	ய	யா	யி	யீ	யு	யூ	யெ	யே	யை	யொ	யோ	யௌ
ர்	ர	ரா	ரி	ரீ	ரு	ரூ	ரெ	ரே	ரை	ரொ	ரோ	ரௌ
ல்	ல	லா	லி	லீ	லு	லூ	லெ	லே	லை	லொ	லோ	லௌ
வ்	வ	வா	வி	வீ	வு	வூ	வெ	வே	வை	வொ	வோ	வௌ
ழ்	ழ	ழா	ழி	ழீ	ழு	ழூ	ழெ	ழே	ழை	ழொ	ழோ	ழௌ
ள்	ள	ளா	ளி	ளீ	ளு	ளூ	ளெ	ளே	ளை	ளொ	ளோ	ளௌ

Dictionary or "alphabetical" order: left to right, row by row, starting with the vowels and proceeding with each subsequent row beginning with the dotted letter. (In some dictionaries, the dotted letter is considered to come at the end of the row.)

Top row: vowel or "life" (உயிர்) letters

First column: consonant or "body" (மெய்) letters

Intersection of row and column: consonant-plus-vowel or "life-body" (உயிர்-மெய்) letters

Note: a) Vowel letters appear only at the beginning of a word since otherwise the vowel is incorporated into a consonant-plus-vowel letter.

b) Every consonant letter has a dot.

The system of vowel diacritics in the formation of consonant-plus-vowel letters:

vowel	அ	ஆ	இ	ஈ	உ	ஊ	எ	ஏ	ஐ	ஒ	ஓ	ஔ
diacritic	☒*	☒ா	☒ி	☒ீ	a) ☒ு b) ☒ூ c) ☒	a) ☒ூ b) ☒ூா c) ☒ூ	ெ☒	ே☒	ை☒	ொ☒	ோ☒	ௌ☒
exceptions		ஸ ஶ ஜ				ஷ			ஷா ஷு ஷூ ஷை	ிஷ ிஶ ிஸ ிஜ	ேஷ ேஶ ேஸ ேஜ	

Transliteration (as in the Tamil Lexicon) and pronunciation of the vowels (as in the underlined portion of the word):

	a	ā	i	ī	u	ū	e	ē	ai	o	ō	au
translit.												
pronunc.	about	father	it	elite	put	lute	pet	plate	kite	order	hope	house

---

* ☒ stands for any one of the consonant symbols with no dot. Thus, aside from the vowel letters, the basic symbols have the vowel அ inherently and the dot signifies its omission.

\# These letters cannot be misinterpreted as ெ☒ plus ர (two letters) because this sound sequence does not occur in formal (i.e. written) Tamil. The same is true of ே plus ர .

The sound system of the consonant letters (this term is to be taken as including the corresponding consonant-plus-vowel letters): There are three groups based on their type of sound: 1) obstruent or "hard" letters, 2) nasal or "soft" letters, and 3) "intermediate" letters. There are six points of articulation or "tongue-positions": 1) velar (back of the mouth), 2) palatal (top of the mouth), 3) retroflex (tongue curled back), 4) alveolar (ridge behind teeth), 5) dental (on teeth), and 6) labial (lips). There is one hard letter and one nasal associated with each tongue-positi
The degree of obstruence or "hardness" of the pronunciation of the hard letters is influenced by the sound context. There are four such: 1) beginning of word, 2) preceded by a dotted hard letter (usually itself: thus "doubled"), 3) preceded by a nasal (usually its mate), and 4) preceded by a vowel or intermediate letter.

hard	nasal	intermediate	tongue-position	translit.	pronunciation	1 (e.g. க...)	2 (அக்க...)	3 (அங்க..)	4 (அக
க்			velar	k	------>	kite	thick coffee	hunger	cohort
	ங்		velar	ṅ	sing				
ச்			palatal	c	------>	cede*	hot chocolate	lounge	tacit
	ஞ்		palatal	ñ	onion	(*or as in church for some speakers)			
ட்			retroflex	ṭ	approximately:	[inapplicable]	heart tug	burn down	board u
	ண்		retroflex	ṇ	burn [approximately]				
த்			dental	t	------>	tin [but tongue placed as for thin]	oath taking [but no "lisp"]	India [but tongue as for in this]	other
	ந்		dental	n	unthinkable				
ப்			labial	p	------>	pot	cop patrol	humbug	about
	ம்		labial	m	maybe				
		ய்	palatal	y	yes				
		ர்	alveolar	r	very [as pronounced in Britain]				
		ல்	alveolar	l	lip				
		வ்	labial	v	very [sometimes close to wary]				
		ழ்	retroflex	ḷ	very [as pronounced in America]				
		ள்	retroflex	ḻ	earl [keeping tongue curled back]				

Supplementary letters: the "northern letters" (which find use only in words of Indo-Aryan origin or other borrowed words)

	transliteration	pronunciation
ஜ்	j	junction
ஸ்	s	super
ஷ்	ṣ	harsh [approximately]
ஹ்	h	happy
க்ஷ்	kṣ	cocksure
ஸ்ரீ	śrī	shriek [but with r as pronounced in Britain]

ஸ்ரீ is a word meaning 'auspicious' used approximately as is "Mr." in English.

Readings

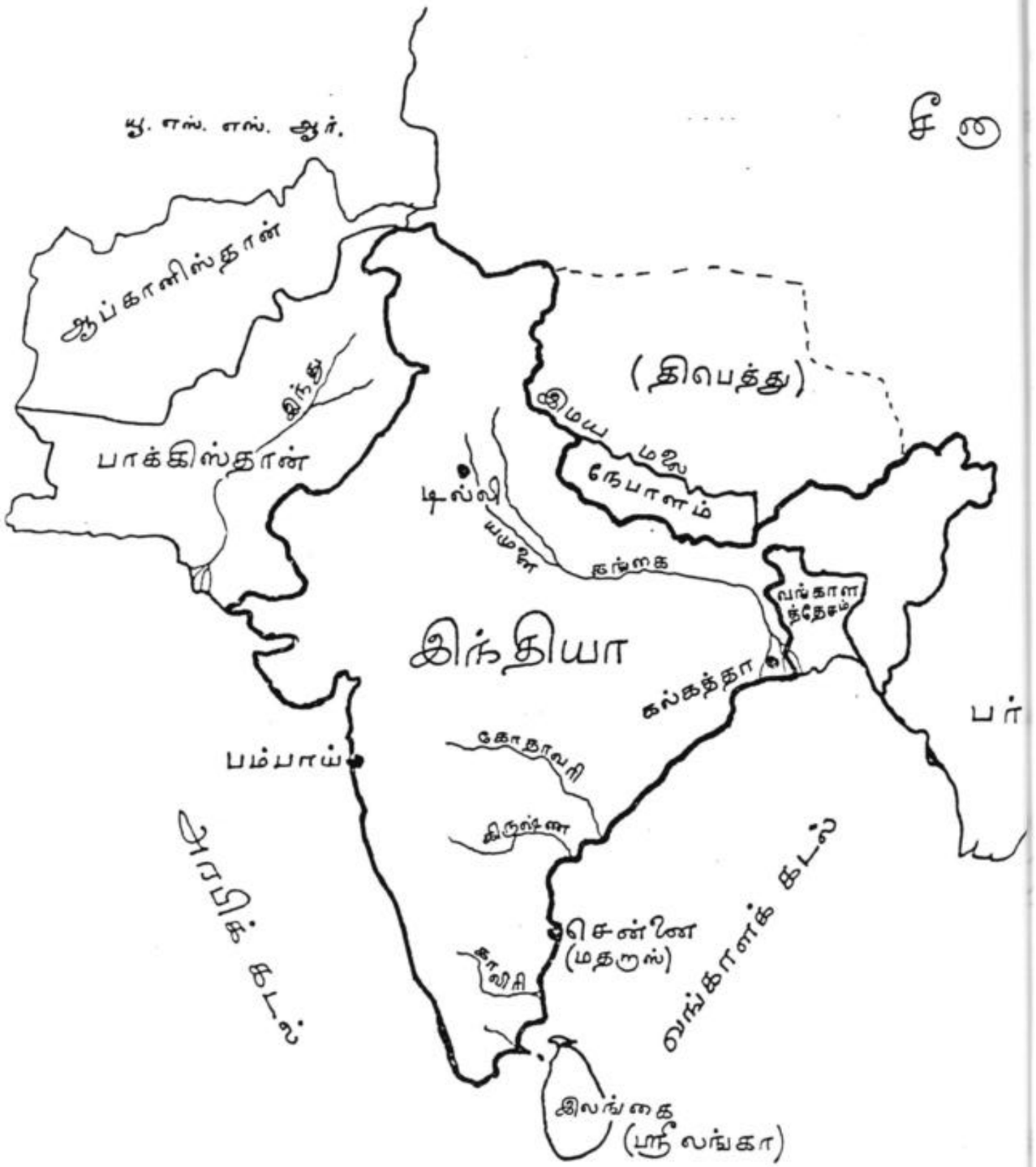

இந்து மகா சமுத்திரம்

1. இந்தியா

இந்தப் படத்தைப் பாருங்கள். இது ஒரு நாட்டின் படம். இந்த நாட்டின் பெயர் இந்தியா. இது ஆசியாவில் இருக்கிறது.

இந்தியாவின் வடக்கில் இமயமலை இருக்கிறது. தெற்கில் இந்து மகாசமுத்திரம். மேற்கில் அரபிக் கடல். கிழக்கில் வங்காளக் குடாக் கடல்.

இந்தியாவில் இருபது மாநிலங்கள் இருக்கின்றன. இந்தியாவின் மக்கள் தொகை அறுபது கோடி.

இந்தியாவின் தலைநகரம் டில்லி. முக்கிய நகரங்கள் பம்பாய், சென்னை, கல்கத்தா. பம்பாய் இந்தியாவின் மேற்குக் கரையில் இருக்கிறது. இங்கே தொழிற்சாலை அதிகம். கல்கத்தா கிழக்குக் கரையில் இருக்கிறது. இங்கே மக்கள் தொகை அதிகம். சென்னை தெற்கில் இருக்கிறது. இந்த மூன்று நகரங்கள் முக்கியத் துறைமுகங்கள்.

2. தமிழ்நாடு

கிந்தப் படத்தைப் பாருங்கள். கிது தமிழ்நாட்டின் படம். தமிழ்நாடு கிந்தியாவின் தெற்கே கிருக்கிறது.

தமிழ்நாட்டுக்குத் தென்கிழக்கே கிலங்கை (சிலோன்) கிருக்கிறது. கிலங்கைக்கு வேறுபெயர் உண்டு. அது ஸ்ரீலங்கா. தமிழ்நாட்டுக்கு வடகிழக்கில் ஆந்திரா கிருக்கிறது. கிதன் முழுப்பெயர் ஆந்திரப் பிரதேசம். தமிழ்நாட்டுக்கு வடமேற்கில் கருநாடகம் கிருக்கிறது. முன்னே கிதன் பெயர் மைசூர். தமிழ்நாட்டுக்கு மேற்கே கேரளா கிருக்கிறது.

தமிழ்நாட்டின் தலைநகரம் சென்னை. கிதன் ஆங்கிலப்பெயர் மதராஸ். கிது கடற்கரையில் கிருக்கிறது. கிந்தியாவின் முக்கியத் துறைமுகங்களில் கிது ஒன்று. சென்னையின் மக்கள்தொகை கிருபது லட்சம்; அதாவது கிரண்டு மில்லியன்.

தமிழ்நாட்டில் வேறு பெரிய ஊர்கள் கிருக்கின்றன. அவை மதுரை, தஞ்சாவூர், திருச்சிராப்பள்ளி, சேலம், கோயமுத்தூர்.

மதுரை தமிழ்நாட்டின் மிகப் பழைய நகரம். கிது முன்னே பாண்டியர்களின்

நலைநகரம். நஞ்சாவூர் காவிரி (காவேரி) ஆற்றின் கரையில் கிருக்கிறது. கிது முன்னே சோழர்களின் நலைநகரம். கோய-முக்தூரில் நிறைய 'மில்' உண்டு. கிது ஒரு நொழில்நகரம்.

3. கிராமம்

சின்ன ஊர் கிராமம். பெரிய ஊர் நகரம். கிந்தியாவில் நகரங்களைவிடக் கிராமங்கள் அதிகம். முக்கால்வாசிப் பேர் கிராமங்களில் கிருக்கிறார்கள்.

கிராமத்தைச் சுற்றி வயல் கிருக்கிறது. கிராமத்தில் முக்கியத் நொழில் விவசாயம். கிராமவாசிகளில் விவசாயிகள் அதிகம். தமிழ்நாட்டு விவசாயத்தில் முக்கியப் பயிர் நெல்.

விவசாயத்துக்குத் தண்ணீர் தேவை. தண்ணீருக்கு ஆறு குளமோ கிணறு கிருக்-கிறது. உழவுக்கு யந்திரம் கில்லை; மாடுகள் கிருக்கின்றன.

கிராமத்தில் பெரிய வீடுகள் கொஞ்சம்; குடிசைகள் அதிகம்.

தமிழ்நாட்டில் சின்னக் கிராமத்திலும் மின்சார வசதி உண்டு. சில வீடுகளில் மின்சார விளக்கு உண்டு. சில வயல்களில் மின்சாரப் பம்பு (pump) கிருக்கிறது.

4.
4.22

4. கோயில்

தமிழ் நாட்டில் பல கோயில்கள் உண்டு. பெரிய கோயிலும் சின்னக் கோயிலும் உண்டு. இந்தப் படத்தில் ஒரு பெரிய கோயில் இருக்கிறது. சில ஊர்களில் பல கோயில்கள் உண்டு.

கோயிலில் சாமி இருக்கிறார்; அதாவது கோயிலுக்குள்ளே சாமி சிலை இருக்கிறது. இந்தியாவில் பல சாமிகள் உண்டு. அவர்களில் சிவனும் விஷ்ணுவும் மிகவும் முக்கியம். ஒவ்வொரு சாமிக்கும் பல கோயில்கள் உண்டு. சிவனுடைய கோயிலுக்குப் பெயர் சிவன்கோயில். விஷ்ணுவுடைய கோயிலுக்குப் பெயர் பெருமாள்கோயில். விஷ்ணுவுக்கு வேறு பெயர் பெருமாள். ஒவ்வொரு சாமிக்கும் பல பெயர் உண்டு.

கோயிலுக்கு நாலு வாசல் உண்டு. ஒவ்வொரு வாசலிலும் ஒரு கோபுரம் உண்டு. கோபுரம் வாசலுக்கு மேலே இருக்கிறது. கோபுரம் மிக உயரம். சில கோயில்களுக்குக் கோபுரம் கில்லை.

கோயிலுக்கு முன்னே கடைகள் உண்

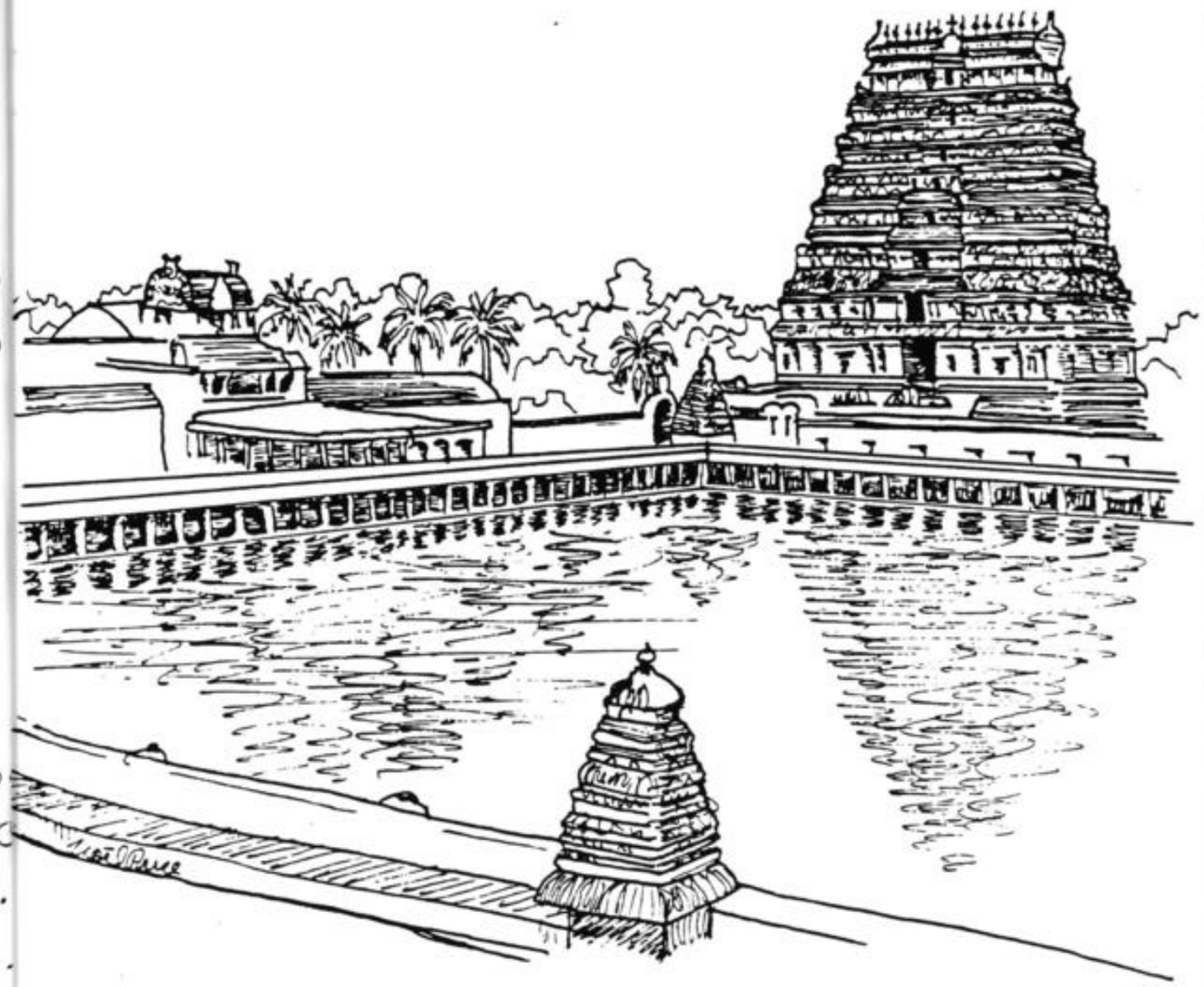

4.23
4.31

கிற்குக் கடைகளில் பூசைக்குச் சாமான்க
கிருக்கின்றன. கோயிலின் பக்கத்தில் ஒ
குளம் உண்டு. சில சமயம் குளம் கோயி
குள்ளேயே கிருக்கிறது.

கிறிஸ்துவர்களுடைய 'சர்ச்' சுக்கு
வேறு பெயர் கோயில். கிறிஸ்துவர்களுக்கு
ஞாயிற்றுக்கிழமை முக்கியம். கிற்குக்க
ருக்குச் செவ்வாய்க்கிழமையும் வெள்ளிக்
கிழமையும் முக்கியம்.

The following words have occurred three times in the readings so far. Are you now familiar with their meanings?

முக்கியம்
ஒரு
உண்டு
பெயர்
ஊர்
பெரிய
படம்

5.
5.20

5. நடராஜர்

இந்தப் படத்தைப் பாருங்கள். இது ஒரு சாமியின் படம். இந்தச் சாமிக்குப் பெயர் நடராஜர். சிதம்பரத்தில் நடராஜருக்கு ஒரு பெரிய கோயில் இருக்கிறது.

நடராஜர் நாட்டியத்தில் ராஜா. இவர் ஆட்டத்துக்குத் தொடக்கமும் இல்லை; முடிவும் இல்லை.

இவருக்கு நான்கு கை இருக்கிறது. இரண்டு வலதுகை. இரண்டு இடதுகை. ஒரு வலது கையில் உடுக்கை இருக்கிறது. ஒரு இடது கையில் தீ இருக்கிறது. இன்னொரு வலது கையில் பாம்பு இருக்கிறது. தலையைப் பாருங்கள். தலையில் மூன்று பாம்புகள் இருக்கின்றன.

நடராஜருக்கு இரண்டு கால். இடது கால் உயரே இருக்கிறது. வலது காலுக்கு அடியில் முயலகன் இருக்கிறான். முயலகன் ஒரு அரக்கன்.

சிவனுடைய மூர்த்தங்களில் ஒன்று நடராஜர்.

6. மீனுட்சி

இந்தப் படத்தைப் பாருங்கள். இது ஒரு அம்மனின் படம். இந்த அம்மனுக்கு மீனைப் போலக் கண் இருக்கிறது. அதனால் இந்த அம்மனுக்குப் பெயர் மீனுட்சி.

இவளுக்கு வேறு பெயர் பார்வதி.

சொக்கநாதர் இவளுடைய கணவன். அவருக்கு வேறு பெயர்கள் சோமசுந்தரம், சுந்தரேஸ்வரர், பரமசிவன்.

மதுரையில் மீனுட்சியம்மன் கோயில் இருக்கிறது. கோயில் மதுரைக்கு நடுவில் இருக்கிறது. இது மிகப் பெரிய கோயில். இது மிகப் பழைய கோயில். மீனுட்சியம்மன் கோயிலுக்குப் பக்கத்தில் சொக்கநாதர் கோயில் இருக்கிறது.

மீனுட்சிக்கும் சுந்தரேஸ்வரருக்கும் சித்திரை மாதத்தில் கல்யாணம். கல்யாணத்துக்கு அடுத்த நாள் சித்திரைத் திருவிழா. அது மதுரையில் பெரிய திருவிழா.

7. முருகன்

இது ஒரு சாமியின் படம். இந்தச் சாமிக்குப் பெயர் முருகன். முருகன் தமிழ்க் கடவுள். முருகன் என்றால் அழகு. முருகன் என்றால் இளமை. முருகனுக்கு வேறுபெயர்கள் கந்தன், சுப்பிரமணியம், ஆறுமுகம். முருகனுடைய வாகனம் மயில்.

முருகனுக்கு விசேடமான இடம் மலை. முருகன் கோயில்கள் பல மலைகளில் இருக்கின்றன. அவைகளில் ஒன்று பழநி.

முருகனுடைய ஆயுதம் வேல். அதனால் முருகனுக்கு வேறு பெயர்கள் வேலன், வேலாயுதம். சில ஊர்களில் வேலுக்கே கோயில் உண்டு.

முருகனுக்கு இரண்டு மனைவி. ஒருத்தி தமிழ்ப்பெண்; இன்னொருத்தி ஆரியப்பெண். தமிழ்ப்பெண்ணின் பெயர் வள்ளி. வள்ளி முருகனுக்கு வலது பக்கத்தில் இருக்கிறாள். ஆரியப்பெண்ணின் பெயர் தெய்வயானை. தெய்வயானை முருகனுக்கு இடது பக்கத்தில் இருக்கிறாள்.

முருகன் சிவனுடைய இரண்டு நின்னைகளில் ஒருத்தன்.

8. இந்தியாவின் மக்களும் மொழிகளும்

இந்துச் சாமிகளைப் பற்றி இப்போது உங்களுக்குக் கொஞ்சம் தெரியும். இது வரை உங்களுக்கு இந்திய மொழிகளைப் பற்றித் தெரியாது. வடக்கில் இமய மலையிலிருந்து தெற்கில் கோதாவரி ஆறு வரை ஆரிய மக்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் மொழிகளில் சில இவை: இந்தி, வங்காளி, பஞ்சாபி, மராட்டி, ஒரியா. இந்த மொழிகளும் ஐரோப்பிய மொழிகளும் ஒரே குடும்பம். அந்தக் குடும்பத்தின் பெயர் இந்தோ-ஐரோப்பியக் குடும்பம். தெற்கே கோதாவரி ஆற்றிலிருந்து கன்னியா குமரி வரை திராவிட மக்கள் இருக்கிறார்கள். திராவிட மக்கள் தொகையைவிட ஆரிய மக்கள் தொகை அதிகம். திராவிட மக்கள் மொழிகளில் சில தெலுங்கு, கன்னடம், துளு, கோடா, மலையாளம், தமிழ். ஆரிய மொழிகளையும் திராவிட மொழிகளையும் தவிரக் கிழக்கில் முண்டா மொழிகள் உண்டு. முண்டாரியும், சுந்தாலியும் இவைகளில் இரண்டு. ஆரியர்களையும் திராவிடர்களையும் விட முண்டா மக்கள் தொகை மிகக் குறைவு.

९. காவிரி

காவிரியாறு குடகு நாட்டில் பிறக்கிறது; கருநாடகத்திலும் தமிழ்நாட்டிலும் பாய்கிறது; வங்காளக் கடலில் கலக்கிறது.

தமிழ்நாட்டில் காவிரியாறு மூன்று மாவட்டங்கள் (சேலம், திருச்சிராப்பள்ளி, தஞ்சாவூர் மாவட்டங்கள்) வழியாக ஓடுகிறது. பழங்காலத்தில் இந்த மாவட்டங்களுக்குப் பெயர் சோழநாடு. சோழநாட்டுக்கு வேறு பெயர் காவிரி நாடு.

தஞ்சாவூர் மாவட்டம் தமிழ்நாட்டின் நெற்களஞ்சியம். நெல்வளத்துக்கு முக்கியக் காரணம் காவிரியாறு.

காவிரியாற்றுக்கு நடுவில் மூன்று தீவுகள் இருக்கின்றன. முக்கியத் தீவு திருவரங்கம். (அரங்கம் என்றால் ஆற்றுத் தீவு). திருவரங்கத் தீவு திருச்சிராப்பள்ளிக்குப் பக்கத்தில் இருக்கிறது. இந்தத் தீவில் ஸ்ரீரங்கநாதர் கோயிலும் ஜம்புகேசுவரர் கோயிலும் இருக்கின்றன. விஷ்ணுவுக்கு ஒரு பெயர் ஸ்ரீரங்கநாதர். சிவனுக்கு ஒரு பெயர் ஜம்புகேசுவரர். இந்தக் கோயில்களில் எல்லா மாதங்களிலும் திருவிழா உண்டு.

10. ஒரு குடும்பம்

இது ஒரு குடும்பம். இந்தக் குடும்பத்தில் அப்பாவும் அம்மாவும் இரண்டு பிள்ளைகளும் இருக்கிறார்கள்.

அப்பா பெயர் ராஜன். அவர் நாற்காலியில் இருக்கிறார். அவருடைய கையில் பத்திரிகை இருக்கிறது. அவர் அதைக் கவனமாய்ப் படிக்கிறார்.

அம்மா பெயர் விஜயா. அவள் அழகான பெண். சமையல் அறையில் இருக்கிறாள். அவள் சமைக்கிறாள். பத்திரிகை படிக்க அவளுக்கு நேரம் இல்லை.

லலிதா மூத்த பிள்ளை. அவள் கண்ணனுக்கு அக்கா. அவள் நல்ல பெண். வீட்டு வேலை செய்ய அவளுக்கு விருப்பம். இப்போது அறையைக் கூட்டுகிறாள். தினமும் அவள் அம்மாவுக்கு உதவி செய்கிறாள்.

கண்ணன் இளைய பிள்ளை. அவன் லலிதாவுக்கு இளையவன். அவன் அவளுக்குத் தம்பி. அக்காவைப் போல அவனும் நல்லவன். அவன் பாடம் படிக்கிறான். தினமும் அவன் பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போகிறான்.

11. கண்ணன்

கண்ணன்:- அம்மா! இந்தப் புஸ்தகத்தைப் பாருங்கள்.

அம்மா:- அது என்ன புஸ்தகம்?

க:- இது எங்கள் தமிழ்ப் புஸ்தகம்.

அ:- அது நல்ல புஸ்தகமா?

க:- ஆமாம். இதில் கதைகளும் படங்களும் இருக்கின்றன.

அ:- அந்தப் புஸ்தகத்தில் பாட்டு இருக்கிறதா?

க:- இருக்கிறது.

அ:- ஒரு பாட்டுப் பாடு.

க:- எனக்குப் பாடத் தெரியாது. நீங்கள் பாடுங்கள்.

அ:- இப்போது பாட நேரம் இல்லை. எனக்கு வேலை இருக்கிறது. நீ வீட்டுப்பாடம் எழுது.

க:- எனக்குப் பேனா இல்லை. எனக்கு ஒரு பேனா வேண்டும்.

அ:- அப்பாவிடம் சொல். இப்போது பென்சிலால் எழுது.

க:- வாத்தியார் பேனாவால்தான் எழுதுங்கள் என்கிறார்.

அ:- என்னிடம் பேனா இல்லை. அக்காவின் பேனாவை வாங்கு. அந்தப் பேனாவால் எழுது.

க:- அக்கா எங்கே?

அ:- அதோ, வருகிறாள்.

12.
12.22

12. குமுதம்

'குமுதம்' ஒரு வாரப் பத்திரிகை. எங்கள் வீட்டில் எல்லாருக்கும் 'குமுதம்' பிடிக்கும். என் தங்கையின் கையில் கிந்த வாரக் 'குமுதம்' கிருக்கிறது.

"வள்ளி!"

"என், அண்ணு?"

"நானைக்கு உனக்கு என்ன பரீட்சை?"

"ஆங்கிலம்... ஏன்?"

"பரீட்சைக்குப் படி. கதைப் புஸ்தகம் உனக்கு வேண்டாம்."

"உனக்கு வேண்டும்போல கிருக்கிறது."

"உனக்குப் பரீட்சை கிருக்கிறது என்கிறேன். 'குமுத'த்தை என்னிடம் கொடு".

'குமுதம்' கிப்போது என் கையில் கிருக்கிறது. என் மனம் ஒரு கதையில் கிருக்கிறது.

"கந்தா! நானைக்கு உனக்குப் பரீட்சை கில்லையா?" — கிது அம்மாவின் கேள்வி.

"கில்லை, அம்மா! செவ்வாய்க்கிழமைதான் பரீட்சை".

"என்ன பரீட்சை?"

"தமிழ்".

12.2
12.3

"தமிழில் நிறையப் பாடம் கிருக்கிறது. நீ கின்றைக்கும் நானைக்கும் படிக்கவேண்டும். நீ பாடம் படி".

'குமுதம்' கிப்போது அம்மா கையில் கிருக்கிறது.

"என்ன சத்தம் அங்கே?" — கிது அப்பாவின் குரல்: "மணி எட்டு. எனக்கு கல்ல பசி. சாப்பாடு தயாரா?... அடடே! 'குமுத'மா? கிங்கே கொடு".

'குமுதம்' கிப்போது அப்பா கையில் கிருக்கிறது.

13.
13.21

13. தோணி

காவிரியில் வெள்ளம். நான் திருச்சி. யில் இருக்கிறேன். அக்கரைக்குப் போக வேண்டும். பஸ் கிடையாது. ரயில் கிடையாது. ஆற்றங்கரையில் ஒரு தோணி இருக்கிறது. நான் தோணிக்காரனிடம் "என்னை அக்கரைக்குக் கொண்டு போ. உனக்குப் பத்து ரூபாய்" என்று சொல்கிறேன். அவன் "சரி" என்று சொல்கிறான்.

இப்போது தோணி ஆற்றின் ரூவில் இருக்கிறது. நானும் தோணிக்காரனும் தோணியில் இருக்கிறோம். நான் அவனிடம் "தம்பி! நீ இளைஞன். உனக்குப் படிப்பு உண்டா?" என்கிறேன்.

"இல்லை."

"அடடா! உன் வாழ்க்கையில் பாதி மீன்!"

"சாமி! உங்களுக்கு நீச்சல் தெரியுமா?"

"தெரியாது."

"அடடா! உங்கள் வாழ்க்கை முழுவதும் மீன். தோணியில் ஓட்டை இருக்கிறது. எனக்கு நீச்சல் தெரியும்."

(நாடோடிக் கதை)

14.
14.17

14. தென்னையும் புல்லும்

ஒரு பையன் ஒரு தென்னை மரத்தைப் பார்த்தான். இளநீர் சாப்பிட வேண்டும் என்று அவனுக்கு ஆசை வந்தது. தென்னை மரத்தில் ஏறினான். பாதி ஏறிக் கீழே பார்த்தான். தோட்டக்காரன் அப்போது அங்கே வந்தான். பையன் அவனைப் பார்த்துக் கீழே இறங்கினான்.

"என் தென்னை மரத்தில் என் ஏறினாய்?" என்று அதட்டினான் தோட்டக்காரன்.

"பசுவுக்குப் புல் கொண்டுவா என்று அப்பா சொன்னார். புல் பறிக்கத்தான் ஏறினேன்" என்று பையன் சொன்னான்.

"தென்னை மரத்தில் புல் உண்டா?"

"இல்லை, அண்ணா. மரத்தில் புல் கிடையாது. அதனால்தான் இறங்கி வந்தேன்" என்று சொல்லிப் பையன் வெளியே ஓடிப் போனான்.

(நாடோடிக் கதை)

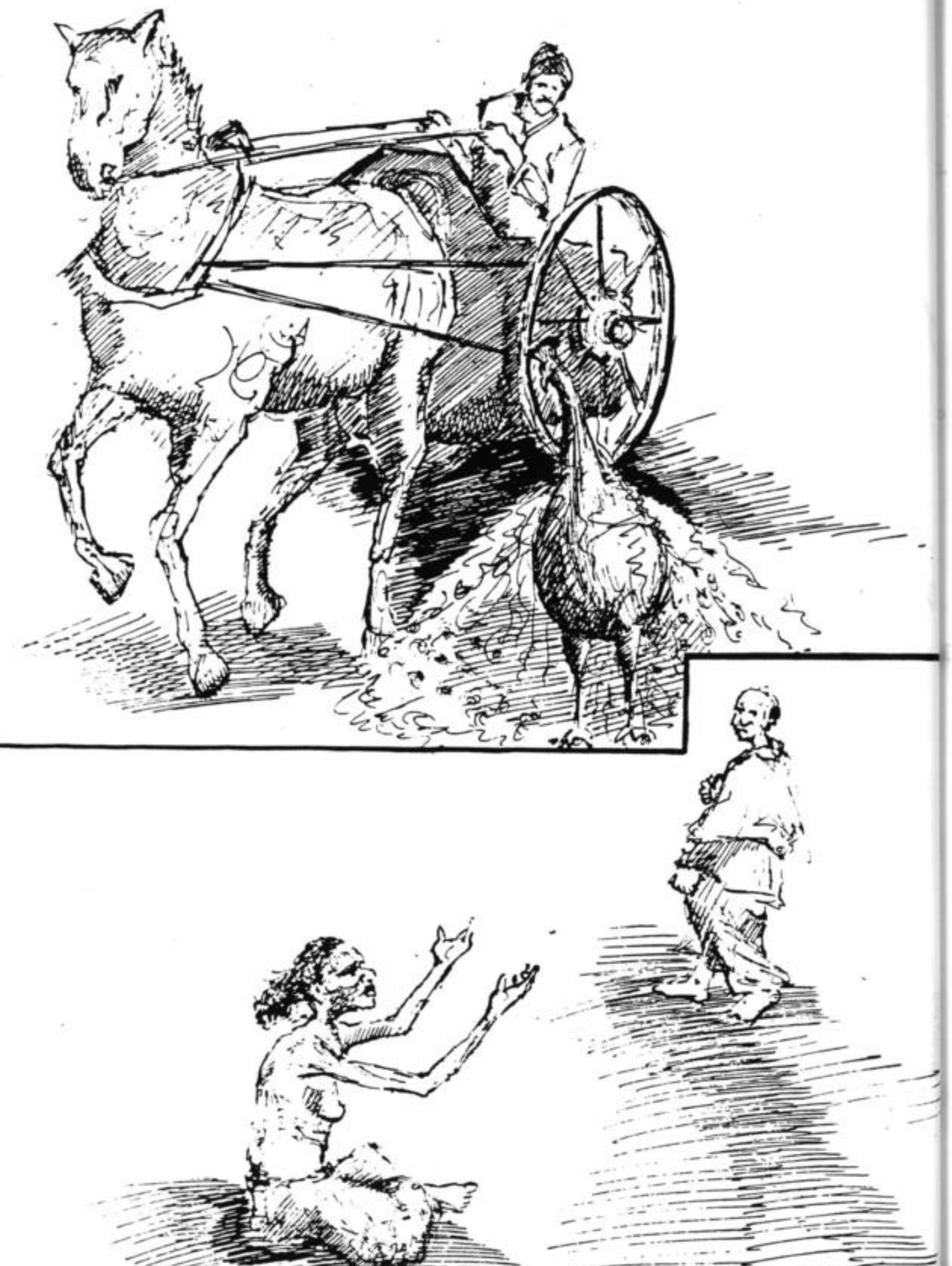

15. பேகனும் பெருமாள் பிள்ளையும்

கி.பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டு. தமிழ்நாட்டில் ஒரு சின்ன நாடு. அந்த நாட்டுக்கு ஓர் அரசன். அவனுடைய பெயர் பேகன். அவன் சிறந்த வள்ளல். புலவர்கள் அவனைப் பாடினார்கள். அவன் அவர்களுக்குப் பொன்னும் பொருளும் கொடுத்தான்.

குளிர்காலத்தில் ஒரு நாள் பேகன் தேரில் ஏறிக் காட்டு வழியாகப் போனான். அங்கே ஒரு மயில். அதனுடைய உடம்பு நடுங்கிற்று. அதற்குக் குளிரோ? பேகனின் மனம் கிளர்கிற்று. "மயிலால் பேச முடியாது. தன் குளிரை யாரிடம் சொல்ல முடியும்? பாவம்!" – இப்படிப் பேகன் நினைத்தான். அவன் தோளிலிருந்து தன்னுடைய போர்வையை எடுத்து அந்தப் போர்வையால் மயிலின் உடம்பை மூடினான். மகிழ்ச்சியோடு அரண்மனைக்குத் திரும்பினான்.

கி.பி. இருபதாம் நூற்றாண்டு. மதுரையில் எல்லோருக்கும் பெருமாள்பிள்ளையைத் தெரியும். அவர் நல்லவர். அவர் நல்ல காரியங்களுக்கு நன்கொடை கொடுத்தார்.

ஒருநாள் பெருமாள்பிள்ளை தெருவழி-
யாகப் போனார். அவருடைய கிருப்பில் எட்டு
முழ வேட்டி; உடம்பில் 'சில்க்' ஜிப்பா; தோளில்
பெரிய துண்டு. தூரத்தில் ஒரு கிழவி, "ஐயோ!
அம்மா!" என்று முனகினாள். அவள் ஒரு
பிச்சைக்காரி. அவளுடைய கிருப்பில் ஒரு
கந்தைத் துணி; மேல் உடம்பில் ஒன்றும்
கில்லை. "அவளுக்குக் குளிர். கிவனுக்குச்
சட்டைக்கு மேல் துண்டு என்?" — கிப்படி
மற்றவர்கள் சொல்லலாம் என்று பெருமாள்
பிள்ளை நினைத்தார். துண்டை மறைக்க
வேண்டும். என்ன செய்யலாம்? அவர்
சட்டையைத் தூக்கித் துண்டைத் தம் கிருப்-
பில் கட்டினார். கிப்போது துண்டு சட்டைக்குள்
மறைந்தது. துண்டு வெளியே தெரியாது.
பெருமாள் பிள்ளை மன நிம்மதியோடு போனார்.

16. நினைப்பும் நடப்பும்

காலையில் சூரியன் உதித்தது. குளத்தில்
தாமரைப்பூக்கள் மலர்ந்தன. ஒரு தேனீ
அங்கே வந்து ஒரு தாமரைப்பூவில் உட்கார்ந்தது.
பூவிலிருந்து தேனைக் குடித்தது. ஆனால் அத-
னுடைய ஆசை தணியவில்லை. அது பகல்
முழுவதும் தேனைக் குடித்தது. மாலை நேரத்தில்
தாமரைப்பூக்கள் கூம்பின. தேனீ தாமரைப்-
பூவுக்குள்ளிருந்து வெளியே வரமுடியவில்லை.
ஆனால் அது கவலைப்படவில்லை. "நான் இந்தப்
பூவுக்குள் ராத்திரி தங்குவேன். பொழுது விடியும்.
சூரியன் உதிக்கும். தாமரை மறுபடியும்
மலரும். அப்போது நான் வெளியே பறப்பேன்"
என்று தேனீ நினைத்தது. அப்போது அங்கே
ஒரு யானை வந்தது. தண்ணீரில் இறங்கிற்று.
யானையின் காலுக்கு அடியில் தாமரைப்பூ
சிக்கிற்று. பூ நசுங்கிற்று. தேனீயும்
நசுங்கிற்று.

(நாடோடிக் கதை)

17. சாபம்

ஓர் ஊரில் ஒரு குரு. அவருக்கு ஓர் அழகான மனைவி. அந்தப் பெண்ணின் சொந்த ஊரில் ஒரு கல்யாணம். அவர்களுக்கு அழைப்புக் கிடைத்தது. குரு அந்தக் கல்யாணத்துக்குப் போக முடியாது. அவருக்கு வேறு வேலை. ஆனாலும் ஊருக்குப் போய் குடும்பத்தார் எல்லாரையும் பார்க்க வேண்டும் என்று மனைவிக்கு மிகவும் ஆசை. குரு மனைவியைத் தனியாக அனுப்ப முடியுமா? முடியாது. அவள் பெண், அல்லவா? துணைக்கு ஓர் ஆள் வேண்டுமே! அவருக்கு ஒரு மாணவன் உண்டு. அவன் நல்லவன். குரு மாணவனிடம், "நீ இவளோடு துணைக்குப் போ. இந்தக் கம்பைப் பார். நீ இந்தக் கம்பின் ஒரு முனையைப் பிடிக்கலாம். அவள் மற்ற முனையைப் பிடிக்கலாம். ஆனால் நீங்கள் ஒருவரை ஒருவர் தொடக்கூடாது" என்று சொன்னார். மாணவன் "சரி" என்று சொல்லி உடனே குருவின் மனைவியோடு கிளம்பினான்.

குருவின் ஊரிலிருந்து மனைவியின் ஊர் வரை ஆறு மைல் தூரம். பஸ்ஸோ வண்டியோ ஒன்றும் கிடையாது. அவர்கள்

7.23
7.46

நடக்கத்தான் வேண்டும். இருவரும் ஒரு மணி நேரம் பேசாமல் நடந்தார்கள். இரண்டு உயிருக்கும் நடுவில் ஓர் ஆறு. அவர்கள் அந்த ஆற்றைக் கடக்கவேண்டும். ஆற்றில் வெள்ளம். "அம்மா! இந்தக் கம்பின் முனையைப் பிடியுங்கள். இந்த ஆற்றைக் கடந்து போவோம்" என்று மாணவன் சொன்னான். மற்ற முனை அவனுடைய கையில் இருந்தது. வெள்ளத்தின் வேகம் அதிகம். குருவின் மனைவியால் நீந்த முடியவில்லை. மாணவனுக்குச் சங்கடம். அவளைக் காப்பாற்ற வேண்டுமே! ஆனால் "தொடக் கூடாது" என்று குரு சொன்னாரே! அவன் அவளிடம், "ஆபத்துக்குப் பாவம் இல்லை. என் கையைப் பிடியுங்கள்" என்று சொன்னான். அப்படியே அவர்களால் கரை சேர முடிந்தது.

குருவுக்கு இந்த விஷயம் தெரிந்தது. அவருக்குக் கோபம். "மாணவனே! நீ எப்படி என் மனைவியைத் தொடலாம்? குருவின் சொல்லை மீறலாமா? நீ நரகத்துக்குப் போ" என்று சொன்னார்.

"நான் தப்புச் செய்யவில்லை. எனக்குச் சாபமா!? நீங்கள் நரகத்துக்குப் போங்கள்" என்று மாணவன் சொன்னான்.

17.47
17.56

யமன் அவர்கள் முன்னே தோன்றினான். யமன் சொன்னான்: "உங்களுடைய சாபங்கள் தவறை இல்லை. நீங்கள் இருவரும் நரகத்துக்கு வரவேண்டும். மாணவன் தப்புச் செய்யவில்லை. குரு அவனை எப்படிச் சபிக்கலாம்? அது பாவம். அதனால் குருவுக்கு நரகம். மாணவன் குருவை மதிக்க வேண்டும். அவன் அவரை எப்படிச் சபிக்கலாம்? அது பாவம். அதனால் மாணவனுக்கும் நரகம்."

(பழைய கதை; புதிய முடிவு)

18.
18.22

18. வடைத் திருடன்

ஆண்டாளுக்கு மூன்று பிள்ளைகள். மூத்த பிள்ளை ஒரு பெண். அவள் பெயர் வசந்தா. அவளுக்கு இளையவன் ராமையா. அவனுக்கு இளையவன் மூர்த்தி.

ஒரு சனிக்கிழமை பிற்பகல் பிள்ளைகள் எல்லோரும் வீட்டில் இருந்தார்கள். அம்மாவிடம் காசு கேட்டார்கள். ஆண்டாள் "எதற்கு?" என்று கேட்டாள்.

"பண்டம் வாங்கவேண்டும்" என்று மூர்த்தி சொன்னான். அவனுக்கு எப்போதும் தின்பண்டத்தின்மேல் ஆசை.

"கொஞ்சநேரம் இருங்கள். நான் வடை சுடப் போகிறேன். எல்லோரும் வடை சாப்பிடலாம்" என்று ஆண்டாள் சொன்னாள்.

ஆண்டாள் வடை சுட்டாள். அப்போதெல்லாம் மூர்த்தி வடைகளை எடுத்துத் தின்றான். பிறகு அம்மா எல்லோருக்கும் வடை கொடுத்தாள். அப்போதும் மூர்த்தி வடை தின்றான்.

மிச்ச வடைகளை ஆண்டாள் ஒரு சட்டியில் வைத்தாள். அவளுக்கு மூர்த்தியின் குணம் தெரியும். அதனால் வடைச் சட்டியைச் சமையலறையில் ஓர் உயரமான இடத்தில்

வைத்தான்.

ஆண்டாள் கூடத்தில் உட்கார்ந்தாள். அவளுக்குப் பக்கத்தில் மூத்த பிள்ளைகள் கிருவரும் உட்கார்ந்தார்கள். அவர்கள் மூர்த்தியைப் பார்க்கவில்லை. மூர்த்தி சமையலறைக்குப் போனான். வடைச் சட்டி உயரே கிருந்தது. அவன் ஒரு நாற்காலியைக் கொண்டு வந்தான். நாற்காலிக்குமேலே ஒரு 'ஸ்டூ'லை வைத்தான். 'ஸ்டூ'லின்மேலே ஏறினான். சட்டியிலிருந்து வடைகளை எடுத்தான். கொஞ்ச நேரத்தில் சட்டியில் வடையே கில்லை.

மாலையில் ஆண்டாள் சமையலறைக்குள்ளே போனாள். வடைச்சட்டி காலியாய் கிருந்தது. அவளுக்கு ஆச்சரியமாய் கிருந்தது. பிள்ளைகளைக் கூப்பிட்டாள்.

"வடைகளை யார் எடுத்தார்கள்?" என்று கேட்டாள்.

"எனக்குத் தெரியாது" என்றாள் வசுந்தா.

"நான் பார்க்கவில்லை" என்றான் ராமையா.

"நான் எடுக்கவில்லை" என்றான் மூர்த்தி.

"திருடன் வெளியிலிருந்து வாவில்லை. கிங்கேதான் கிருக்கிறான். அவனுடைய வயிறே சொல்கிறதே! அவனுடைய வயிற்றில் கரி தெளிவாய்த் தெரிகிறதே!" என்றாள் ஆண்டாள்.

18.47
18.52

வசுந்தாவும் ராமையாவும் சும்மா நின்றார்கள். மூர்த்தி தன் வயிற்றைத் துடைத்தான்.

ஆண்டாள் சிரித்தாள். "திருடன் அகப்பட்டான்" என்றாள். மூர்த்திக்குப் புரியவில்லை. வசுந்தாவும் ராமையாவும் சிரித்தார்கள்.

19. மங்கிரவாகியின் காதல்

ஓர் ஊரில் ஒரு கிழவி. அவளுக்கு ஓர் அழகான பெண். அந்தப் பெண்ணின் பெயர் பஞ்சி. அந்த ஊரில் எல்லோருக்கும் பஞ்சியைப் பிடிக்கும். அந்த ஊரில் ஒரு மங்கிரவாகி உண்டு. அவனுக்குப் பஞ்சி மேல் காதல்.

ஒரு நாள் கிழவியும் பஞ்சியும் தொழுவில் கிருந்தார்கள். அங்கே ஓர் எருமையும் கிருந்தது. மங்கிரவாகி அங்கே வந்து பஞ்சியிடம், "என்னைக் கல்யாணம் செய்து கொள்" என்று சொன்னான். அவள் பதில் சொல்லவில்லை. அவளுடைய அம்மா, "என் தம்பிக்கு ஒரு மகன் கிருக்கிறான். அவனுக்கும் கிவளுக்கும் தான் கல்யாணம்" என்று நினைத்துச் சொன்னாள்.

மங்கிரவாகி, அப்படியா?! கிது கினிப்பான செய்தி! நானும் உங்களுக்கு கினிப்புக் கொடுக்க வேண்டாமா? அம்மா! கிந்தாருங்கள். உங்களுக்கு ஒரு மாம்பழம். பஞ்சி! உனக்கு கிந்த மாம்பழம்" என்று சொன்னான்.

அது வெறும் தந்திரம். அந்த மாம்பழத்துக்கு ஒரு மந்திர சக்தி உண்டு. அந்தச் சக்தியால் பஞ்சிக்குக் காதல் உண்-

டாக வேண்டும். அதுதான் மந்திரவாதியின்
திட்டம். பஞ்சிக்கு அவனுடைய திட்டம்
புரிந்தது. அவள் அந்த மாம்பழத்தைச்
சாப்பிடாமல் எருமைக்குக் கொடுத்தாள்.
உடனே எருமைக்கு மந்திரவாதி மேல்
காதல் உண்டாயிற்று. அது மந்திரவாதி
பக்கத்தில் ஓடிற்று. அவன் தன் வீட்டுக்கு
ஓடி உள்ளே போய்க் கதவை அடைத்தான்.
எருமை கதவை உடைத்து வீட்டுக்குள்ளே
ஓடி மந்திரவாதிமேல் பாய்ந்தது. மந்திர-
வாதியால் எருமையிடமிருந்து தப்ப முடிய-
வில்லை. எருமை அவனை முட்டிக் கொன்றது.

கினிமேல் அந்த மந்திரவாதி தன்
தந்திரங்களால் பெண்களை ஏமாற்ற
மாட்டான்.

(கன்னட நாடோடிக் கதை)

In addition to those on p. 11, the following words have occurred three times in the readings so far. Are you now familiar with the meanings of most of them?

இல்லை
பார்
வேறு
கோயில்
மிக, மிகவும்
பக்கம்
சில
ஒன்று
இரண்டு
அதிகம்
ஆறு (not the numeral)
கிழக்கு
நாடு
கடல்
மேன்று
வீடு
நல்ல
அங்கே/இங்கே/எங்கே
அப்போது/இப்போது/எப்போது
கை
அம்மா
அப்பா
கதை
சாமி
நடு
சொல் (w)
போ (w)
அதனால்
சின்ன
என்ன
முன், முன்னே
ஏன்
வரு (w)
நேரம்
வெளியே
உள்ளே
கால் (part of the body)
அழகு
பெண்
வேலை
குடும்பம்
கிடையாது
ஆசை
கரை
செய் (w)
கொடு (s)
இடம்
பின்னே
ஏறு (w)
தெரி (w)
அப்படி/இப்படி/எப்படி
ஓடு (w)
சாப்பிடு (w)
நாள்
மேல், மேலே
கல்யாணம்

20. பாவம் யாருக்கு?

என் நண்பன் நடராசன் ஒரு விசித்திரமான ஆசாமி. அவன் யாருக்கும் கீங்கு செய்ய மாட்டான். புழு பூச்சிகளிடத்திலும் இரக்கம் காட்டுவான். காப்பியில் ஈ விழுந்தால் அவன் அந்த ஈயைச் சாக விட மாட்டான்; ஈயை எடுத்துத் தனியில் வைப்பான். ஈ காப்பியில் செத்துக்கிடந்தால் அவன் அந்தக் காப்பியைக் குடிக்க மாட்டான்.

ஒரு நாள் நாங்கள் இரண்டு பேரும் ஒரு கல்யாணத்துக்குப் போனோம். கல்யாணம் முடிந்தது. எல்லோரும் பந்தியில் உட்கார்ந்தோம். சாப்பாடு பரிமாறினார்கள். நடராசனுடைய இலைக்குப் பக்கத்தில் ஒரு பாச்சா வந்தது. அவன் இடதுகையால் அதைத் தள்ளினான்; வலது கையால் சாப்பிட்டான். பாச்சா மறுபடியும் வந்தது. அவன் மறுபடியும் தள்ளினான். இப்படி அவனுக்கும் பாச்சாவுக்கும் கொஞ்ச நேரம் போராட்டம் நடந்தது. அவனுக்கு வலது பக்கத்தில் ஒரு பெரியவர் இருந்தார். அவரால் பொறுக்க முடியவில்லை. அவர் பாச்சாவை

ஒரே அடியில் கொன்றார். "பாவம்" என்று நடராசன் முணுமுணுத்தான். "எந்த உயிரை-
யும் கொல்லக் கூடாது என்று அவருக்குத் தெரியாதா?" என்று என்னிடம் சொன்னான்.

"வீட்டுக்குள்ளே தேள் வந்தால் அந்தத் தேளை அடிப்பாயா மாட்டாயா?" என்று கேட்-
டேன்.

"என்றைக்கும் நான் அடிக்க மாட்டேன்" என்றான் அவன்.

"உனக்காக மற்றவர்கள் அடிக்கிறார்கள், இல்லையா? அந்தப் பாவம் உன்னைத்தானே சேரும்?"

"அவர்களை நான் அடிக்கச் சொல்ல-
வில்லையே!"

அதற்கு மேல் நான் என்ன சொல்ல-
முடியும்! நடராசனைத் யார் வாதிட முடியும்!

21. வானமும் மரமும்

முன் ஒரு காலத்தில் ஒரு செடி வயலோ-
ரத்தில் வளர்ந்தது. அது வளர்ந்து பெரிய
மரம் ஆயிற்று. மரத்தின் கிளைகள்
வானத்தில் விரிந்தன. வானம் கோபம்
அடைந்தது. "ஏ மரமே! நீ மண்ணில்
பிறந்தாய். மண்ணில்தான் இருக்க
வேண்டும். உன் சாதி தாழ்ந்த சாதி.
உன் நிலை தாழ்ந்தது. நீ என் எல்லைக்-
குள் நுழையக் கூடாது" என்று சொன்னது.

மரம், "அட! நீ உயரமான இடத்தில்
இருக்கிறாய். அதனால் உன் சாதி உயர்ந்த
சாதியா? உன் நிலை உயர்ந்ததா?" என்று
கேட்டது.

"ஆமாம். எல்லாப் பொருள்களையும்
நான்தான் தாங்குகிறேன். எல்லாவற்றையும்
நான் பார்க்க முடியும். எனக்கு அறிவு
அதிகம். உனக்கு என்ன தெரியும்?"

"ஐயா அறிஞரே! நான் முட்டாள்தான்.
எல்லாவற்றையும்விட உன் பெருமைதான்
மிகுந்தது. உன்னால் வளர முடியாது. நான்
வளர வேண்டும். என் வளர்ச்சிக்கு இடம்
வேண்டும்."

"என்னைக் கேலி செய்கிறாயா? உன்னை என்ன செய்கிறேன், பார்."

வானம் கிடீரென்று வெப்பத்தைக் குறைத்தது. கிளைகளால் குளிரைத் தாங்க முடியவில்லை. கிளைகள் பழுத்துக் காய்ந்து உதிர்ந்து காற்றில் பறந்தன. மரம் மொட்டை ஆயிற்று. "அழகிய மரமே! உன் வளர்ச்சி எங்கே? உன் கிளைகளெல்லாம் எங்கே?" என்று வானம் கேலி செய்தது.

"நீ என் உடம்பை மாற்றலாம். என் உயிரை அழிக்கமுடியாது" என்றது மரம்.

"பார்க்கலாம்."

வானம் பனியைப் பொழிந்தது. திசையெல்லாம் பனி. மரமெல்லாம் பனி. குளிரைத் தாங்கமுடியவில்லை. புயல் வீசியது. அப்போதும் மரம் விழவில்லை.

மூன்று மாதம் கழிந்தது. வானம் சோர்ந்தது. மரம் தளிர்த்தது. தளிர்கள் கிளைகள் ஆயின. கொஞ்சகாளில் பூக்களும் காய்களும் உண்டாயின. மரம் அழியவில்லை.

22. கெட்டிக்கார மந்திரி

ஒரு ஊரில் ஒரு அரசன் இருந்தான். அவன் நிரம்பக் கொடியவன். அவனுடைய மந்திரி பெரிய அறிவாளி. ஒரு நாள் அரசன் மந்திரியோடு கடற்கரைக்குப் போனான். "மந்திரியாரே! நீர் பெரிய அறிவாளி; கில்லையா? இந்தக் கடற்கரையில் எத்தனை மணல்கள் இருக்கின்றன? சொல்லும், பார்ப்போம்" என்று சொன்னான்.

மந்திரி கொஞ்ச நேரம் யோசித்தார். பிறகு சொன்னார்: "ஒரு லட்சத்து எண்பத்தேழாயிரத்துக் கொள்ளாயிரத்து அறுபத்து மூன்று".

"நன்றாய் யோசித்துச் சொல்லும். எண்ணிக்கை அதிகமாய் இருந்தால் உம்முடைய தலையை வெட்டுவேன். குறைவாய் இருந்தால் உம்மைக் கடலில் வீசுவேன்."

"அரசே! நான் சொன்ன எண்ணிக்கை சரி தான்."

"தப்பு. நீர் சொன்னதைவிட மணலின் எண்ணிக்கை ஆயிரத்தெட்டு அதிகம்."

"அரசே! அலகைப் பாருங்கள். நான் சொன்ன பிறகு கிங்க ஒரு நிமிடத்தில் கிங்க அலகள் மணலைக் கூட்டிவிட்டன."

அரசன் யோசித்தான். மந்திரி சொன்ன பதில் நியாயம்தான். ஆனால் அவரை எப்படியும் மடக்க வேண்டும்.

அரசன் சொன்னான்: "நான் முதலில் சொன்னது தப்பு. நீர் சொன்னதை விட மணலின் எண்ணிக்கை ஆயிரத்தெட்டுக் குறைவு."

"அரசே! காற்றினுடைய வேகத்தைப் பார்த்தீர்களா? காற்று மணலைக் குறைத்து விட்டது."

மந்திரியை மடக்க முடியாது என்று அரசனுக்குத் தெரிந்தது. அரசன் "மந்திரியாரே! நீர் கெட்டிக்காரர்தான்" என்று சொல்லி அவரை முதல் மந்திரி ஆக்கினான்.

(நாடோடிக் கதை)

23. புலவரும் மந்திரியும்

ஒரு ஊரில் ஒரு அரசன் இருந்தான். அவன் நல்லவன். ஆனால் அவனுடைய மந்திரி பெரிய கஞ்சன். ஒரு நாள் அரண்மனைக்குப் பல புலவர்கள் வந்தார்கள். புலவர்கள் அரசனைப் பாடிப் புகழ்ந்தார்கள். அரசன் மந்திரியிடம், "இவர்களுக்கு எவ்வளவு பணம் கொடுக்கலாம்?" என்று கேட்டான்.

மந்திரி சொன்னார்: "இவர்கள் உங்களைப் பாடப் பல நாள் நீடுத்து வந்திருக்கிறார்கள். ஒரு நாளுக்கு ஒரு ரூபாய் வீதம் கொடுக்கலாம்."

ஒரு புலவர் உள்ளூர்க்காரர். அப்படியானால் அவருக்கு ஒரு ரூபாய்தான் கிடைக்கும். ஆகவே அவர் "நான் வைகுண்டத்திலிருந்து வந்திருக்கிறேன்" என்று சொன்னார்.

"வைகுண்டத்துக்கு எவ்வளவு தூரம்?" என்று அரசன் மந்திரியிடம் கேட்டான்.

விழுந்து குடியிருக்கும் வைகுண்டமா?!

புலவருக்கு ஆயிரமாயிரம் ரூபாய் கொடுக்க வேண்டுமே! மந்திரி அவ்வளவு பணம் கொடுக்க விரும்பவில்லை. (அவர் கஞ்சன்

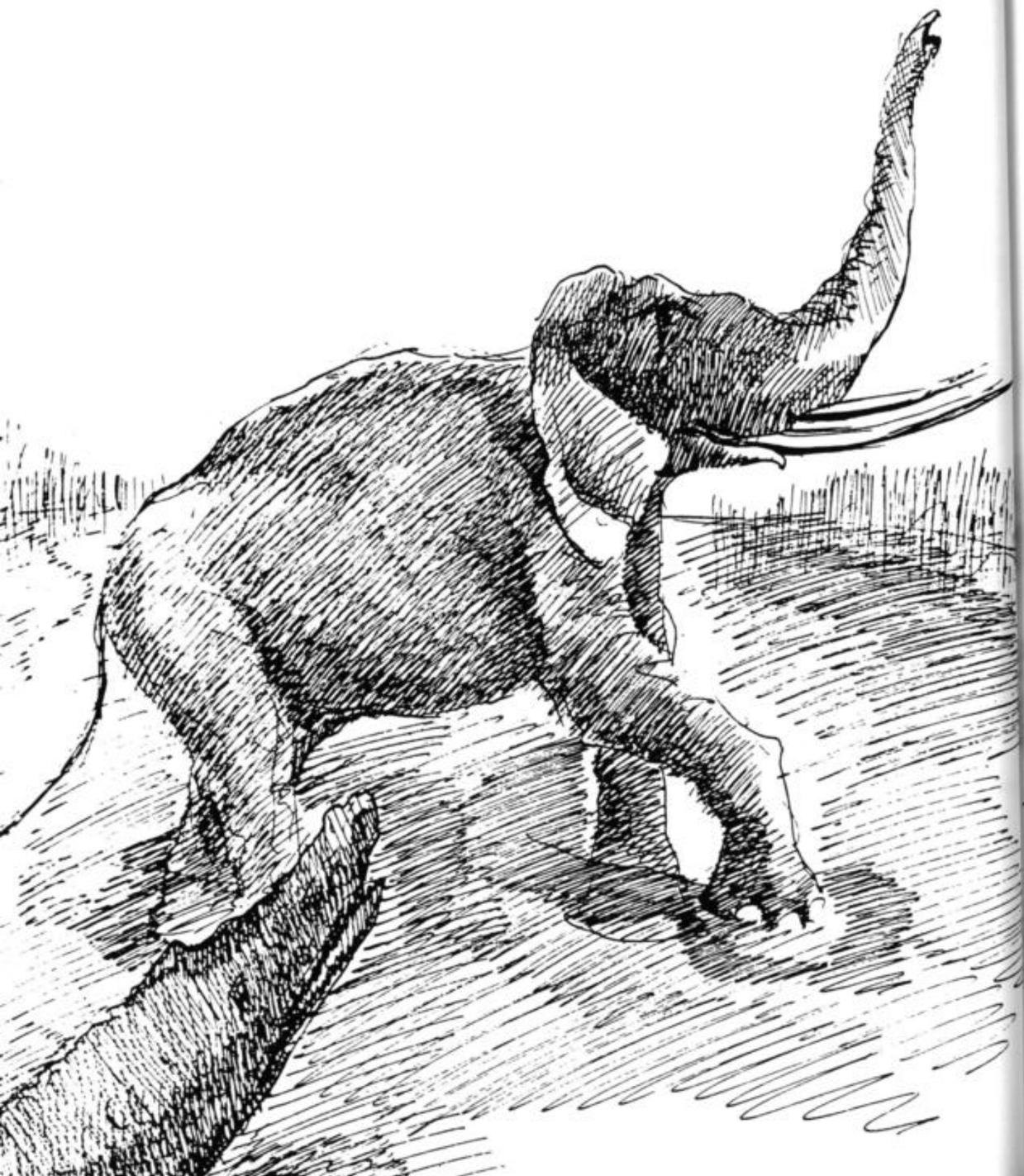

அல்லவா?) ஆகவே, "கூப்பிடு தூரம்"
என்று சொன்னார்.

"எப்படி?" என்று அரசன் கேட்டான்.

மந்திரி "ஒரு காலத்தில் கஜேந்திரன்
என்று ஒரு யானை இருந்தது. ஒரு நாள்
அந்த யானை பக்கத்தில் இருக்கும்
குளத்தில் தண்ணீர் குடிக்க இறங்கியது.
ஒரு முதலை அந்த யானையின் காலைக்
கவ்விக் கொண்டது. யானை விஷ்ணுவைக்
கூப்பிட்டது. கூப்பிட்டவுடன் விஷ்ணு
வந்துவிட்டார். யானையின் கஷ்டத்தைப்
பார்த்தவுடன் தம் சக்கரத்தை எறிந்து
முதலையைக் கொன்றார். வைகுண்டத்தில்
இருப்பவருக்கு யானையின் குரல் கேட்டது
என்றால் அது நிறம்பப் பக்கம் தானே?"
என்று சொன்னார்.

பாவம், புலவர்! பொய் சொன்னதும்
புலவருக்கு ஒரு ரூபாய்தான் கிடைத்தது.

24. காகத்தின் கதை

சீதையும் கிராமனும் காட்டில் கூடுங்கார்கள். கல்ல வெயில். கிராமனுக்குக் களைப்பாய் கிருந்தது. கிருவரும் ஒரு மரத்தடியில் உட்கார்ந்தார்கள். கிராமன் சீதையின் மடியில் தலையை வைத்துப் படுத்தான். சிறிது நேரத்தில் உறங்கி விட்டான்.

கிந்திரனுடைய மகன் சயந்தன் அந்த வழியாக வந்தான். அவன் சீதையைப் பார்த்தான். அவளுடைய அழகு அவனைக் கவர்ந்தது. அவளிடம் பேசிப் பார்த்தான். அவள் அவனோடு பேசவும் கில்லை; அவனைப் பார்க்கவும் கில்லை.

சயந்தன் ஒரு காகத்தின் உருவெடுத்தான். சீதையின் தோளில் உட்கார்ந்து அவளுடைய மார்பைக் கொத்தினான். சீதைக்கு மிகவும் வலித்தும் அவள் சிறிதும் அசையவில்லை. கொஞ்சம் அசைந்தாலும் கிராமனுடைய தூக்கம் கெட்டுவிடுமே என்று அவள் கினைத்தாள். அவளுடைய மார்பிலிருந்து கிரத்தம் பொங்கிற்று. அப்போதும் அவள் அசைய-

வில்லை; அலறவும் கில்லை. கிராமன் மேல்
அவளுக்கு அவ்வளவு அன்பு! கிரகத்தம்
சிகையின் பொறுமை அவன் மனக்கை
நெகிழ வைக்கது. சயங்கனின் சிறுமையோ
பெரும் கோபத்தை உண்டாக்கியது.
பக்கத்தில் புல் நிறைய வளர்ந்திருந்தது.
கிராமன் ஒரு புல்லைப் பறித்து வில்லாக
வளைத்தான். மற்றொரு புல்லை அம்பு
ஆக்கினன். "வல்லவனுக்குப் புல்லும் ஆயுதம்",
அல்லவா? "காகம்" பறந்தது; மூன்று
உலகத்திலும் பறந்தது. ஆனால் கிராமனின்
அம்பிலிருந்து தப்ப முடியவில்லை. திரும்பவும்
கிராமனிடமே சயங்கன் வந்தான். கிராம-
னுடைய கால்களில் விழுந்தான். மன்னிக்கும்
படி வேண்டினன். "அம்புக்கு ஒரு போக்கிடம்
வேண்டுமே! காமத்தோடு சிகையைப்
பார்த்த உன் கண்களில் ஒன்றைக்
கொடு" என்றன் கிராமன்.

அம்பு ஒரு கண்ணை மட்டும் துளைத்தது.
அதனால்தான் இன்றைக்கும் காகத்துக்கு
ஒரு கண் தெரியாது. தலையைச் சாய்த்துத்தான்
எந்தப் பொருளையும் காகம் பார்க்கிறது.

In addition to those on pp. 11 and 47, the following words have occurred three times in the readings so far. Are you now familiar with most of them?

எடு (s)
நட (s)
உட்கார் (w)
யார்
பாவம்
வலது
இடது
மற்ற
கேள் (s)
காலம்
அடடா!
எட்டு
ஆறு (the numeral)
சரி
இறங்கு (w)
தண்ணீர்
குடி (s)
உடனே
விடு (w)
கொல் (w)
பல
தூரம்
தலை
பொருள்
வை (s)
நினை (s)
அல்லவா?
ஆனால்
விழு (w)
வழியாக
நிறைய
மனம்
பேசு (w)

25. பிள்ளையார் பிறப்பு - 1

தமிழ் நாட்டுக் கடவுள்களில் பிள்ளையாரும் ஒருவர். இவருக்குக் கணபதி, கணேசர், விநாயகர், விக்கினேசுவரர் என்று பல பெயர்கள் உண்டு. இவர் யானைத் தலையும் மனித உடம்பும் உடையவர். இவர் பரமசிவனுடைய மூத்த பிள்ளை என்று சொல்கிறார்கள்.

பிள்ளையார் பிறப்பைப் பற்றி ஏராளமான கதைகள் இருக்கின்றன. அவைகளில் ஒரு கதைதான் இது.

ஒரு நாள் பரமசிவனுடைய மனைவி பார்வதி குளத்தில் குளிக்கப் போனாள். தான் குளிக்கும் போது ஆண்கள் யாராவது அங்கே வந்து தன்னைப் பார்த்து விடுவார்களோ என்று அவள் பயப்பட்டாள். குளத்தங்கரையில் யாரையாவது காவலுக்கு வைக்க வேண்டும் என்று நினைத்தாள். தோழிகளில் யாரும் அங்கே இல்லை. என்ன செய்வது? பார்வதி தன் உடம்பைச் சுரண்டினாள். அழுக்கு அவள் கையில் திரண்டது. அந்த அழுக்குருண்டையை மனித உருவம் போலச் செய்து கரையில் வைத்தாள். தண்ணீருக்குள்

கிறங்கிக் குளிக்க ஆரம்பித்தாள்.

பாமசிவன் பார்வதியைத் தேடினார்.

அவருக்கு ஓர் அவசரமான காரியம். அவளோடு பேச வேண்டும். ஆனால் அவளைக் காணவில்லை. அவள் குளத்துக்குப் போயிருக்கிறாள் என்று யாரோ சொன்னார்கள். அவர் வேகமாகக் குளத்துக்கு வந்தார். கையில் கிருந்த அழுக்குருண்டை அவரைத் தடுத்தது.

"தேவி குளிக்கிறார்கள். யாரும் உள்ளே போகக் கூடாது" என்று சொன்னது.

"நான் அவளுடைய கணவன்" என்றார் பாமசிவன்.

"யாராலும் உள்ளே போகக் கூடாது."

பாமசிவனுக்குக் கோபம் வந்தது. அந்த உருண்டையின் தலையைக் கிள்ளி எறிந்தார். அப்போது அங்கே வந்த பார்வதி "என் பிள்ளையைக் கொன்றுவிட்டீர்களே!" என்று அழ ஆரம்பித்தாள்.

"கிந்த உருண்டை உன் பிள்ளையா?!" என்றார் சிவனர்.

"கிது என் உடம்பிலிருந்து பிறந்தது. என் உடம்பிலிருந்து பிறப்பது என் பிள்ளை தானே?"

"கிப்போது என்ன செய்வது?"

"அந்தத் தலையை கிந்த உடம்போடு

ஒட்ட வைக்கவேண்டும். கிலையைக் கேடிப் பாருங்கள்."

பாமகிவன் சுற்றிலும் கேடிப் பார்க்-கார். அந்த அழுக்குருண்டையின் கிலை அகப்படவே கில்லை. "கிப்போது என்ன செய்யலாம்?" என்று கேட்டார்.

"எங்கிருந்காவது வேறு ஒரு கிலை கொண்டு வாருங்கள். என் பிள்ளை செத்த நோக்கில் வேறு எத்தனைபேர் செத்திருப்-பார்கள்! அவர்களில் ஒருவருடைய கிலையைக் கொண்டுவாருங்கள்."

பாமகிவன் ஓடினார். காட்டுக்குள் ஒரு யானை செத்துக்கிடந்தது. அவர் அதனுடைய கிலையை அறுத்துக் கொண்டு வந்தார்.

பார்வதி அந்த யானைக் கிலையையும் அழுக்குருண்டையின் மனித உடம்பையும் ஒட்ட வைத்தாள். அந்த உருவம்தான் பிள்ளையார்.

26. பிள்ளையார் பிறப்பு-2

ஒருநாள் பாமகிவனும் பார்வதியும் ஒரு காட்டு வழியாகப் போய்க்கொண்டிருந்-தார்கள். அந்தக் காட்டில் ஓர் ஆண் யானை-யும் பெண் யானையும் கின்பம் அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தன. பாமகிவன் அதைப் பார்த்-தார். கின்பம் அனுபவிக்க வேண்டும் என்று அவருக்கு ஆசை வந்தது. "பார்வதி! பார்த்தாயா?" என்றார்.

"எதை?"

"அதோ, அந்த ஆண் யானையும் பெண் யானையும் கின்பம் அனுபவிக்கிறதை."

"போங்கள்" என்றாள் பார்வதி. அவளுக்கு வெட்கம்.

பாமகிவன் அவள் பக்கத்தில் போனார். அவளுடைய தோளைத் தொட்டார். "பார்வதி! எனக்கு ஆசையாய் கிருக்கிறது" என்றார்.

"ஆசைக்கு நேரம் காலம் கிடையாதா?"

"கின்பத்துக்கு நேரம் காலம் உண்டா?"

"கிந்த ஆண்பிள்ளைகளே சுத்த மோசம். திடீர்திடீர் என்று அவர்களுக்கு ஆசை வருகிறது; திடீரென்று போய்விடுகிறது".

"பார்வதி! நீ என்ன சொல்கிறாய்?"

"உங்களுக்கு என்ன! ஐந்து நிமிடத்தில் உங்கள் ஆசையைத் தீர்த்துக் கொள்வீர்கள். போய் விடுவீர்கள். என் உணர்ச்சியைப் பற்றி உங்களுக்கு என்ன கவலை?"

பாமசிவன் யோசித்தார். பார்வதியையும் பார்த்தார்; யானைகளையும் பார்த்தார். "பார்வதி! பெண்யானை எத்தனை மாதத்தில் குட்டிபோடும்?" என்று கேட்டார்.

"பதினேழு மாதம் முதல் இருபத்தாறு மாதம் வரை."

"கர்ப்ப காலம் அதிகம்; யானைகள் தின்பம் அனுபவிக்கும் நேரமும் அதிகம், இல்லையா?"

"எனக்கு எப்படித் தெரியும்?"

"சரி. பார்த்து விடுவோம்."

பாமசிவன் ஆண்யானை ஆனார். பார்வதி பெண்யானை ஆனாள். இப்படித்தான் பிள்ளையார் பிறந்தார். அதனால்தான் பிள்ளையார் யானைத் தலையும் மனித உடம்பும் உடையவராய் இருக்கிறார். இப்படி ஒரு கதை!

27. பிள்ளையாரின் தந்திரம்

பாமசிவன் பார்வதியோடு கைலாச மலையில் இருக்கிறார். சிவனது கையில் ஓர் அழகான மாம்பழம் இருக்கிறது. சிவனுடைய பிள்ளைகள் ஆகிய பிள்ளையாரும் முருகனும் அங்கே வருகிறார்கள். இருவரும் அந்த மாம்பழத்துக்கு ஆசைப்படுகிறார்கள். பழத்தை ஒருவருக்குத்தானே கொடுக்க முடியும்? யாருக்குக் கொடுப்பது? சிவன் பிள்ளைகளிடம் சொல்கிறார்: "உங்களில் எவன் வல்லவன் என்று பார்க்கலாம். நீங்கள் இருவரும் உலகத்தைச் சுற்றிவிட்டு வாருங்கள். எவன் முதலில் திரும்புகிறானே அவனுக்குத்தான் மாம்பழம் கிடைக்கும்."

உடனே முருகன் தனது வாகனமாகிய மயிலில் ஏறிக்கொண்டு பறக்கிறான். தொந்திப் பிள்ளையாரோ சிறிது நேரம் யோசிக்கிறார். பிறகு பாமசிவனையும் பார்வதியையும் சுற்றுகிறார். "பழத்தை எனக்குக் கொடுங்கள்" என்று கேட்கிறார்.

"நீ உலகத்தைச் சுற்றினையா?" என்று கேட்கிறாள் பார்வதி.

"அம்மையே! அப்பா! நீங்கள் இருவரும்

தான் எல்லா உலகத்தையும் படைத்தீர்கள்.
எல்லா உலகமும் உங்களுக்குள்ளே அடக்கம்.
உங்களைச் சுற்றுவதும் உலகத்தைச்
சுற்றுவதும் ஒன்று தானே! உங்களைச் சுற்றினால்
உலகத்தைச் சுற்றின மாதிரி தானே?"
என்கிறார் பிள்ளையார்.

பாமதிவன் என்ன சொல்ல முடியும்?!
படத்தைப் பிள்ளையாருக்குக் கொடுத்துவிடுகிறார்.

28. கணவன் வந்தான்

அன்னம் ஜன்னல் வழியாகத் தெருவைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். அவள் தன் கணவன் வருவதை எதிர்பார்த்தாளா? எதிர்பார்க்கிருக்க முடியாது. அவருடைய கணவன் ஒரு மாதமாய் வீட்டுக்கு வரவில்லை. பக்கத்து வீட்டுக்காரிகள் சாடைமாடையாய்ப் பேசினார்கள். அவன் வேறு ஒரு பெண்ணோடு வாழ்கிறான் என்று சொன்னார்கள். அன்னம் தன்னைப் பற்றிக் கவலைப்படவில்லை. தன் மகன் செல்வனைப் பற்றியும் கவலைப்படவில்லை. கணவனுக்குக் கெட்ட பெயர் ஏற்படுகிறதே என்றுதான் அவள் கவலைப்பட்டாள்.

செல்வனுக்கு ஐந்து வயது. அவன் தனியாகத் தெருவில் விளையாடிக்கொண்டிருந்தான். ஒரு பெண் அந்தத் தெரு வழியாக வந்தாள். அவளுக்குப் பதினைது வயதிருக்கலாம். அவள் செல்வனைப் பார்த்தாள். ஏனோ தயங்கி நின்றாள். சுற்றிலும் பார்த்தாள். தெருவில் அவனையும் செல்வனையும் தவிர வேறு யாரும் இல்லை. அவள் மறுபடியும் செல்வனை உற்றுப் பார்த்தாள். "கண்ணு! நீ உன் அப்பாவைப்போலவே இருக்கிறாயே!

உன் பெயர் என்ன?" என்றாள். அவன் "செல்வன்" என்றான். "இங்கே வா" என்று கூப்பிட்டாள். அவன் அவள் பக்கத்தில் வந்தான். அவள் சிறுவனை மார்போடு அணைத்துக்கொண்டாள்.

இதையெல்லாம் ஜன்னல் வழியாகப் பார்த்த அன்னம் அந்தப் பெண் யார் என்று புரிந்து கொண்டாள். அன்னம் வேகமாய்க் கொருவுக்குப் போனாள். அந்தப் பெண்ணையும் தன் மகனையும் சேர்த்துத் தழுவிக்கொண்டாள். அந்தப் பெண் திடுக்கிட்டாள்; தலை குனிந்து நின்றாள். அன்னம் அவளிடம், "என் பயப்படுகிறாய்? நீயும் திவனுக்குத் தாய் தானே!" என்றாள். அந்த இளம்பெண் தலை குனிந்தபடியே அங்கிருந்து போய்விட்டாள்.

அன்றைக்கு இரவில் அன்னத்தின் கணவன் வீட்டுக்குத் திரும்பி வந்து விட்டான்.

(அகநானூற்றுப் பாடல் ஒன்றின் தழுவல்)

29. நம்பிக்கை

துரியோதனனும் கர்ணனும் நெருங்கிய நண்பர்கள். துரியோதனனுக்குக் கர்ணனுடைய நல்ல குணம் தெரியும். ஆகவே தன்னுடைய அரண்மனையில் கர்ணனுக்கு முழுச் சுதந்திரம் கொடுத்தான். அந்தப் புரத்துக்குள்கூடக் கர்ணன் தாராளமாய்ப் போகலாம்.

கர்ணன் சிலசமயம் அந்தப்புரத்தில் துரியோதனனுடைய மனைவியுடன் பேசிக்கொண்டிருப்பான்; சில சமயம் அவளோடு சதுரங்கம் விளையாடுவான்.

ஒருநாள் கர்ணனும் துரியோதனனுடைய மனைவியும் சதுரங்கம் விளையாடிக்கொண்டிருந்தார்கள். ஆட்டம் விருவிருப்பாய் இருந்தது. கர்ணன் அந்த ஆட்டத்தில் வெற்றி அடையலாம் என்று நினைத்தான். அப்போது துரியோதனன் அங்கே வந்தான். அவன் கர்ணனுக்குப் பின்பக்கத்தில் வந்து கொண்டிருந்தான். அது கர்ணனுக்குத் தெரியாது. மேலும் அவன் ஆட்டத்தில் மும்முரமாய் இருந்தானே! கர்ணனுக்கு எதிரே உட்கார்ந்திருந்த துரியோதனன் மனைவி

தின் கணவன் வருவதைப் பார்த்துவிட்டாள். கணவன் அறைக்குள் வந்தால் மனைவி உட்கார்ந்திருக்கக்கூடாது அல்லவா? அது மரியாதை கில்லையே! அவள் எழுந்தாள். "எங்கே எழுந்திருக்கிறாய்? தோற்கப் போகிறோமே என்று பயப்படுகிறாயா? ஆட்டம் முடிந்தால்தான் நீ எழுந்திருக்கலாம். உட்கார்" என்று கர்ணன் சொன்னான். அவள் உட்காரவில்லை. அவளுடைய மேகலையைப் பிடித்துக் கர்ணன் கோபமாக இழுத்தான். மேகலை ஒடிந்தது. அதிலிருந்து முத்துக்களும் மணிகளும் சிதறின.

"கவலைப்படாதே! நான் பொறுக்குகிறேன். நானே மேகலையில் கோத்து விடுகிறேன். ஆட்டத்தை முடித்துவிடு" என்று ஒரு குரல் கேட்டது. கர்ணன் திரும்பிப் பார்த்தான். துரியோதனன் நின்று கொண்டிருந்தான்! அவனுடைய மனைவியைக் கோபத்தோடு தொட்டிருக்கக்கூடாது என்று கர்ணன் திடீரென்று வருத்தப்பட்டான். ஆனால் காரியத்தையெல்லாம் பார்த்தும் துரியோதனனுக்குக் கோபம் வரவில்லையே! அவனுக்கு எவ்வளவு பெருந்தன்மை! அவனுக்குக் கர்ணன் மேல் எவ்வளவு நம்பிக்கை

உணர்ச்சி மிகுதியால் கர்ணன் பேச முடியவில்

48

(மூலம்: வில்லி பாரதம்)

30. விதி

தமிழ்நாட்டில் ஈரோடு என்ற ஊரில் ஒரு சிறிய தெரு. காலே மணி ஏழு. பெட்டிக்கடைக்காரன் கடையைத் திறந்தான். அதாவது பூட்டைத் திறந்தான். முன்பக்கம் கதவு போல அமைந்த பகுதியைத் தூக்கி, ஒரு கம்பினை முட்டுக் கொடுத்து, நிற்க வைத்தான். கடை திறந்தாயிற்று.

"ஓர் அணாவுக்கு வெற்றிலே கொடு, அப்பா" என்ற குரல் கேட்டது. கடைக்காரன் நிமிர்ந்து பார்த்தான். பஞ்சாங்க ஐயர் நின்று கொண்டிருந்தார். அவன் வெற்றிலையை எடுத்து ஐயருக்குக் கொடுத்தான்.

"என்ன அப்பா! காலே நேரத்திலே உன் முகத்தில் இப்படிச் சோகம் வழிகிறது!" என்றார் ஐயர்.

"வீட்டுக் கவலை தான், சாமி. கிராத்திரி பூராவும் என் பிள்ளை தூங்கவில்லே. உடம்பு நெருப்பாய்ச் சுட்டது. காலையில் ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு போ என்று என் வீட்டுக்காரியிடம் சொல்லிவிட்டு வந்தேன்."

"கவலைப்படாதே! கவலைப்பட்டு என்ன ஆகப் போகிறது? எல்லாம் விதிப்படி தான் நடக்கும். 'அன்று எழுதின எழுத்தை அழித்து எழுத முடியுமா?' "

அப்போது தான் கடைக்கு வந்தான் ஒரு பையன். "அப்படியா, சாமி? எல்லாம் விதிப்படித் தான் நடக்குமா?" என்றான் அவன்.

"ஆமாமடா" என்றார் ஐயர்.

பையன் காலால் கம்பை ஒரு தட்டுத் தட்டிவிட்டான். பெட்டிக்கடைக் கதவு படாரென்று கீழே கிறங்கியது. கதவின் விளிம்பு ஐயரின் மண்டையில் வெட்டியது. இரத்தம் கொட்டிற்று. ஐயர் கூச்சல் போட்டார். கடைக்காரன் குதித்து வந்தான். பையன் ஓட்டம் எடுத்தான். சிறிது நேரத்தில் கடைக்காரன் பையனைப் பிடித்து விட்டான்; பையனை இழுத்துக் கொண்டு வந்து ஐயருக்கு முன்னாலே நிறுத்தினான்.

ஒரு கூட்டம் கூடிவிட்டது.

"பாவி! சண்டாளா!" என்று ஐயர் திட்ட ஆரம்பித்தார்.

"என்ன சாமி! எல்லாமே விதிப்படி தான் நடக்கும் என்று சொன்னீர்களே! இன்றைக்கு நீங்கள் காயப்பட வேண்டும் என்பது உங்கள் விதி!" என்றான் பையன்.

"வாய்க் கொழுப்பைப் பார்! இன்றைக்கு நீ செம்மையாக அடிக்கப்பட வேண்டும் என்பது உன் தலைவிதி" என்று கடைக்காரன் கையை ஓங்கினான்.

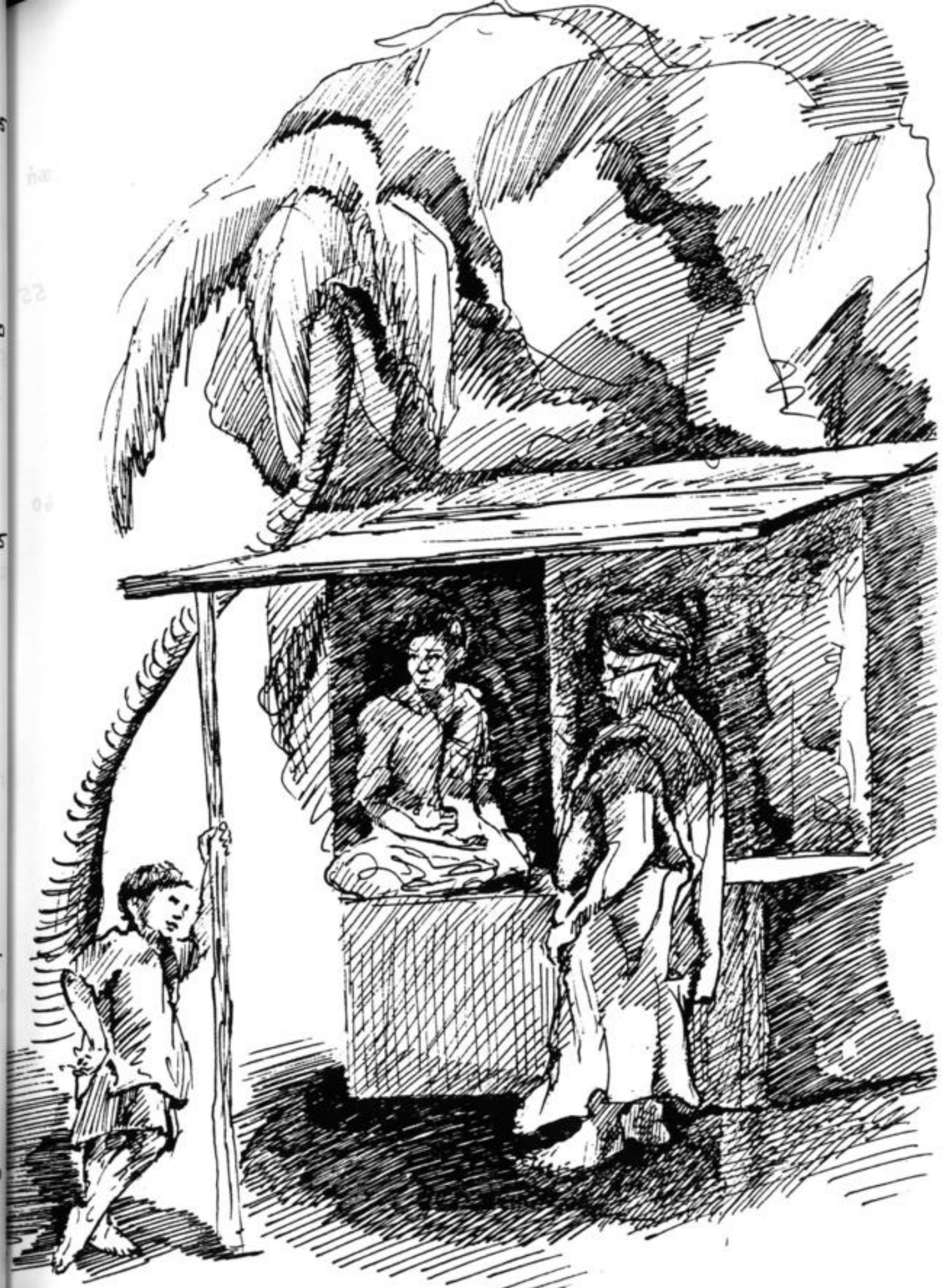

கூட்டத்தில் ஒருவன், "அடடே! வேங்கடசாமி நாயக்கர் பையனு?" என்றான். நாயக்கர் அந்த வட்டாரத்தில் செல்வாக்கு உடையவர். பையன் அடி படாமல் தப்பினான்.

ஐயர் முனகிக் கொண்டே ஆஸ்பத்திரியைப் பார்த்துப் போனார்.

ஈ. வே. ராமசாமி நாயக்கர் என்ற அந்தப் பையன் பிற்காலத்தில் சுயமரியாதை இயக்கத்தின் தலைவராய்த் தமிழ்நாட்டில் பிராமணரின் ஆதிக்கத்தை எதிர்த்துப் போராடினான்.

31. "சுங்கரா! சுங்கரா!"

அந்தப் பல்கலைக்கழகத்துக் தமிழ்த் துறையில் ஒரு பேராசிரியரும் ஐந்து விரிவுரையாளர்களும் உண்டு. ராமசாமி ஒரு விரிவுரையாளர். அன்றைக்கு அவர் ஒரு வகுப்பு நடத்த வேண்டும். 'சாக் பீ'சைத் தேடினார். ஆசிரியர்கள் அறையில் 'சாக்பீஸ்' பெட்டி காலி. "சுங்கரா!" என்று கத்தினார். சுங்கான் என்பது தமிழ்த்துறைச் சேவகனுடைய பெயர். ராமசாமி பல தடவை கத்தினார். சுங்கான் வரவில்லை.

"பாருங்கள், சார்! நான் எத்தனை தடவை கத்தினேன்! சுங்கான் எங்கே போனான்?" என்று ராமசாமி சொன்னார்.

"யாருக்குத் தெரியும்! எனக்கு ஒரே தாகம். பானையில் ஒரு சொட்டுத் தண்ணீர் இல்லை. சுங்கான் இன்னைக்குத் தண்ணீர் வைக்கவில்லை" என்று சொன்னார் வைத்திலிங்கம்.

"நாம் அவனைச் சும்மா விடக்கூடாது. போராசிரியரிடம் புகார் செய்ய வேண்டும். பாவமாகம் சார்! நீங்கள் தான் 'சீனியர்'. நீங்கள் தான் பேராசிரியரிடம் சொல்ல

வேண்டும்" என்று சொன்னார் அண்ணாமலை.

"சரி" என்று சொன்னார் பூவாராகம்.

பிற்பகலில் அவர் போதிரியருடைய அறைக்குப் போனார். "சார்! எங்களுக்கு எல்லாம் ஒரு குறை. சங்கானை நீங்கள் கண்டிக்க வேண்டும். அவன் ஒரு வேலையும் செய்வதில்லை" என்று சொன்னார்.

"ஆமாம். 'பட்ட'லில் சாப்பாடு வாங்கிக் கொண்டுவா என்று சொன்னேன். அவன் பன்னிரண்டு மணிக்குப் போனவன். இப்போது மணி மூன்று. அவனை எங்கே காணேம்? நான் 'சங்கரா! சங்கரா!' என்று எத்தனை தடவை கூப்பிட்டாலும் அவன் இன்னும் வரவில்லை" என்று போதிரியர் சொன்னார்.

"அடடா! ... சார்! வேலை ஒழுங்காய்ச் செய்யாவிட்டால் அவனை 'டிஸ்மிஸ்' செய்யுங்கள்!"

"அதுமட்டும் என்னால் முடியாது. என் வயது அறுபது. உங்களுக்குத் தெரியுமே! என்றைக்கும் எனக்குச் சாவு வரலாம். இந்தச் சமயத்தில் நான் கடவுளுடைய பெயரை அடிக்கடி சொல்ல வேண்டாமா? சங்கரன் இல்லாவிட்டால் நான் எப்படி

அடிக்கடி கடவுள் பெயரைக் கூப்பிட முடியும்?"

பூவாராகம் என்ன பதில் சொல்ல முடியும்?

32. "ஐயோ!"

சேகரன் ஒரு நாள் தன் அக்கை வீட்டுக்குப் போனான். மருமகனுக்காக அவள் ஒரு தின்பண்டம் செய்தாள். அத்தை செய்த பண்டத்தை அவன் தின்று பார்த்தான். அது ருசியாய் இருந்தது.

"அக்கை! இந்தப் பண்டத்துக்கு என்ன பெயர்?" என்று கேட்டான், சேகரன்.

"கொழுக்கட்டை" என்றாள் அவள்.

சேகரன் புறப்பட்டான். வழியெல்லாம் கொழுக்கட்டையை நினைத்துக்கொண்டே நடந்தான். 'மனைவியிடம் சொல்லவேண்டும். அவள் கொழுக்கட்டை செய்யட்டும்' என்று அவன் நினைத்தான். அவன் நடந்து கொண்டிருந்தான். வழியில் ஒரு பெரிய மரம். அதிலிருந்து ஒரு நிழை முறிந்து விழுந்தது. "ஐயோ" என்று கத்திக்கொண்டே சேகரன் விழுந்தான். அவனுக்கு மயக்கம் வந்து-விட்டது. கொஞ்சநேரத்தில் மயக்கம் தெளிந்-தது. அவனுடைய உடம்பில் காயம் எதுவும் ஏற்படவில்லை. ஆனால் அவனுக்குத் தின்-பண்டத்தினுடைய பெயர் மறந்துபோயிற்று. "ஐயோ" என்பது தான் நினைவு இருந்தது. "ஐயோ,

ஐயோ" என்று சொல்லிக்கொண்டே வீட்டுக்கு வந்தான்.

சேகரன் மனைவியிடம் "எனக்கு ஐயோ வேண்டும். செய்து கொடு" என்றான்.

அவள், "ஐயோ என்றால் என்ன? அதை எப்படிச் செய்வது?" என்று கேட்டாள்.

"இந்தப் பண்டம் உனக்குத் தெரியாதா? என்னை எமாற்றப் பார்க்கிறாயா?" என்று சொல்லிச் சேகரன் மனைவியை அடித்தான்.

அவள் "ஐயோ! ஐயோ!" என்று அலறினாள்.

அவன் "அதுதான்! அதுதான்!" என்றான்.

கூச்சலைக் கேட்டுப் பக்கத்து வீட்டுக்-காரி வந்தாள். அவள் சேகரனிடம், "மனைவியை இப்படியா அடிப்பது? இவள் உடம்பு எல்லாம் கொழுக்கட்டை போல வீங்கி விட்டதே!" என்றாள்.

"ஆகா! அதுதான் பண்டத்தின் பெயர்" என்றான் சேகரன்.

"இதை முதலிலேயே சொல்லியிருக்கக் கூடாதா?" என்றாள் மனைவி.

(நாடோடிக் கதை)

33. நூறு வடை

முத்தையா ஓர் எளை. காயம்மாள் அவனுடைய மனைவி. முத்தையாவுக்கு வடை மிகவும் பிடிக்கும்.

"வடை சுடேன்" என்று அவன் அடிக்கடி மனைவியிடம் சொல்வான்.

"உங்களுக்கு வடை வேண்டுமா?! வடை சுடப் பருப்பு, எண்ணெய் எல்லாம் வேண்டும். இந்தச் சாமான்களை வாங்கப் பணம் வேண்டுமே! நம்மிடம் பணம் இல்லையே!" என்று அவள் முணுமுணுப்பாள்.

ஒரு நாள் முத்தையா கடைத்தெரு வழியாகப் போய்க் கொண்டிருந்தான். ஒரு கடைக்காரர் தண்ணீர் குடிக்க உள்ளே போனார். முன்பக்கம் யாரும் இல்லை. பணப்பெட்டியை அவர் பூட்டவில்லை. அந்த நேரத்தில் அவ்வழியாக வந்த ஒரு திருடன் இதைப் பார்த்துவிட்டான். பெட்டியைத் திறந்து பணத்தை எடுத்தான். இதையெல்லாம் பார்த்த முத்தையா, "திருடன்! திருடன்!" என்று சத்தம் போட்டான். ஓடிப் போய்த் திருடனைப் பிடித்துக் கொண்டான். கடைக்காரர் உள்ளேயிருந்து வெளியே ஓடி

வந்தார். அதே சமயத்தில் போலீஸ்காரர்களும் வந்தார்கள். அவர்கள் திருடனைப் பிடித்துக் கொண்டுபோனார்கள்.

"முத்தையா! நீதான் என் பணத்தைக் காப்பாற்றினாய். உனக்கு என்ன வேண்டும்? கேள். தருகிறேன்" என்றார் கடைக்காரர்.

"எனக்கு ரொம்ப நாளாக வடை வேண்டும் என்று ஆசை. பருப்பு, எண்ணெய் எல்லாம் கொடுங்கள்" என்றான் முத்தையா.

வடைக்கு வேண்டிய சாமான்களை யெல்லாம் கடைக்காரர் கொடுத்தார். முத்தையா வீட்டுக்கு வந்தான். "இதோ! சாமான்கள்! எனக்கு நூறுவடை வேண்டும். சுட்டுக் கொடு" என்று காயம்மாளிடம் சொன்னான்.

காயம்மாள் வடை சுட்டாள். அவளுக்கும் வடை மிகவும் பிடிக்கும். சட்டியிலிருந்து ஒவ்வொன்றாக எடுத்த உடனேயே அவள் வடையைத் தின்றாள். இப்படி தொண்ணூற்று ஒன்பது வடைகளைத் தின்று விட்டாள். நூறாவது வடையையாவது முத்தையாவிடம் கொடுக்கக் கையை நீட்டினாள்.

"எனக்கு ஒரு வடைதானு? நூறு வடை கேட்டேனே!" என்றான் முத்தையா.

"மத்தவையெல்லாம் நான் தின்று விட்டேன்" என்றாள் அவள்.

"தொண்ணூற்றென்பது இருந்திருக்குமே! அத்தனையும் நீ எப்படித் தின்றாய்?"

"இப்படித்தான்" என்று சொல்லிக் கொண்டே அவள் நூறுவது வடையையும் தின்று விட்டாள்.

(நாடோடிக் கதை)

34. ஊமைக் கதை

ங்கன் ஒரு வீட்டில் குடியிருந்தான். அடுத்த வீட்டில் ராஜையா குடியிருந்தான். ங்கனிடம் ஒரு கானுமாடு இருந்தது. ராஜையாவிடமும் ஒரு கானுமாடு இருந்தது. ங்கன் வீட்டுக்கு முன்னே ஒரு வேப்பமரம் நின்றது. ராஜையா வீட்டுக்கு முன்னே ஒரு விளக்குத்தூண் நின்றது. ஒருநாள் ங்கன் தன் மாட்டை அந்த வேப்பமரத்தில் கட்டினான். அப்போது ராஜையா தன் மாட்டை ஓட்டிக் கொண்டு வந்தான்; அந்த மாட்டை விளக்குத் தூணில் கட்டப் போனான். ங்கன் அவனிடம், "என் மாடு முரட்டு மாடு. இது உன் மாட்டை முட்டிக் கொன்று விடும். இதற்குப் பக்கத்தில் உன் மாட்டைக் கட்டாதே" என்று சொன்னான். ராஜையா அதைக் கவனிக்காதவன் மாதிரித், தன் மாட்டை விளக்குத் தூணில் கட்டினான். இரண்டு பேரும் வீட்டுக்குள்ளே போய்விட்டார்கள். அவர்கள் வெளியே வந்தபோது ராஜையாவின் மாடு ரத்தவெள்ளத்தில் கிடந்தது. ங்கனுடைய மாட்டின் கொம்பெல்லாம் ரத்தம்.

"உன் மாடுதான் என் மாட்டைக் குத்திக்

கொன்று விட்டது. நீ எனக்கு கூடிடனடு தாவேண்டும்" என்றான் ராஜையா.

"என்மாடு மூட்டு மாடு என்று நான் எச்சரிக்கேன். நீ கேட்கவில்லை. என்மேல் தப்பு இல்லை" என்றான் நந்தன்.

"நீதிபதியிடம் வா" என்று ராஜையா நீதிபதியிடம் நந்தனை இழுத்துக்கொண்டு போனான். ராஜையா தன் கட்சியைச்சொன்றன். நீதிபதி நந்தனை விசாரிக்க ஆரம்பித்தார். நந்தன் வாயைத் திறக்காமல் மௌனமையப் போல நின்றான். "இந்த மௌனமையை எப்படி விசாரிக்க முடியும்" என்றார் நீதிபதி. "இவன் இப்போது மௌனமபோல நடிக்கிறானே! நான் விளக்குத் தூணில் மாட்டைக் கட்டப் போன போது கட்டாதே என்று சொன்னான்" என்றான் ராஜையா.

"அவன் கட்டாதே என்று சொன்னனா? அப்படி என்றால் நீ என் கட்டினாய்? உன்மேல் தான் தப்பு. உனக்கு அவன் கூடிடனடு கொடுக்க வேண்டியது இல்லை" என்று நீதிபதி சொல்லிவிட்டார்.

"ராஜையாவிடமிருந்தே உண்மையை வாவழைக்கத்தான் நான் மௌனமயானேன்" என்றான் நந்தன்.

(நாடோடிக் கதை)

35. வேலைக்காரன் செய்த வேலை

பக்கத்து ஊரில் மாட்டுச் சந்தை கூடுகிறது. செட்டியார் ஒரு பசு வாங்க வேண்டும் என்று விரும்பினார். தனியே பக்கத்து ஊருக்குப் போக அவருக்குப் பயம். காட்டு வழியாகப் போகவேண்டுமே! அவருடைய வேலைக்காரன் சிவத்தையா ஓர் அப்பாவி. என்ன வேலை சொன்னாலும் அவன் செய்வான். செட்டியார் அவனிடம், "நீ என்னோடு பக்கத்து ஊருக்கு வருகிறாயா? உனக்கு ஐந்து ரூபாய் தருகிறேன்" என்றார். அவன் "சரி" என்றான்.

செட்டியாரும் சிவத்தையாவும் காட்டு வழியாகப் போய்க் கொண்டிருந்தார்கள். தூரத்தில் கூச்சல் கேட்டது. கொள்ளைக்காரர்கள் வருகிறார்கள் என்று செட்டியார் புரிந்து கொண்டார். அவர்களிடமிருந்து எப்படித் தப்புவது? செட்டியார் யோசித்தார். "சிவத்தையா! நீ இந்த மரத்தடியில் படுத்துக்கொள். அசையாதே! கண்ணைத் திறக்காதே! பிணம் என்று நினைத்துக் கொள்ளைக்காரர்கள் உன்னை ஒன்றும் செய்யமாட்டார்கள்" என்றார். சிவத்தையா

அப்படியே படுத்துக் கொண்டான். செட்டியார் கின்னொரு மாத்தடியில் படுத்துக்கொண்டார்.

கொள்ளைக்காரர்கள் வந்தார்கள். சிவத்தையா படுத்துக் கிடப்பதைப் பார்த்தார்கள். ஒரு கொள்ளைக்காரன் சிவத்தையாவின் விலாவில் ஓர் உதை கொடுத்தான். அப்போதும் சிவத்தையா அசையவில்லை. "செத்த பிணம்" என்றான் கொள்ளைக்காரன்.

"நான் பிணமா? பிணம் எங்கேயாவது ஐந்து ரூபாயை மடியில் கட்டிக் கொண்டிருக்குமா?" என்றான் சிவத்தையா.

கொள்ளைக்காரர்கள் அவனுடைய மடியிலிருந்து ஐந்து ரூபாயை எடுத்துக் கொண்டார்கள். "அட! இந்த 'கோட்டு' அழுக்காய் இருக்கிறதே! இது செல்லுமா?" என்றான் ஒரு கொள்ளைக்காரன்.

சிவத்தையா "ஏன் செல்லாது? இது செட்டியார் கொடுத்தது. இது செல்லாது என்றால், அவர் மடியில் இருக்கிற ஆயிரம் ரூபாயும் செல்லாது" என்றான்.

கொள்ளைக்காரர்கள் செட்டியாரிடமிருந்த ஆயிரம் ரூபாயையும் எடுத்துக்கொண்டு போய்விட்டார்கள்.

(நாடோடிக் கதை)

36. தாகம்

அவனுக்கு வருத்தமும் குழப்பமும் ஏற்-
பட்டன. அவன் தன் காதலியைப் பார்த்து
நான்கு நாட்கள் ஆயிற்று. அதுதான் அவ-
னுடைய வருத்தத்துக்கும் குழப்பத்துக்கும்
காரணம். நான்குநாட்களுக்கு முன் வரை
அவர்கள் தினந்தோறும் சந்தித்துவந்தார்கள்.

அவனுக்கும் அவளுக்கும் நெடுநாள்
உறவு. அவர்கள் இருவரும் சிறுபிள்ளைகளாய்
இருந்த காலத்திலேயே பழக்கம் ஏற்பட்டது.
அவள் தெருமணலில் வீடுகட்டி விளையாடுவாள்.
அவன் அந்த வழியாக வருவான். "என்னையும்
விளையாட்டில் சேர்த்துக்கொள்" என்று
சொல்வான். அவள் "மாட்டேன்" என்பாள்.
அவள் ஆசையோடு கட்டின வீட்டை அவன்
தன் காலால் சிதைப்பான். சிலசமயம்
அவள் பந்து விளையாடுவாள். அவன் பந்தை
எடுத்துக்கொண்டு ஓடிவிடுவான். இப்படித் தொடங்கிய
அவர்களுடைய நட்பு நாளுக்கு நாள் வளர்ந்து வந்தது.
இருவரும் இளம்பருவத்தை அடைந்தார்கள்.
அவர்கள் தனிமையில் சந்திக்கார்கள்.
தங்கள் சந்திப்பு மற்றவர்களுக்குத்
தெரியாது என்று அவர்கள் நினைத்தார்கள்.

ஆனால் எப்படியோ அவருடைய அம்மாவுக்குத்
தெரிந்துவிட்டது. பெற்றவள் சும்மா
இருப்பாளா? "வீட்டைவிட்டு வெளியே போகக்
கூடாது" என்று மகனைக் கட்டுப்படுத்தினாள்.
அதனால்தான் அவள் அவனைச் சந்திக்க
முடியவில்லை.

அவன் அவளைச் சந்திக்கத்துடித்தான்.
அவளுடைய வீட்டுக்கு முன்னால் நின்றான்.
"அம்மா! தாயே! தாகமாய் இருக்கிறது.
கொஞ்சம் தண்ணீர் கொடுங்கள்" என்று
சொன்னான். அம்மா சமைத்துக்கொண்டிருந்-
தாள். வெளியே நிற்பவன் யார் என்று
அவளுக்குத் தெரியாது. "பாவம்! செம்பில்
தண்ணீர் கொண்டுபோ! அவனுடைய கையில்
ஊற்றிவிட்டு வா" என்று மகனிடம் சொன்னாள்.

மகள் வாசலுக்கு வந்ததும் காதலனைப்
பார்த்தாள். அவளுக்கு மகிழ்ச்சியும் பயமும்
ஏற்பட்டன. அவள் தன் மனத்தைக் கட்டுப்-
படுத்திக் கொண்டாள். "கையை நீட்டு. தண்ணீர்
ஊற்றுகிறேன்" என்று சொன்னாள். அவன்
அவளுடைய கைகளைப் பிடித்தான். அவனுடைய
பிடியில் கண்ணாடிவளையல் உடைந்தது.
உடைந்த துண்டு அவளுடைய கையைக்
குத்திற்று. அவள் "அம்மா" என்று அலறி.

னுள். தாய் பதறி வாசலுக்கு ஓடி வந்தாள். "என்ன நடந்தது?" என்று கேட்டாள். மகள் சமாளித்துக் கொண்டாள். "தண்ணீர் குடிக்கும் போது திவனுக்கு விக்கல் எடுக்கிறது" என்று சொன்னாள். "விக்கல் எடுத்தால் முதுகைத் தடவி விட வேண்டும். அதனால் என்ன பயன்?" என்று தாய் சொன்னாள். தாய் அவளுடைய முதுகைத் தடவிவிடத் தொடங்கினாள். அவன் சிரித்தான். தன் காதலியைக் கடைக்கண்ணால் பார்த்தான். #CN# அந்தப் பார்வை அவனைக் கொன்றுவிடும் போல் இருந்தது.

(மூலம்: கலித்தொகை-குறிஞ்சி-15)

37. ஜம்புலிங்கம்

கந்தனுக்கும் வள்ளிக்கும் அன்றைக்குக் காலையில்தான் திருமணம் நடந்தது. அவன் அவளோடு மாட்டு வண்டியில் தன்னுடைய கிராமத்துக்குத் திரும்பிக் கொண்டிருந்தான். உச்சி வெயிலில் அந்த வண்டி மட்டும் தனியே காட்டுப் பாதையில் ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

திடீரென்று வண்டி நின்றது. அது வரை வள்ளியோடு சிரித்துப் பேசிக்கொண்டிருந்தான் கந்தன். இப்போது முன்புறம் பார்த்தான். வண்டிக்கு முன்னே ஜம்புலிங்கம் நின்றுகொண்டிருந்தான். ஜம்புலிங்கம் திருநெல்வேலி மாவட்டத்திலேயே மிகப் பெரிய கொள்ளைக்காரன். அவனுடைய பெயரைக் கேட்டால் அழுகிற குழந்தை கூட வாயை மூடிக்கொள்ளும். அவன் அவ்வளவு பயங்கரமானவன். கந்தனின் உடம்பு நடுங்கியது. நல்ல வேளையாக வள்ளி ஜம்புலிங்கத்தைப் பார்க்கவில்லை. வண்டிக்காரனுடைய முதுகு அவனை மறைத்தது.

"ஜம்புலிங்கம் வண்டிக்காரனிடம் கீழே இறங்கு" என்றான். வண்டிக்காரன் "ஏன்?" என்றான். ஜம்புலிங்கம் வானை உருவினான்.

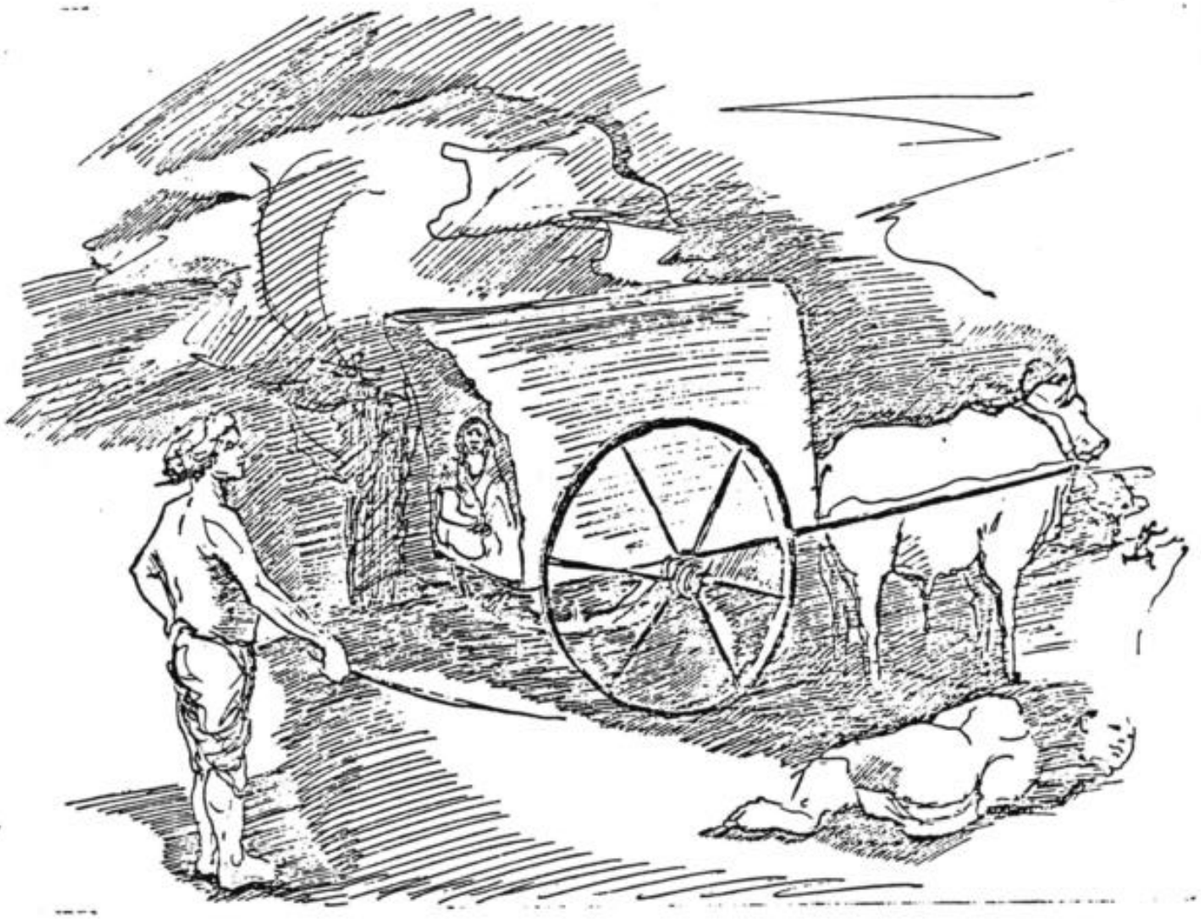

ஒரே வெட்டில் வண்டிக்காரனின் தலை தெருவில் விழுந்து உருண்டது. கிரக்கம் உறைந்ததுபோலப் பாய்ந்தது.

கந்தன் வள்ளியிடம், "இதோ வந்து விட்டேன்" என்று சொன்னான். உடனே வண்டியின் பின்புறம் குதிக்கான், திரும்பிப் பார்க்காமல் ஓடினான்.

ஜம்புலிங்கம் அவனை விரட்டிப் பிடிக்க முயலவில்லை. சிரித்துக்கொண்டே வண்டியின் பின்புறம் வந்தான். "தங்கச்சி, உன் நகைகளை யெல்லாம் கழற்று" என்று வள்ளியிடம் சொன்னான். வள்ளி மறுபேச்சில்லாமல் நகைகளைக் கழற்றிக் கொடுத்தாள்.

"தாலியை மறந்துவிட்டாயே!" என்றான் ஜம்புலிங்கம்.

"அண்ணா! ஒரு பெண்ணுக்குத் தாலி புனிதமானது ஆயிற்றே! கணவன் உயிரோடிருக்கும் போது, ஒரு பெண் தாலியைக் கழற்றலாமா? பாபம் அல்லவா?" என்றான் வள்ளி.

"தாலி கட்டினவன் மனைவியைக் காப்பாற்ற வேண்டும். உன் கணவனே தன் உயிரைக் காப்பாற்ற ஓடிப்போய்விட்டான். அவன் கட்டின தாலி எதற்கு?.... கோரமாகிறது. கழற்று."

வள்ளி அழுதுகொண்டே தாலியைக்.

கழற்றிக் கொடுத்தாள். ஜம்புலிங்கம் காலியை வாங்கிக் கொண்டு, மற்ற சுகைகளை எல்லாம் அவளிடமே திருப்பிக் கொடுத்துவிட்டான்.

திடீரென்று வந்தது போலவே, அவன் திடீரென்று போய்விட்டான்.

38. வாய் உள்ள பிள்ளை

பொன்னன் மதுரைக்குப் போய்க்-கொண்டிருந்தான். அவன் ஏழை. மேலும் அந்தக் காலத்தில் ரயிலோ பஸ்ஸோ கிடையாது. அவன் நடந்துதான் போய்க்-கொண்டிருந்தான். ஊருக்கு வெளியே ஒரு தோட்டம் இருந்தது. அந்தத் தோட்டத்தில் ரோஜாப்பூக்கள் ஏராளமாய் இருந்தன. அவனுக்கு ஆசை வந்தது. தோட்டத்துக்-குள் போய்ப் பூக்களைப் பறிக்க ஆரம்பித்தான். அப்போது அங்கே இரண்டு சேவகர்கள் வந்தார்கள். பொன்னனைப் பிடித்துக் கொண்டார்கள்.

"நான் என்ன தப்புச் செய்தேன்?" என்றான் பொன்னன்.

ஒரு சேவகன் "இது பாண்டிய ராஜா-வுக்குச் சொந்தமான தோட்டம்" என்றான்.

"எனக்குத் தெரியாது. நான் வெளி-யூர்க்காரன். இப்போதுதான் முதல் தடவை-யாக மதுரைக்கு வருகிறேன்."

"இந்தத் தோட்டம் உனக்குச் சொந்த-மா? நீ என் தோட்டத்துக்குள் வந்தாய்?"

"தோட்டம் எனக்குச் சொந்தம் இல்லை

என்பது உண்மைதான். ஆனால் இங்கே
தகவும் இல்லை; காவலும் இல்லையே!"

"நாங்கள் இருக்கிறோமே! நீ கோட்டக்-
குக்குள் நுழைந்தது ஒரு குற்றம். பூக்களைப்
பறித்தது பெரிய குற்றம். இந்தப் பூக்கள்
எல்லாம் பாண்டியராணிக்காகவே பூத்திருக்-
கின்றன."

சேவகர்கள் பொன்னனை இழுத்துக்
கொண்டு நடந்தார்கள். பொன்னன் பறித்த
பூக்களை அவனே தூக்கிக்கொண்டு நடந்-
தான். வழியில் ஒரு சாமியார் வந்தார்.
சேவகர்களும் பொன்னனும் அவரைக்
கும்பிட்டார்கள். சாமியார் நிலைமையைப்
புரிந்துகொண்டார். "வாய் உள்ள பிள்ளை
பிழைக்கும்" என்று சொல்லிவிட்டுப் போய்-
விட்டார். புத்திசாலியான பொன்னன்
கொஞ்ச நேரம் யோசித்தான். பிறகு அவன்
ஒவ்வொரு ரோஜாவாக எடுத்துத் தின்ன
ஆரம்பித்தான். கொஞ்ச நேரத்தில் ரோஜாக்-
கள் எல்லாம் அவனுடைய வயிற்றுக்குள்
போய்விட்டன.

திருட்டை நிரூபிக்க வழியில்லை என்று
உணர்ந்த சேவகர்கள் பொன்னனை விட்டு-
விட்டார்கள்.

(நாடோடிக் கதை)

39. ஓர் அரசனின் வருத்தம்

ஓர் ஊரில் ஓர் அரசன் இருந்தான்.
அவனுடைய பெயர் பத்திரகிரி. ஒரு நாள்
ஒரு முனிவர் வந்தார். அவர் பத்திரகிரியிடம்
ஒரு மாதுளம் பழத்தைக் கொடுத்தார்.
"இந்தப் பழத்தைச் சாப்பிடு. நீ என்னைக்-
கும் பதினாறு வயதுடன் இருப்பாய்" என்று
சொன்னார். முனிவர் போய்விட்டார்.

பத்திரகிரிக்கு முந்நூறு மனைவிமார்
உண்டு. மோகனாங்கி என்பவள் முதல் மனைவியாய்
இருந்தாள். பத்திரகிரி மோகனாங்கியிடம்
மாதுளம் பழத்தைக் கொடுத்தான். "இந்தப்
பழத்தைச் சாப்பிட்டால் நீ என்றைக்கும்
பதினாறு வயதுடன் இருப்பாய். ஒரு நல்ல
நாள் வரட்டும். அன்றைக்கு நீ இந்தப்
பழத்தைச் சாப்பிடலாம். அதுவரை நீ
இதைப் பத்திரமாய் வைத்திரு" என்று
சொன்னான். அவள் "சரி" என்றாள்.

அரண்மனையில் ஒரு குதிரைக்காரன்
இருந்தான். மோகனாங்கி அவனைக் காதலித்-
தாள். அவள் அவனிடம் அந்தப் பழத்தைக்
கொடுத்தாள். அந்தக் குதிரைக்காரனுக்கு
வேறு ஒரு காதலி உண்டு. அவள் அரண்மனையில்

வேலைக்காரியாய் இருந்தாள். அவன் அவ-
ளுக்கு அந்தப் பழத்தைக் கொடுத்தான்.
அவள் பழத்தைத் தன் கூடையில் வைத்துக்
கொண்டு நடந்தாள்.

பத்திரகிரி உப்பரிகையில் நின்று
கொண்டிருந்தான். வேலைக்காரியினுடைய
கூடையில் இருந்த மாதுளம் பழத்தை
அவன் பார்த்துவிட்டான். "அந்த வேலைக்-
காரியை இங்கே கொண்டு வாருங்கள்"
என்று சேவகர்களை அனுப்பினான். அவள்
வந்தாள். "உனக்கு இந்தப்பழம் எப்படிக்
கிடைத்தது? உண்மையைச் சொல்" என்று
பத்திரகிரி கேட்டான். அவள், "குதிரைக்
காரன் எனக்குக் கொடுத்தான்" என்று
சொன்னாள். சேவகர்கள் குதிரைக்காரனை
அழைத்து வந்தார்கள். "உனக்கு இந்தப்
பழம் எப்படிக் கிடைத்தது? உண்மையைச்
சொல்" என்று பத்திரகிரி கேட்டான்.
குதிரைக்காரன் "மோகனாங்கி எனக்குக்
கொடுத்தாள்" என்று சொன்னான். பத்திரகிரி
மோகனாங்கியை அழைத்துக் கேட்டான்.
அவள் ஒப்புக்கொண்டாள். பத்திரகிரி
விரும்பியிருந்தால் அவளையும் குதிரைக்-
காரனையும் கொன்றிருக்க முடியும். ஆனால்

அவன் யோசித்துப் பார்த்தான்: 'இந்தத் துரோகம்
செய்தவள் என் மனைவிகளில் ஒருத்தி தான்.
அவளைத் தவிர எனக்கு இன்னும் இருநூற்றுத்
தொண்ணூற்று ஒன்பது மனைவிமார் இருக்கி-
றார்களே! அவர்களில் யார் யார்
என்ன துரோகம் செய்திருப்பார்களோ?'
என்று வருத்தப்பட்டான். இப்படி
வருத்தத்தோடு யோசித்துக்கொண்டிருந்ததால்
தண்டனை கொடுப்பதையும் பழி வாங்குவதையும்
பற்றி அவனுக்கு மறந்து போயிற்று.
அவன் அப்போதே துறவியாகி அரண்மனை-
யையும் ஊரையும் விட்டுக் காட்டுக்குள்ளே
போய் மறைந்து விட்டான்.

(மூலம்: "விக்கிரமாதித்தன் கதைகளில் ஒன்று)

40. அன்பைக் கெடுத்தவன்

ஒரு வீட்டில் ஒரு பிராமணனும் அவனுடைய மனைவியும் குடியிருந்தார்கள். அவர்கள் ஒருவர்மேல் ஒருவர் உயிரையே வைத்திருந்தார்கள். ஒருநாள் இரவு பிராமணன் சாப்பிட உட்கார்ந்தான். மனைவி அவனுக்குச் சாதம் படைத்தாள். சாதம் சூடாய் இருந்ததால் அவன் சாப்பிடும்போது விசிறிகொண்டு வீசினாள்.

அந்த நேரத்தில் திண்ணையில் வந்து உட்கார்ந்தான் ஒருவன். பிராமணனும் அவனுடைய மனைவியும் அன்பாக இருப்பதைப் பார்த்தான். வந்தவனுடைய மனைவியோ பொல்லாதவள். அதனால் அவனுக்குப் பொறுமை வந்தது. பிராமணனுக்கும் அவனுடைய மனைவிக்கும் இடையே சண்டை மூட்டிவிட வேண்டும் என்று அவன் நினைத்தான். ஒருவர் மேல் ஒருவர் சந்தேகப்படுவதற்கு ஒரு சூழ்ச்சி செய்தான்.

திண்ணையிலிருந்து "சம்போ மகாதேவா" என்ற ஒரு குரல் கேட்டது. "யாரோ ஒரு சாமியார் வந்திருக்கிறார். நான் அவரை நமஸ்கரித்து விட்டு வருகிறேன்" என்று சொல்லிவிட்டுப்

பிராமணனுடைய மனைவி வெளியே வந்தாள். 'சாமியார்'ரைக் கும்பிட்டாள்.

"பெண்ணே! உன்னிடம் ஒரு ரகசியம் சொல்லப் போகிறேன். ரகசியத்தைக் காப்பாற்றுவாயா?" என்று கேட்டார் சாமியார்.

"காப்பாற்றுகிறேன்"

"உன் புருஷன் போன ஜன்மத்தில் உப்பு வியாபாரியாய் இருந்தவன். உனக்குச் சந்தேகமாய் இருக்கிறதா? அவன் தூங்கும் போது அவனுடைய காலை நக்கிப் பார்."

சாப்பிட்டுவிட்டுப் பிராமணன் வெளியே வந்தான். "சுவாமி! நமஸ்காரம்" என்றான். அவனுடைய மனைவி வீட்டுக்குள்ளே போய்விட்டாள்.

"உன்னிடம் ஒரு ரகசியம் சொல்லப் போகிறேன். உன் மனைவி..."

"அவளுக்கு என்ன?"

"அவள் போன ஜன்மத்தில் ஒரு நாயாக இருந்தாள். இப்போதும் அந்தக் குணம் அவளிடம் இருக்கிறது. உனக்குச் சந்தேகமாக இருக்கிறதா? இன்றைக்கு இரவு நீ தூங்குவது போலப் படுத்திரு. அவள் உன் காலை நக்குவாள். நீ தெரிந்துகொள்ளலாம்."

பிராமணன் அன்றிரவு படுக்கையில்

படுத்தான். படுத்ததும் கண்ணை மூடிக்கொண்டான். பத்து நிமிடம் கழிந்தது. பிறகு அவனுடைய மனைவி சத்தம்போடாமல் எழுந்தாள். மெல்லத் தவழ்ந்து போய்க் கணவனுடைய காலை நக்கினாள். "தூ! உப்புக் கரிக்கிறது" என்று வெறுப்போடு சொன்னாள்.

"நாயே!" என்று கத்திக்கொண்டு எழுந்திருந்தான் பிராமணன்.

இரண்டு பேருக்கும் வாய்ச்சண்டை ஏற்பட்டது. பிறகு பிராமணன் மனைவியை அடித்து வாய்ச்சண்டை கைச்சண்டை ஆயிற்று. வலி தாங்க முடியாததனால் அவள் அலறி அழுதாள். மனைவி அதிகமாக அலறப் பிராமணன் அதிகமாக ஓங்கி அடித்தான்.

திண்ணையிலிருந்து இதையெல்லாம் பார்த்துக்கொண்டிருந்த 'சாமியார்' சிரித்துக் கொண்டே நடக்க ஆரம்பித்தார்.

(நாடோடிக் கதை)

41. துறவு

ஓர் ஊரில் ஒரு சாமியார் இருந்தார். அவருக்கு வீடுவாசல், மனைவிமக்கள் என்றும் இல்லை. பசித்தால் ஊரில் பிச்சை எடுப்பார். மற்ற நேரமெல்லாம் தியானம், பஜனை ஏதாவது செய்வார்.

அவருடைய ஆடை கோவணம். இரண்டே இரண்டு கோவணம்தான் அவரிடம் உண்டு. ஒன்றை அணிவார்; மற்றதைத் துவைத்துக் காயப்போட்டிருப்பார்.

ஒரு நாள் காலையில் சாமியார் குளித்துவிட்டு வந்தார். கோவணத்தை மாற்ற நினைத்தார். முதல்நாள் காயப் போட்டிருந்த கோவணத்தை எடுத்தார். அதை எலி கடித்திருந்தது. எலியை ஒழிப்பதற்காகச் சாமியார் ஒரு பூனையை வளர்த்தார். பூனைக்குத் தினமும் பால் கொடுக்கவிரும்பினர். ஊர் மக்கள் சாமியாருக்கு ஒழுங்காய்ச் சாப்பாடு கொடுப்பார்கள்; சாமியாருடைய பூனைக்குமா பால் கொடுப்பார்கள்? சாமியார் யோசித்தார். பாலுக்காக ஒரு பசுவை வாங்கினார். காலையிலும் மாலையிலும் அவரே பால் கறந்து பூனைக்குக் கொடுத்தார். பசுவுக்குப் புல் கொண்டு வருவது, அதைக் குளிப்பாட்டுவது முதலிய வேலைகளையும்

சாமியாரே செய்தார். கிப்போது அவருக்குத் தியானத்துக்கு நேரமே கிடைக்கவில்லை. அவர் யோசித்துப் பார்த்துவிட்டு, ஒரு வேலைக்காரனை அமர்த்தினார். பசுவின் பொறுப்பினை அவனிடம் ஒப்படைத்து வைத்தார்.

ஒரு வாரம் கழிந்தது. வேலைக்காரன் ஒழுங்காய் வேலை செய்வதில்லை. சில நாள் வருவான்; சில நாள் வரமாட்டான். என்ன செய்வது என்று சாமியார் யோசித்துப் பார்த்தார். வேலைக்காரனை மேற்பார்க்க வேண்டும்; அவன் வராத நாளில் அவனுடைய வேலைகளைச் செய்ய வேண்டும். கிதற்கு என்ன வழி? சாமியார் ஒரு பெண்ணைப்பார்த்து, மணந்துகொண்டார்.

ஒரு நாளிரவு. முழு நிலா. சாமியார் ஆழ்ந்த தியானத்தில் இருந்தார். அவருடைய மனைவி அழுதுகொண்டே வந்தாள். "எப்பொழுது பார்த்தாலும் தியானமா? நான் ஒருத்தி இருக்கிறேன் என்பதையே மறந்துவிட்டீர்களா? என்னை ஏன் மணந்தீர்கள்?" என்று கேட்டாள்.

சாமியார் யோசித்தார்: "என் கிவளை மணந்தேன்? பசுவுக்காக. பசு ஏன்? பாலுக்குப் பால் கொடுக்க. பால எதற்கு? எலிகளைக் கொல். எதற்கு. எலிகளை ஏன் கொல்ல வேண்டும்? கோவணத்தைக் காப்பதற்காக....! சே!

ஒரு கோவணத்தால்தானே கிவ்வளவு தொல்லைகள்" என்று சாமியார் கோவணத்தையும் துறந்துவிட்டு, முழுத் துறவியாகிவிட்டார்.

42. நன்றி

தேவராஜன் சைக்கிளை வாசலில் நிறுத்திப் பூட்டினார். வீட்டுப் படிகளில் ஏறினார். 'சார்' என்ற குரல் கேட்டது. அவர் திரும்பினார். ஐயாதுரை நின்று கொண்டிருந்தான்.

ஐயாதுரை கடற்படையில் ஒரு மாலுமி; உள்ளூர் என். சி. சி. அலுவலகத்தில் வேலைபார்த்தான். நண்பர் ஒருவர் அவனைத் தேவராஜனுக்கு அறிமுகப் படுத்தியிருந்தார். ஐயாதுரை பல்கலைக்கழகப் புகுமுக வகுப்புக் தேர்வு எழுத விரும்பினான். அவனுக்கு எப்போதாவது பாடத்தில் சந்தேகம் வந்தால் தேவராசனிடம் வருவான். தேவராசன் உபகாரச் சம்பளமல்லாத அவன் உபகாரமாட்டான். பட்டாளத்துப் பழக்கமா, ஆசிரியரிடம் உள்ள மரியாதையா? தேவராசனுக்குத் தெரிய வில்லை. அவன் அவரிடம் 'டியூஷன்' (Tuition) படித்தான் என்றுகூடச் சொல்லமுடியாது. எப்போதாவதுதான் ஒருநாள் வருவான்; சில கேள்விகள் கேட்பான்; போய்விடுவான்.

"என்ன, ஐயாதுரை? என்ன விஷயம்?" என்றார் அவர்.

"சார்! இன்றைக்குத் தேர்வு எழுதிவிட்டேன். இன்றைக்கு மாலையில் ஊருக்குப் போகிறேன்.

சொல்லிக் கொண்டு போகலாம் என்று வந்தேன்."

"தேர்வு எப்படி எழுதியிருக்கிறாய்?"

"உங்கள் தயவாலே நல்லபடியாக எழுதி யிருக்கிறேன்."

தேவராசன் வினாத்தாளை வாங்கினார். ஒவ்வொரு வினாவுக்கும் அவன் எப்படி விடை எழுதினான் என்று கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டார்.

"பாஸ் (pass) பண்ணிவிடுவாயா, சார்?"

"சந்தேகமே இல்லை. சந்தோஷமாக ஊருக்குப் போ."

ஐயாதுரை அவரைக் கும்பிட்டு விட்டுப்போனான். மாதங்கள் கழிந்தன. திடீரென்று ஒருநாள் மந்திரியானம் அவன் அவருடைய வீட்டிற்கு வந்தான். அவர் கல்லூரிக்குப் புறப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

"என்ன ஐயாதுரை? ஏது இந்தப் பக்கம்?"

"எங்கள் காட்டில் மிளகுச்செடி போட்டிருந்தோம். உங்களுக்குக் கொடுத்துவிட்டுப் போகலாமென்றுதான் வந்தேன்" என்று சொன்ன ஐயாதுரை ஒரு குட்டிச் சாக்கினை அவர்முன் வைத்தான். அந்தச் சாக்கு நிறைய மிளகாய் வற்றல்!

"ஐயாதுரை! எனக்கு இந்தப் பழக்கமெல்லாம் பிடிக்காது. எடுத்துக்கொண்டு போய் விடு"

அவனுடைய கண்கள் கலங்கின. "சார்! என்மேல் அன்பு இருந்தால் இதை வாங்கிக்கொள்.

ரூங்கள், சார்! கிதைக்கொடுப்பதற்காகத்தான்
ராஜபாளையத்திலிருந்து வந்தேன்" என்றான்.

தேவராஜன் சிறிது நேரம் குழப்பமடைந்தார்.
ஒரு பெருமூச்சுக்குப் பிறகு, "சரி, நன்றி" என்றார்.

"நான்தான், சார், உங்களுக்கு நன்றி சொல்ல வேண்டும். உங்களுக்குக் கல்லூரிக்கு நேரமாகிவிட்டது. கின்னொரு சமயம் வந்து பார்க்கிறேன்" என்று சொல்லி விட்டு அவன் கிளம்பினான்.

அவரும் நெகிழ்ந்த நெஞ்சுக்தோடு கல்லூரிக்குப் புறப்பட்டார்.

43. கற்பு - 1

சம்பந்தம் பின்னணியைத் தெரியாதவர்கள் யாரும் திருக்குறுங்குடியில் கிடையாது. உள்ளூர் ஜீயர் மடத்தில் கணக்குப்பிள்ளை, அவர். மடத்து நிர்வாகம் முழுதுமே அவருடைய கையில்தான் கிருந்தது. அவர் தம் அறையில் உட்கார்ந்து தீவிரமாகக் கணக்கு எழுதிக்கொண்டிருந்தார்.

"சாமி! எங்கிரிச்சுக்கிடுறீங்களா?[1] நான் கூட்டிடுறேன்[2]" என்ற குரல் அவரை நிமிர வைத்தது.

எதிரே சிர் கிளம்பெண் துடைப்பத்துடன் நின்றுகொண்டிருந்தாள்.

"நீ யார்? குப்பம்மா எங்கே?" என்றார் பிள்ளை.

"என் பேரு வள்ளிங்க. குப்பம்மா எங்க அம்மா. அவருக்கு கின்னைக்கி சொகமில்லே."[3]

1,2,3 These are approximate pronunciations in informal spoken Tamil of:

1 எழுந்திருந்துகொள்கிறீர்களா?

2 நான் கூட்டிவிடுகிறேன்.

3 என் பெயர் வள்ளி [-ங்கள்: plural suffix attached in spoken Tamil to any phrase to show deferential respect].
குப்பம்மா எங்கள் அம்மா. அவருக்கு கின்றைக்குச் சுகமில்லே.

இப்படித் தொடங்கிய அவர்களுடைய உரையாடல் நாளுக்கு நாள் வளர்ந்து வந்தது. அவர்களுக்கிடையே உறவும் வளர்ந்தது.

* * *

இரவு மணி பத்து. சம்பந்தம் பிள்ளை தோளில் துண்டு போட்டுக்கொண்டு வெளியே கிளம்பினர். அவருடைய மனைவி சண்முகத்தம்மாள் அவருடைய கைத்தடியைக் கொண்டு வந்து கொடுத்தாள். "என்ன! இன்றைக்கு இரவும் மடத்தில் வேலை இருக்கிறதா?" என்று கேட்டாள். கழிந்த சில மாதங்களில் அவர் அடிக்கடி இரவில் கிளம்புவது சாதாரணமாகிவிட்டது. "ஆமாம். நெல்-கணக்கு முடிவேளை என்கிறது" என்று சொல்லி விட்டுப் புறப்பட்டார் பிள்ளை.

சண்முகத்தம்மாள் கமலாவை எழுப்பினாள். ஐந்தே வயதான கமலா அவர்களுடைய மூத்த மகள். இரண்டாம் மகள் உமா பிறந்து பத்து மாதம் தான் ஆயிற்று. "தங்கச்சியைப் பார்த்துக்கொள். நான் கொஞ்ச நேரத்தில் வந்துவிடுகிறேன்" என்று சொல்லிவிட்டுச் சண்முகத்தம்மாள் வெளியே வந்தாள்.

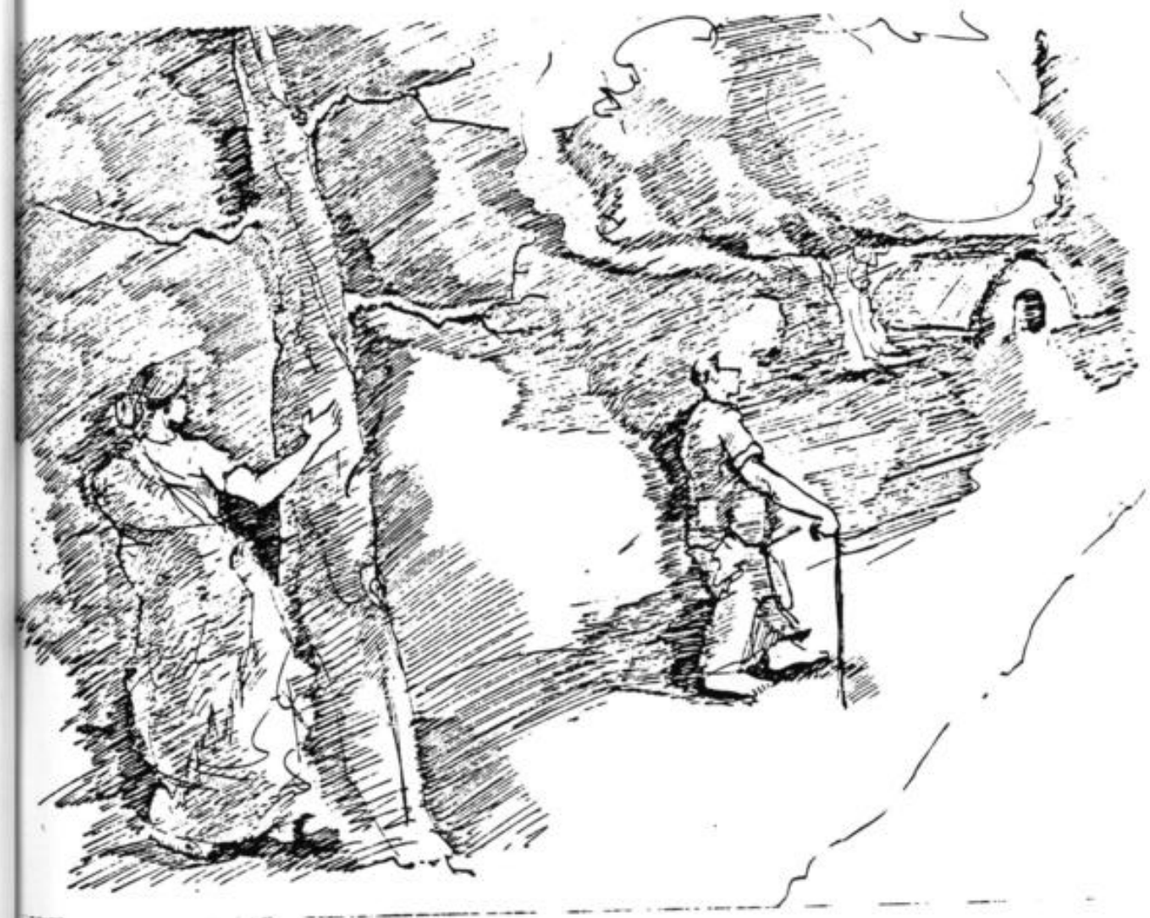

அமாவாசை கிருட்டும் கொள்ளைக்காரன் ஐம்புலிங்கத்தைப் பற்றிய வதந்திகளும் அம்மாளின் மனத்தைக் கலக்கின. என்றாலும் உண்மையைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்ற வெறியே மேலோங்கி நின்றது. அவள் பூனைபோலச் சம்பந்தம் பிள்ளையைத் தொடர்ந்தாள்.

வாய்க்காலைக் கடந்து தான் மடத்துக்குப் போக வேண்டும். ஆனால் பிள்ளையோ கடப்பதற்குப் பதில், வாய்க்கால் கரை-யோரமாகவே நடந்தார். சிறிது நேரத்தில் மறக்குடியில் ஒரு குடிசைக்குள் நுழைந்தார். அம்மாள் வந்த வழியே வீடு திரும்பினாள்.

மறு நாள் காலையில் சம்பந்தம் பிள்ளை வீடு திரும்பினார். வழக்கம்போல அவர் குளிப்பதற்காகச் செம்பு கொடுத்தாள் சண்முகத்தம்மாள். பிள்ளை அவருடைய கையைப் பிடிக்கப் பார்த்தார். அவள் விலகி நின்றுகொண்டு, "இன்று முதல் நான் உங்களைத் தொட மாட்டேன். உங்களுக்கு நான் எதற்கு? அந்த மறத்தி தான் இருக்கிறாளே!" என்றாள்.

* * *

சம்பந்தம் பிள்ளை சாகிற வரையில் அவள் அவரைத் தொடாமலே வாழ்ந்து விட்டாள்.

44. சமயங்கள்

தீபாவளி அன்றைக்குக் காலை. முருகனும் டேவிடும் கிணற்றடியில் உட்கார்ந்து பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். அமெரிக்கனான டேவிடு நன்றாய்த் தமிழ் பேசுவார். முருகன் அவனைச் சாப்பிடக் கூப்பிட்டிருந்தான்.

"தீபாவளியை என் கொண்டாடுகிறீர்கள்?" என்று கேட்டார் டேவிடு.

"நரகாசுரன் என்ற அசுரனை விஷ்ணு கொன்றார். அந்த நல்ல நாள்தான் தீபாவளி."

"நீங்கள் சைவர் ஆயிற்றே? பிறகு விஷ்ணுவுக்கு விசேஷமான நாளை ஏன் கொண்டாடுகிறீர்கள்?"

"ஒரு பழமொழி கேட்டிருக்கிறீர்களா? 'அரியும் சிவனும் ஒண்ணு[1]; அறியாதார் வாயிலே மண்ணு[2]' என்பார்கள். வைணவப் பண்டிகைகளில் முக்கியமான வைகுண்ட ஏகாதசியைச் சைவர்களும் கொண்டாடுகிறார்கள். அன்றைக்கு அவர்கள் பெருமாள் கோயிலுக்குப் போவார்கள். திருச்சியில் ஸ்ரீரங்கநாதர் கோயிலில் பார்த்திருக்கிறீர்களா? தினமும் அங்கே வருகிறவர்களில் மிகப் பலர் சைவர்கள் இல்லையா?"

முருகன் வீட்டுக்குக் கிழக்குப் பக்கத்து

[1]Informal pronunciation of ஒன்று. [2]Informal pronunciation of மண்.

வீட்டில் ஒரு முஸ்லிம் குடும்பம் இருந்தது. அந்த வீட்டுப்பெண் பாத்திமா ஒரு வெற்றுத் தட்டுடன் இந்த வீட்டிற்குள் நுழைந்தாள். காலையில் முருகனின் மனைவி தீபாவளிப் பலகாரம் கொடுத்து அனுப்பியிருந்தாள். அந்தத் தட்டினைத் திருப்பிக் கொடுக்கவே பாத்திமா வந்தாள். "பலகாரம் எல்லாம் நன்றாய் இருந்தது" என்று அவள் சொன்னது கிண்ணையில் இருந்தவர்களுக்கும் கேட்டது.

"சிவனும் விஷ்ணுவும் ஒன்றுதான் என்றால் தனித்தனி உருவமும் கோவிலும் எதற்கு?" என்று கேட்டார் டேவிடு.

"நீங்கள் சரியாகப் புரிந்துகொள்ளவில்லை. எங்களில் சிலர் ஒரு கடவுளைக் கும்பிடுகிறார்கள்; வேறு சிலர் வேறு கடவுளைக் கும்பிடுகிறார்கள். ஆனால் எங்கள் கடவுள்தான் கடவுள் என்றும் மற்றவர்கள் கடவுள் கடவுளில்லை என்றும் யாரும் நினைப்பதில்லை. நாகப்பட்டினத்துத் தர்க்காவில் முஸ்லிம்களோடு இந்துக்கள் கும்பிடுவார்கள். வேளாங்கண்ணி மாதாகோவிலில் கிறிஸ்துவர்களோடு இந்துக்கள் கும்பிடுவார்கள். பார்த்திருப்பீர்களே!"

மறுபடியும் உரையாடல் தடைபட்டது. இப்போது மேலவீட்டுப்பெண் சுசீலா முருகன்

வீட்டிற்கு வந்தாள். அவருடைய குடும்பம் கிறிஸ்துவக் குடும்பம். அவள் உள்ளே வந்ததும் முருகனின் மனைவி "வா, சுசீலா. சரியான சமயத்தில் வந்தாய். இந்தப் பலகாரத்தை எடுத்துக் கொள்" என்று, ஒரு தட்டில் வைத்துப் பலகாரம் கொடுத்தாள். "மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள், அக்கா. நீங்கள் இந்தப் பலகாரங்களையெல்லாம் உங்கள் சாமிக்கு வைத்துக் கும்பிட்டிருப்பீர்கள். சாமிக்குப் படைத்ததால் இந்தப் பலகாரங்களை நாங்கள் சாப்பிடமாட்டோம்" என்றாள் சுசீலா.

இதைக் கேட்டுத் தின்னையில் முருகன் சிரித்துக் கொண்டான். இது கிறிஸ்துவக் கொள்கையா என்று டேவிடு குழப்பம் அடைந்தார்.

45. கிழக்கும் மேற்கும்

ஆறுமுகம் வீட்டிற்குள் நுழைந்த போது அவனுடைய மனைவி வடிவு அழுது கொண்டிருந்தாள். "ஏன் அழுகிறாய்? என்ன நடந்தது?" என்றான் ஆறுமுகம்.

"உங்களுக்குச் செய்தி தெரியாதா? மத்தியானம் ரேடியோவிலே சொன்னார்கள். கென்னடியைச் சுட்டுக் கொன்றுவிட்டார்களாம்" என்று அழுதுகொண்டே சொன்னாள் வடிவு.

"அம்மா மத்தியானம் சாப்பிடவில்லை" என்றாள் அவர்களுடைய மகள்.

"உலகத்திலே நல்லவர்களையெல்லாம் கிப்படித்தான் கொன்று விடுகிறார்கள். என்ன செய்வது? வருத்தமாய்த்தான் கிருக்கிறது. கிருந்தாலும் நீ கிப்படிப் பட்டினி கிடக்கலாமா? உனக்காக கில்லாவிட்டாலும் உன் வயிற்றில் கிருக்கும் பிள்ளைக்காகவாவது சாப்பிட வேண்டாமா?" என்றான் ஆறுமுகம். அவளைக் கேற்றிச் சாப்பிட வைப்பது பெரும் பாடு ஆயிற்று.

வடிவைப் போலவே தமிழ்நாட்டில் பலபேர் அந்தச் செய்தியைக்கேட்டு தாங்க முடியாத வருத்தம் அடைந்திருப்பார்கள்

என்று ஆறுமுகத்துக்குத் தெரியும். ஏனே தெருவில் வாழ்ந்த ஒரு மூடன் செத்துப்-போனால்கூட வருத்தப்படுவார்களே! நல்லவர் ஒருவரின் சாவு அவர்களுக்கு எவ்வளவு வேதனையைக் கொடுக்கும்!

* * *

வடிவுக்கு ஆண்குழந்தை பிறந்தது. அவளுடைய விருப்பப்படியே குழந்தைக்குக் கென்னடி என்று பெயர்வைக்க முடிவு செய்தார்கள். பெயர்சூட்டு விழாவுக்கு ஆறுமுகம் தன் அபிமானிக்க நண்பர் ஜானை அழைத்திருந்தான். ஜானும் அவருடைய மனைவி மேரியும் வந்தார்கள்.

குருக்கள் வீட்டுக்கு வந்து சாஸ்திர முறைப்படி பூஜை நடத்தினார். பிள்ளை தாத்தாவின் மடியில் இருக்கப் "பையனை அப்பாவிடம் கொடுங்கள்" என்றார் குருக்கள். ஆறுமுகத்தின் மடிக்குக் குழந்தை வந்தது. "என்ன பெயர் என்று தினைத்துவைத்திருப்பீர்களே! மூன்று நடவை அந்தப் பெயரைச் சொல்லிக் கூப்-பிடுங்கள்" என்றார் குருக்கள்.

ஆறுமுகம் "கென்னடி...கென்னடி..கென்னடி" என்றான்.

குழந்தைக்கு எல்லோரும் விபூதி பூசி-

னர்கள்.

சிறிது நேரத்துக்குப் பிறகு ஆசாரி வந்து சேர்ந்தார். குழந்தைக்குக் காது குத்தினர். குழந்தை அழுவதைக் கேட்க மேரிக்கு வருத்தமாயிருந்தது. "பாவம்! சின்னக் குழந்தைக்கு எவ்வளவு வலி இருக்கும்!" என்றாள். "காது குத்துவது எதற்காக?" என்றான் ஜான்.

"ஆண்குழந்தைகளும் ஐந்து வயது வரையிலாவது கருக்கன் போடுவார்கள்" என்றான், ஆறுமுகம்.

அவனுடைய நம்பிக்கை, "குழந்தைக்கு #CN# ஏதாவது ஒரு குறை இருந்தால் அதன் ஆயுள் அதிகமாகும் என்று ஒரு நம்பிக்கை. சிலபேர் காதோடு மூக்கும் குத்துவார்கள்" என்றார்.

மாலையில் குடும்பத்தார் எல்லோரும் கோயிலுக்குப் புறப்பட்டார்கள். பஸ்ஸில் கண்டக்டர் டிக்கெட் கொடுத்துக்கொண்டு வந்தார். ஜான் தனக்கும் மேரிக்கும் டிக்கெட் வாங்கப் பணத்தை நீட்டினான். ஆறுமுகம் அவனைத் தடுத்தான். "எங்கள் வீட்டு விசேஷத்துக்கு வந்திருக்கிறீர்கள். நாங்கள் தான் உங்களுக்கும் டிக்கெட் எடுக்கவேண்டும்" என்றான்.

கோயிலில் குழந்தைபெயருக்கு அர்ச்சனை நடத்தினர்கள். வெளியே வந்த-போது ஜானும் மேரியும் ஒரு பெட்டிக்கடைக்குப் போனர்கள். இரண்டு 'கோக்' வாங்கிக்குடிக்க ஆரம்பித்தார்கள். "நம்மை விட்டுவிட்டு அவர்கள் மட்டும் குடிக்கிறார்களே! இது என்ன நாகரிகம்!" என்றாள் வடிவு. "அவர்கள் நாட்டுப் பழக்கம்" என்று அவளிடம் சொல்லி விட்டு ஆறுமுகம் கடைக்குப்போனான். 'கோக்'குக்கு உரிய பணத்தைக் கொடுத்தான். "நீங்கள் இன்னைக்கு எங்கள் விருந்தாளிகள், தில்லையா?" என்றான்.

"அப்படியா? நன்றி" என்றான் ஜான்.

46. அறிவும் உணர்வும்

கிராமம் கிராண்டு மணியிருக்கும். ஏதோ ஒரு கெட்ட கனவு கண்டு விழித்தாள், உஷா. ஒருபக்கத்தில் மூன்றுவயதுக் குழந்தை ரமணியும், மற்றொரு பக்கத்தில் கணவன் நாராயணனும் நூங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். புறவாசலுக்குப் போக நினைத்து, உஷா எழுந்து 'ஸ்விட்'சைப் போட்டாள். மின்சார வெளிச்சம் அறைமுழுவதும் நிறைந்தது. ரமணியைப் பார்த்ததும் அவள் திருக்கிட்டாள். ரமணி நிம்மதியாகத்தான் தூங்கிக் கொண்டிருந்தாள். ஆனால் அவருடைய உச்சந்-தலையில் ஒரு பெரிய தேள், கொடுக்கை உயர்த்திக் கொண்டு நின்றது. 'தேவி, கோமதியம்மா! நீதான் குழந்தையைக் காப்பாற்ற வேண்டும்' என்று உஷா மனத்துக்குள் வேண்டிக்கொண்டாள். குழந்தை தலையை லேசாக அசைத்தால்கூடத் தேள் கொட்டி விடுமே! உச்சந் தலையில் உட்கார்ந்திருக்கிற தேளை அடிக்கவும் முடியாதே! உஷா தவியாய்த் தவித்தாள். 'தாயே, கோமதியம்மா! நாங்கள் உன்னை மறந்தது தப்புதான். எங்களை மன்னித்து விடு' என்று வேண்டினாள்.

தேள் குழந்தையின் தலையிலிருந்து தலையணைக்கு இறங்கியது. உஷா நாராயணனை

எழுப்பினாள். நாராயணன் "என்ன விஷயம்?" என்று பதறி எழுந்தான். அவள் அந்தப் பெரிய தேளைக் காட்டினாள். அவன் சமையலறைக்கு வேகமாய்ப் போனான்; தேளை அடிப்பதற்காக ஒரு விறகுக் கட்டையை எடுத்துக் கொண்டு வந்தான். அவன் திரும்பி வருவதற்குள் தேள் எங்கேயோ ஓடி மறைந்துவிட்டது.

"உஷா! நீ குழந்தையை எடுத்துக்கொள். சமுக்காளத்தை உதறிப் பார்ப்போம்" என்றான்.

சமுக்காளம், தலையணை எல்லாவற்றையும் உதறினான். மின்சார வெளிச்சம்படாத இடங்களில் எல்லாம் 'டார்ச்' அடித்துப் பார்த்தான். அந்தத் தேள் மாயமாய் மறைந்து விட்டது.

மறுபடியும் படுத்தபோது, அவர்களுக்குத் தூக்கம் வரவில்லை.

"நான் சொன்னால் கேட்கிறீர்களா? முன்னே ரமணிக்குக் காலில் படை வந்தபோது கோமதியம்மாளுக்கு வெள்ளிக்கால் செய்துவைப்பதாக வேண்டிக்கொண்டோமே! அந்த நேர்த்திக்கடனை இன்றுவரை செய்யவில்லை. அதை ஞாபகப்படுத்தத்தான் அம்பாள் தேளை அனுப்பியிருக்கிறாள்" என்றாள், உஷா.

"போடி, பைத்தியம்! இது காற்றுக்காலம். காற்றுக் காலத்தில் தேள் அதிகமாய் வரும்.

கிதற்கும் அதற்கும் சம்பந்தமில்லை" என்றான் அவன்.

"அப்படியெல்லாம் பேசாதீர்கள். அது அம்பாள் அனுப்பிய தேன்தான். கில்லாவியால் எப்படி மாயமாய் மறையும்?"

"கதவு கிருக்கு வழியாக வெளியே போயிருக்கும். கிதில் என்ன மாயம்?"

"கிப்படிப் பேசுவதே பாவம். வெள்ளிக் காலோடு வெள்ளிக்கேளும் அம்பாளுக்குச் செய்து வைக்கவேண்டும்" என்று சொன்னாள், உஷா. எழுந்து ஒரு மஞ்சள் துணியில் வெள்ளி ரூபாயத்தை முடிந்து வைத்தாள்.

அவளோடு வாதிடுவதில் பயனில்லை என்று ரூபாயனைக்குத் தெரியும். கூடிய சீக்கிரத்தில் ஒரு நாள் கோர்த்திக்கடனைச் செய்யச் சங்கரன் கோயிலுக்கு அவன் தன்னேடு வருவான் என்று உஷாவுக்குத் தெரியும்.

கிருவரும் தூங்க முயன்றனர்.

47. வட்டி இல்லாத கடன்

சமையலை முடித்துவிட்டு முத்தம்மாள் திண்ணைக்கு வந்தாள். திண்ணையில் ஒரு கடிதம் கிடந்தது. தபால்காரன் எறிந்துவிட்டுப் போயிருக்க வேண்டும். கடிதத்தை எடுத்தாள். உறையின் ரூன்கு மூலையிலும் மஞ்சள் தடவி- #CN# யிருந்தது. திருமண அழைப்பிதழ்!

மத்தியானச் சாப்பாட்டிற்குக் கிருஷ்ணன் வீட்டிற்கு வந்தார். "நடராஜன் மகனுக்குக் கல்யாணமாம். கடிதம் வந்திருக்கிறது" என்றாள் முத்தம்மாள். "கடிதத்தைக் கொடு. பார்ப்போம்" என்றார். கடிதத்தைப் படித்துவிட்டுப் பெருமூச்சு விட்டார். "மதுரையில் பெண்வீட்டில் கல்யாணமாம். வாழ்த்து அனுப்ப வேண்டியதுதான்" என்றார்.

"ரன்றாயிருக்கிறது நீங்கள் சொல்கிறது! நம் வீட்டில் என்ன விசேஷம் நடந்தாலும் நடராஜன் வராமல் கிருந்ததில்லை. அவன் வீட்டில் கிது முதல் விசேஷம். போகாமல் கிருக்கலாமா?"

"மதுரைக்கு நான் மட்டும் போய்விட்டு வருவதாக கிருந்தாலும் ரயில் செலவுக்கே பத்து ரூபாய் வேண்டும். அதற்கு மேல்

ஏதாவது செய்ய வேண்டுமே!"

"நம் வீட்டு விசேஷத்துக்கெல்லாம் நடராஜன் அவன் பெண்டாட்டியைக் கூட்டிக் கொண்டு வந்திருக்கிறான்...."

"உன்னையும் மதுரைக்குக் கூட்டிக்கொண்டு போக வேண்டும் என்கிறாய். அப்படித்தானே? நானே போகமுடியுமா என்பது தான் யோசனை."

"இந்தப் பேச்சு உங்களுக்கே நன்றாய் இருக்கிறதா? நம்முடைய பெரியவன் கல்யாணத்தின் போது நடராஜன் ஒரு வெள்ளிச் செம்பு கொடுத்தான். அடுத்தவன் கல்யாணத்துக்கு வெள்ளித் தம்ளர். மகள் சடங்கிற்கு வெள்ளிக் குங்குமச் செப்பு. எல்லாவற்றையும் வாங்கிக் கொண்டோம். இப்போது அவன் வீட்டு விசேஷத்துக்குப் போகாமல் இருந்தால் எப்படி?"

"ஐம்பது ரூபாயாவது வேண்டுமே! பணம் எங்கே இருக்கிறது?"

"பணத்துக்காக உறவை விட முடியுமா? மேலும் ஒரு வகையில் பார்த்தால் இதெல்லாம் வட்டியில்லாத கடன் தானே! வாங்கின கடனைத் திருப்பிக் கொடுக்க வேண்டும், இல்லையா?"

"சரி. பார்ப்போம்."

பிற்பகலில் கிருஷ்ணன் தாம் வேலை பார்த்த கடை முதலாளியிடம் பேசிப் பார்த்தார். எழுபத்தைந்து ரூபாய்ச் சம்பளக்காரனுக்கு ஐம்பது ரூபாய் முன்பணம் கொடுக்க எந்த முதலாளிக்கு மனம் வரும்? கிருஷ்ணனுக்குத் தோல்வி.

திருமணத்துக்கு இன்னும் இரண்டு நாள் தான் இருந்தது. நண்பர்கள், தெரிந்தவர்கள் எல்லாரிடமும் அவர் கேட்டுப் பார்த்து விட்டார். பணம் கிடைக்கவில்லை.

அன்றைக்குக் காலையில் அவர் வீட்டிலிருந்து புறப்பட்டுக்கொண்டிருந்தார். "ஏதாவது பணம் கிடைத்ததா? நாம் நாளைக்குப் புறப்பட வேண்டுமே" என்றாள் முத்தம்மாள்.

"பட்டாணியன் தான் ஈடு கில்லாமல் பணம் கொடுப்பான். அவனிடம் போனால் அநியாய வட்டி. என்ன செய்வது என்று தெரியவில்லை."

"கொஞ்சம் இருங்கள்" என்று சொல்லி விட்டு முத்தம்மாள் உள்ளே போனாள். கொஞ்ச நேரத்தில் அவள் திரும்பி வந்த போது அவள் கையில் ஒரு வெள்ளிக் கும்பா இருந்தது. அது தான் அவர்கள் கல்யாணத்துக்கு அன்பளிப்பாகக் கிடைத்தது

என்று கிருஷ்ணனுக்கு அடையாளம் தெரிந்தது.

"இந்தக் கும்பா கிப்போது நமக்கு என்ன பயன்படுகிறது? விற்றுவிருங்கள்" என்றாள் அவள்.

கிருஷ்ணன் பெருமேச்சு விட்டார்.

48. விருந்து

சோமசுந்தரமும் கலியபெருமாளும் அண்ணுமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் ஒரே காலத்தில் படித்தவர்கள். வெவ்வேறு வகுப்பில் படித்தார்கள் என்றாலும் எப்படியோ அவர்களுக்கிடையே நெருங்கிய நட்பு ஏற்பட்டுவிட்டது.

கலியபெருமாளின் படிப்பு முடிந்தது. அவன் தன்னுடைய கிராமத்துக்குத் திரும்ப வேண்டிய நாள் வந்தது. "சோமு! நீ கட்டாயம் எங்கள் வீட்டுக்கு வரவேண்டும். ஒரு வாரமாவது தங்க வேண்டும்" என்று கூறினான். "அடுத்த ஆண்டில் என் தேர்வு முடிந்த பிறகு வருகிறேன்" என்றான் சோமு.

அந்த ஓராண்டுக் காலத்திலும் இருவரும் வாரத்துக்கு ஒரு கடிதமாவது எழுதிக் கொண்டார்கள். தேர்வுகள் முடிந்தன.

சோமு திருச்சியிலிருந்து ஒரு பஸ்ஸில் ஏறிப் பாளையத்துக்குப் போனான். கலியபெருமாளின் கிராமமான குறிச்சி பாளையத்திலிருந்து மூன்று மைல். பஸ்ஸோ வண்டியோ கிடையாது. நடந்து தான் போக வேண்டும். சோமு பாளையத்தில் இறங்கிய போது மாலை மணி ஐந்து. நல்ல வேளை! கலியபெருமாள் பஸ்நிலையத்துக்கு வந்திருந்தான். சோமு

தடுத்தாலும் அவனுடைய பையைக் கலிய-
பெருமாள் எடுத்துக் கொண்டான். இருவரும்
பேசிக்கொண்டே நடந்தார்கள்.

கலியபெருமாளின் முகம் மகிழ்ச்சியைக்
காட்டியது. என்றுமும் ஏதோ ஒரு சோகம்
இருப்பது போலச் சோமுவுக்குத் தோன்றிற்று.
"ஏன் ஒரு மாதிரி இருக்கிறாய்?" என்று
கேட்டான்.

"ஒன்றும் இல்லையே! இன்று பகல்முழுதும்
காட்டில் பலாக்காய் வெட்டிக்கொண்டிருந்தேன்.
கொஞ்சம் களைப்பு. அவ்வளவு தான்."

ஒரு மணி நேரத்துக்குப் பின் கலிய-
பெருமாளின் வீட்டை அடைந்தார்கள். இரவு
வந்தது. "வா, சாப்பிடலாம்" என்றான்
கலியபெருமாள். சோமு போன போது
இலையில் சோறு படைக்கப்பட்டிருந்தது.
#CN# சோற்றின் மீது குழம்பும் ஊற்றப்பட்டிரு-
ந்தது. தஞ்சை, திருச்சி மாவட்டங்களில்
இது தான் பழக்கம் என்று சோமு தெரிந்து
கொண்டான். கலியபெருமாளே பரிமாறினான்.
அவனுடைய குடும்பத்தினர் யாரையும் சோமு
அன்றைக்கும் சந்திக்கவில்லை; அடுத்த நாளும்
சந்திக்கவில்லை.

மூன்றாம் நாள் சோமு ஊருக்குக் கிளம்பி-
னான். "என்ன அவசரம்? ஒரு வாரம் இருந்து
விட்டுப் போகலாம்" என்றான் கலியபெருமாள்.

"நாளைக்கு எங்கள் வீட்டில் ஒரு விசேஷம்.
நான் போயாக வேண்டும்" என்றான் சோமு.

கலியபெருமாள் இரண்டு பெரிய பலாப்-
பழத்தோடு சோமுவை வழியனுப்புவதற்காகப்
பஸ் நிலையத்துக்கு வந்தான். "கலி! எனக்கு
ஒரே ஒரு வருத்தம். உன் பெற்றோரைச்
சந்திக்க முடியாமல் போய்விட்டதே!"
என்றான் சோமு.

கலியபெருமாள் சிறிது தயங்கிவிட்டுச்
சொன்னான்: "நான் அறிமுகப்படுத்தியிருப்பேன்.
அவர்கள் தங்கள் படுக்கையை விட்டு எழுந்திருக்க
மறுத்துவிட்டார்கள். நீ வந்த அன்றைக்குக்
காலையில் ஒரு சிறிய நெருக்கடி. பருவமடை-
ந்த என் தங்கை ஏதோ ஒரு கோபத்தில்
விஷம் குடித்துத் தற்கொலை செய்துகொண்டு
விட்டாள். சுடுகாட்டிலிருந்து தான் நான்
நேரே உன்னைச் சந்திக்கப் பஸ் நிலையத்துக்கு
வந்தேன்."

சோமசுந்தரம் வாயடைத்துப் போய்
நின்றான்.

49.
49.22

49. மானம்

திருநெல்வேலி ஜங்ஷன் ரயில் நிலையத்தில் இறங்கினேன். டிக்கெட் கலெக்டரிடம் டிக்கெட்டைக் கொடுத்துவிட்டுப் பிளாட்பாரத்திற்குள் வந்தேன். "வண்டி வேண்டுமா?" என்று சில பேர் வந்தார்கள். "சார், டாக்சி" என்று சில பேர் வந்தார்கள். அவர்கள் கேட்கும் வாடகையெல்லாம் அதிகமாய் இருக்கும் என்று எனக்குத் தெரியாதா?!

ஸ்டேஷன் கட்டிடத்துக்கு வெளியே வந்தேன். ஒரு கோடியில் ஒரு குதிரை வண்டி நின்றது. புதிய வண்ணம்; தொய்ந்து குழி விழாத மெத்தை; மெருகு கிடப்பட்ட பித்தளைப் பிடிகள். வண்டிக்காரன் அந்த வண்டியை நல்ல நிலையில் வைத்திருந்தான். நான் அவனை அணுகி, "வண்ணார் பேட்டைக்கு வருகிறாயா?" என்றேன்.

"எந்தத் தெரு?"

"மேன்ரும் தெரு."

"ஒரு ரூபாய் கொடுங்கள்"

"முக்கால் ரூபாய் தான் வழக்கமாய்க் கொடுப்பேன்"

"நான் பேரம் பேசுவதில்லை, சாமி. ஒரே வாடகைதான். நியாயமானதைத்தான் கேட்கிறேன்." எனக்கு அவனைப் பிடித்துவிட்டது. வண்டியில் ஏறினேன். வழியில் அவன் நாட்டு நடப்புக்களைப் பற்றிப் பேசிக்-

கொண்டு வந்தான். அவன் ஒரு 'கறுல்' பேர்வழி என்று தெரிந்து கொண்டேன்.

ஒரு வருடத்துக்குப் பிறகு நான் திருச்செந்தூருக்குப் போக நேர்ந்தது. கடலில் குளித்துவிட்டுத் திரும்பிக் கொண்டிருந்தேன். வழியில் கடையொன்றில் ஒருவன் இளநீர் விற்றுக் கொண்டிருந்தான். அவனை முன்பு எங்கோ பார்த்த நினைவு ஏற்பட்டது. தாகமும் இருந்தது. இளநீர் வாங்குகிற சாக்கில் அவனிடம் பேச்சுக் கொடுத்தேன்.

"இதற்குமுன் திருநெல்வேலியில் இருந்தாயா?"

"ஆமாம், சாமி. குதிரைவண்டி ஓட்டிக்கொண்டிருந்தேன்."

"வருமானம் போதவில்லை என்று இங்கே வந்து விட்டாயோ?"

"வருமானம் என்ன, சாமி, வருமானம்! மனிதனுக்கு மானம்தான் முக்கியம், இல்லையா?"

"ஆமாம், அதில் என்ன சந்தேகம்?"

"நான் இருபது வருடமாக வண்டி ஓட்டியிருக்கிறேன். ஒரு விபத்துக் கிடையாது. ஒரு தப்புந் தண்டாவுக்குப் போனது இல்லை. நான் விளக்கில்லாமல் போனதாக ஒரு போலீஸ்காரன் சார்ஜ் ஷீட் பண்ணிவிட்டான்."

"அவனுக்கும் உனக்கும் ஏதாவது சண்டையா?"

"அதுதானே வேடிக்கை. அவன் எங்கள் தெருவில்தான் குடியிருந்தான். நாங்கள் இரண்டு பேரும்

சொந்தக்காரர்களைப் போலப் படுகிறேன். அவனுக்கு மாதக்கணக்கை (Monthly Quota) முடிப்பதற்கு யாரையாவது சார்ஜ் பண்ணவேண்டும். என்னைச் சார்ஜ் பண்ணி விட்டான்."

"அடப் பாவமே! மூன்று ரூபாய் அபராதம் போட்டார்களா, ஐந்து ரூபாயா?"

"பத்து ரூபாயானாலும் பெரிதில்லை. அவன் கேட்டிருந்தால் கிரமமாகக் கொடுத்திருப்பேன். என்னைக் குற்றவாளி ஆக்கிறபோல் பொறுக்கமுடியுமா? கித்தனைக்கும் குற்றம் நடந்ததாக அவன் சொன்னானே அன்றைக்கு நான் ஊரில் இல்லை. என் மச்சான் ஊருக்குப் போயிருந்தேன். வக்கீல்வைத்து வாதாடினேன். ஏகப்பட்ட செலவு. வண்டியையும் குதிரையையும் விற்க வேண்டியதாயிற்று. பணம் போனால் என்ன? அவன் போட்ட சார்ஜ் பொய் என்று தீர்ப்பாகிவிட்டது. கிணிமேல் நிருநெல்வேலியில் கிருப்பானேன் என்று கிங்கே வந்து விடடேன்."

என்ன பதில் சொல்வது என்று எனக்குத் தோன்றவில்லை.

50. ஆற்றுக் கண்ணீர்

காலை எழுமணி. "செல்வாஜ்!" என்ற குரல் கேட்டது. கூப்பிட்டவன் அண்ணாமலை என்று செல்வாஜ் உணர்ந்தான். வாசலுக்கு வந்தான்.

"செல்வாஜ்! ஆற்றுக்கு வருகிறாயா?" என்றான் அண்ணாமலை.

"கொஞ்சம் கிரு. கிதோ வந்துவிடடேன்."

செல்வாஜ் வீட்டுக்குள் போய்த் துண்டும் சோப்பும் எடுத்துக்கொண்டு வந்தான். அவனும் அண்ணாமலையும் உள்ளூர்ப் பள்ளிக்கூடத்தில் பத்தாம் வகுப்பும் படித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். கிருவரும் நெருங்கிய நண்பர்கள். பேசிக்கொண்டே ஆற்றங்கரையை அடைந்தார்கள். படித்துறையில் செல்வாஜ் வேட்டிக்குச் 'சோப்பு' போட ஆரம்பித்தான். அண்ணாமலை கரையில் உட்கார்ந்து சுற்றிலும் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். படித்துறைக்கு வடபுறம் ஒருவன் கிரண்டு மாடுகளைக் குளிப்பாட்டிக்கொண்டிருந்தான். தென்புறம், கரையில் வெளிக்குப் போய்விட்டு வந்த ஒருவன், கால் கழுவிக்கொண்டிருந்தான்.

"நம் ஊரு எப்போதுதான் முன்னேறப் போகிறதோ!" என்றான் அண்ணாமலை.

"என்ன'டா, கிடீர்த் தெகுபக்கி?"

"நீதான் பாரேன்! வடக்கே ஒருவன் மாடு குளிப்பாட்டுகிறான். தெற்கே ஒருவன் கால் கழுவுகிறான். இந்தக் கண்ணீரில்தானே நீயும் நானும் குளிக்கவேண்டும்? இந்தக் கண்ணீரைத்தானே இந்த ஊர் மக்களெல்லாம் குடிக்கவேண்டும்?"

"டே! உனக்கு ஒரு பழமொழி தெரியுமா? 'நாயைத் தள்ளினாலும் கண்ணீரைத் தள்ள முடியாது.'"

"இப்படிப் பழமை பழமை என்று நாம் பின்னே போய்க்கொண்டிருக்கிறோம். புதுமைகளைக் கண்டு பிடிக்க மேல்நாட்டார் முன்னேறுகிறார்கள்."

"வேதாந்தம் பேசாதே. விஷயத்துக்கு வா. இங்கே மாடு குளிப்பாட்டுவதும் கால்கழுவுவதும் உன் கண்ணில் படுகிறதானால் நீ ஆத்திரப்படுகிறாய். இந்த ஆறு உற்பத்தியாகிற இடத்திலிருந்து இந்த இடம்வரை எத்தனைபேர் அசுத்தம் செய்கிறார்களோ! அதெல்லாம் உன்கண்ணில் படவில்லை. ஆகவே அதைப்பற்றி நீ ஆத்திரப்படவில்லை. அப்படித்தானே?"

"இல்லை. எந்த இடத்திலும் ஆற்றில் அசுத்தம் செய்யக்கூடாது என்றுதான் சொல்கிறோம்."

"பொய். நீ உண்மையிலேயே அப்படி நினைத்தால் என் மேலேயும் ஆத்திரப்பட்டிருக்கவேண்டும். நான் வேட்டிக்குச் 'சோப்பு'ப் போடுவதும் தப்புதானே? நமக்கு வேண்டியவர்கள் செய்வது

தப்பாகத் தெரிவதில்லை. கண்ணுக்கு மறைவாக நடக்கிற தப்புக்களையும் நாம் சிந்திப்பதில்லை."

"இப்போது நீ வேதாந்தம் பேசுகிறாய். ஆற்றுக் கண்ணீரைச் சுத்தமாக வைத்துக்கொள்ள வேண்டுமா இல்லையா? இந்தக் கேள்விக்குப் பதில் சொல்."

"கண்ணீர் தானாகவே சுத்தமாகிவிடுகிறதே! மீன்கள் சில அழுக்குகளைத் தொந்தரவு செய்கின்றன. மணல் வேறு சில அழுக்குகளைப் படியவைக்கிறது. தொங்குகிற சாக்கடை நாற்றம் எடுக்கிறது; ஒடுகிற ஆறு எப்போதாவது நாற்றம் எடுக்கிறதா?"

"கண்ணுக்குத் தெரியாத கிருமிகள் ஆற்றுக் கண்ணீரில் பாவலாமே? அதுக்கு நீர்தான் தொற்று நோய்களுக்குக் காரணம் என்று படிக்கிறோமே!"

"ஆற்றுக் கண்ணீரால் தொற்று நோய்கள் வரும் என்றால் நம் முன்னோர்கள் எல்லாம் எப்படிப் பிழைத்தார்கள்? நாம் எப்படிப் பிறந்தோம்?"

அண்ணாமலை பதில் சொல்லாமல் கண்ணீரில் இறங்கினான். இதற்குள் செல்வராஜ் வேட்டியைத் துவைத்து முடித்து விட்டான். அவனும் கண்ணீரில் இறங்கினான். அவர்களுக்கு மூன்றாம் ஒருவன் பல்லைத் தேய்த்துத் கண்ணீரில் தொப்புளித்துக் கொண்டிருந்தான்.

"சார்! கொஞ்சம் தள்ளித் துப்புங்கள்.

கிங்கே ஆள் குளிக்கிறது கண்ணுக்குந் தெரிய-
வில்லையா?" என்று செல்வராஜ் கோபமாகப்
பேசினான்.

அன்னமலை சிரித்தான்.

51. தாய்

பழனிச்சாமி வீட்டிலிருந்து புறப்பட்ட போதே மணி ஆகிவிட்டது. அவன் வீட்டிற்கும் வீரவநல்லூர் ரயில் நிலையத்துக்கும் இடையே ஒன்றரை மைல் தூரம். அவன் வியர்க்க விருவிருக்க நடந்தான். அவன் நிலையத்துக்கு வரவும், ரயில் வரவும் சரியாயிருந்தது. வழக்கம்போல ரயிலில் கூட்டம் அதிகம். புட்போர்டில் (foot board) பயணஞ்செய்வதுதான் சீசன் டிக்கெட் (season ticket) மாணவர்களுக்குப் பழக்கமாயிற்றே! அவன் புட்போர்டில் ஏறினான். நண்பர்களில் ஒருவன் அவனுடைய பையை வாங்கிக் கொண்டான். மற்றவர்கள் விலகி வழிவிட்டார்கள். உள்ளே சீட்டில் (seat) உட்கார்ந்திருந்த ஒருவன் "பழனி! இப்படி உட்கார்" என்று இடம் கொடுத்தான்.

#CN# பழனியின் மொட்டைத்தலையெல்லாம் வியர்வை பொங்கியது. தாயை இழந்த வருத்தத்தை விட நண்பர்களின் பிரக்கம் அவனுடைய கண்களில் நீரைப் பெருக்கியது.

ரயில் திருநெல்வேலியை அடைந்தது. பழனி கல்லூரிக்குள் நுழைந்தான். முதல் மணி நேரம் தமிழ் வகுப்பு. பேராசிரியர்

ஒரு புறநானூற்றுப் பாடலுக்கு விளக்கம் சொல்லத் தொடங்கினர். புலவன் ஒருவனுடைய குடும்பம் வறுமையில் வாடுகிறது. தோட்டத்தில் தானாக முளைத்த கீரைச்செடியிலிருந்து புலவனுடைய மனைவி கிளைந்தளிரைப் பறித்து வருகிறாள். அதைச் சமைத்துக் கணவனுக்கும் பிள்ளைகளுக்கும் படைக்கிறாள். அந்த எளிய உணவைப் பக்கத்து வீட்டுக்காரர்கள் பார்த்தால் தானம் செய்வார்களே என்று வாசற்கதவை அடைத்துவிடுகிறாள்.

* * *

ஒரு மாதத்துக்கு முன்னே நடந்த நிகழ்ச்சி பழனியின் நினைவுக்கு வந்தது.

சில மாதங்களாகவே உணவுத் தட்டுப்பாடு. உலகப் போர் காரணம் என்று சில பேர் சொன்னார்கள். பதினாறு அவுன்ஸில் (ounce) தொடங்கிய ரேஷன் எட்டு அவுன்சாகக் குறைந்தது. அப்போதுங்கூட மக்காச்சோளம்தான் பெரும்பாலும் போடுவார்கள். எப்போதாவது ஒரு வாரம் அரிசி கிடைக்கும். அந்த அரிசியைக்கூடச் சிவகாமி (பழனியின் அம்மா) தன்னுடைய கணவனுக்கு என்று வைத்துவிடுவாள். அவருடைய உடம்புக்கு மக்காச்சோளம் ஒத்து வரவில்லை.

அன்றைக்கு வீட்டில் அரிசியும் இல்லை; மக்காச்சோளமும் இல்லை. காலையிலும் மத்தியானமும் எல்லாரும் பட்டினி. குழந்தைகள் அழுதார்கள். அதைப் பார்த்துச் சிவகாமி அழுதாள். அம்மா அழுவதைப் பார்த்ததும் பிள்ளைகள் அழுகையை நிறுத்திக்கொண்டார்கள். மத்தியானம் மூன்று மணியிருக்கும். எல்லோரும் சோர்ந்து போய்ப் படுத்திருந்தார்கள். பழனியின் அப்பா காலையில் வேலைக்குப் போய்விடுவார். திரவு பத்து மணிக்கு மேலேதான் வருவார். அவர் ஏதாவது கொண்டுவருவாரா? சந்தேகம்தான். கொண்டுவந்தாலும் பிள்ளைகள் அதற்குள் தூங்கிவிடுவார்களே! பக்கத்து வீட்டில் கடன் கேட்பது சிவகாமிக்குப் பிடிக்காத ஒன்று. யோசித்துப் பார்த்தாள். "பழனி! வடக்குவீட்டு ஆச்சியிடம் கேட்டுக் கொஞ்சம் முருங்கைக் கீரை பறித்து வா" என்று மகனை அனுப்பினாள். அவன் அவளுடைய எண்ணத்தைப் புரிந்துகொண்டான். நிறையக் கீரை பறித்து வந்தான். கீரையை அவித்துப் பருப்பும் தேங்காயும் கலந்து அவள் சமைத்தாள். பாதியை ஒரு பாத்திரத்தில் போட்டு மூடி வைத்து விட்டாள். திரவு அவள் கணவன் ஒரு வேளை வெறுங்கையோடு வந்தால்....?

அவனுக்குக் கொடுக்க வேண்டுமே! கதவை அடைத்து விட்டுப் பிள்ளைகளுக்குக் கீரையைப் பரிமாறினாள். கிரண்டு வேளை பட்டினி, அல்லவா? பிள்ளைகள் ஆர்வத்தோடு சாப்பிட்டார்கள். சாப்பிட்டு முடித்த பிறகு தான் பழனி அம்மாவைப் பற்றி நினைத்-தான். அவளுக்கு ஒன்றும் கிடையே! "கிப்போதுதான் மண்பானைத் தண்ணீர் குடித்தேன். எனக்குப் பகியில்லை" என்றாள் அவள். பழனியின் கண்களில் நீர் பெருகியது.

* * *

"புலவன் உண்மைகிகழ்ச்சியோடு கற்பனையையும் சேர்க்கிற போது சிறந்த இலக்கியம் உருவாகிறது" என்று பேரா-சிரியர் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார். அந்தப் புறநானூற்றுப் பாடலில் கற்பனை கிருப்பதாகப் பழனிக்குத் தெரியவில்லை.

52. "வறுமையை ஒழிப்போம்!"

"வேலப்பா" என்ற குரலைக்கேட்டு வேலப்பன் குடிசைக்கு வெளியே வந்தான்.

குடிசைக்குச் சொந்தக்காரர் நின்று கொண்டிருந்தார். "என்ன வேலப்பா! உனக்கே கிது நான்காய் கிருக்கிறதா? மூன்று மாத வாடகையைப் பாக்கி வைத்திருக்கிறாயே!" என்றார்.

"என்ன செய்கிறது, முதலாளி! கிப்போது கொஞ்சம் கஷ்டமான காலம். அலைந்துதான் பார்க்கிறேன். வேலைகிடைக்க மாட்டேன் என்கிறதே! எம்பிளாய்மெண்ட் ஆபீசிலே கூடப் பதிந்து வைத்திருக்கிறேன்."

"உன் கஷ்டம் உனக்கு; என் கஷ்டம் எனக்கு. வருகிற ஞாயிற்றுக்கிழமை நான்காவது வாடகையையும் கொடுத்து-விட வேண்டும். கில்லாவிட்டால் குடிசையைக் காலிபண்ண வேண்டும்."

அவர் சொல்லிவிட்டுப் போய்விட்டார். வேலப்பன் பெருமூச்சு விட்டான். பத்து வருஷமாக அவன் ஒரு 'ரைஸ்மில்'லில் வேலைபார்த்தான். மூன்று மாதத்துக்கு முன்பு 'மில்' முதலாளி 'மில்'லை மூடிவிட்டார். 'மில்'

நகரத்தில் ஓடியதாம். வேலப்பனுக்கு வேறு வேலை கிடைக்கவில்லை. தெரிந்தவர்களிடம் எல்லாம் அவன் ஒருரூபாய் இரண்டுரூபாய் என்று கடன் வாங்கிவிட்டான். அக்கம் பக்கத்துக் குடிசைகளில் எல்லாம் அவனுடைய மனைவி மருதாயி அரிசி பருப்பு என்று சாமான்கள் கடன் வாங்கிவிட்டாள். இப்போது ஒரு வாரமாக யாரும் கடன் கொடுக்கவில்லை. பழைய கடனைத் திருப்பிக்கொடுத்தால் தான் இனிமேல் கடன் தருவோம் என்று சிலர் வெளிப்படையாகச் சொல்லி விட்டார்கள். தினம் ஒருவேளைச் சாப்பாடுகூட ஒழுங்காய்க் கிடைக்கவில்லை.

அரசு அழுதுகொண்டே வந்தான். அவன் வேலப்பனுடைய ஒரே மகன். இந்த மாதம்தான் மூன்றாம் வகுப்புப் படிக்கத் தொடங்கியிருந்தான்.

"என்னடா அரசு! மணி பத்தரைதானே ஆகிறது? அதற்குள்ளே பள்ளிக்கூடத்திலிருந்து வந்து விட்டாயே!" என்றான் வேலப்பன்.

"புஸ்தகத்துக்குப் பணம் கொண்டுவந்தால் தான் வகுப்புக்குள்ளே விடுவார்களாம்."

"எவ்வளவு கொடுக்கவேண்டும்?"

"ஒரு வாரத்துக்கு முன்பே சொன்னேனே!

மறந்துவிட்டீர்களா? பத்து ரூபாய்"

"அவ்வளவுதானே! நீ பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போ. நான் பணம் கொண்டுவருகிறேன்."

"ஊகும். நான் போகமாட்டேன். பணம் இல்லாவிட்டால் வரவேண்டாம் என்று சொல்லி விட்டார்கள்."

"சரி. நீ இங்கேயே இரு. நான் பணம் கொண்டு வருகிறேன்."

வேலப்பன் குடிசைக்கு வெளியே வந்தான். பத்து ரூபாய்க்கு எங்கே போவது? வேலையில்லா. தவனை நம்பி யார் பத்து ரூபாய் கொடுப்பார்கள்? அவன் எந்த வேலையானாலும் செய்வதற்குத் தயாராய் இருந்தான். வேலை கிடைக்கவில்லையே! மனம் போன போக்கில் அவன் நடந்து கொண்டிருந்தான்.

அவனுக்கு முன்னே இரண்டு பேர் பேசிக்கொண்டு போனார்கள். "உனக்கு விஷயம் தெரியுமா? இன்றைக்கு நம் ஊருக்கு யானை பெரிய மந்திரி வருகிறார்களாம்" என்றான் ஒருவன். "எந்த மந்திரி வந்தால் நமக்கு என்ன? வாய் நிறையப் போகிறதா, வயிறு நிறையப் போகிறதா?" என்றான் மற்றவன். "விஷயம் தெரியாதா? பெரிய உபசாரம் நடக்குமாம். பொதுக்கூட்டமும் உண்டாம்" என்றான் முதல் ஆசாமி. "நடந்தால்

நமக்கு என்ன?" என்றான் இரண்டாமவன். பொதுக் கூட்டத்திற்குப் போனால் இரண்டு ரூபாயாம். இரண்டிற்கும் போனால் ஐந்து ரூபாயாம்" என்றான் மூதலாமவன். "அப்படிச் சொல்! எங்கே, கட்சி ஆபீசுக்குத்தானே போகவேண்டும்?" என்றான் இரண்டாமவன்.

வேலப்பன் அவர்களை நெருங்கி, "என் அண்ணே? யார் வேண்டுமானாலும் வாலாமா?" என்றான்.

"வாலாம். கூட்டம் சேர்ந்தால் அவர்களுக்குச் சந்தோஷம்தானே!"

"பெண்பிள்ளைகள்?"

"அவர்களும்தான்."

"ஊர்வலம் எத்தனை மணிக்கு?"

"நான்கு மணிக்கு என்று சொன்னார்கள். ஆனால் மூன்று மணிக்கே கட்சி ஆபீசுக்குப் போய்விட வேண்டும்."

வேலப்பன் ஓட்டமும் நடையுமாகக் குடிசைக்குத் திரும்பினான். மருதாயியிடம் விஷயத்தைச் சொன்னான். "ஆசு! கலயத்தில் கொஞ்சம் கூழ் இருக்கிறது. குடித்துவிட்டு வீட்டிலேயே இரு. எங்கேயும் வெளியே போகக் கூடாது" என்று மகனிடம் சொல்லிவிட்டு அவள் கிளம்பினாள். இரண்டுபேரும் இரண்டரை

மணிக்கே கட்சி ஆபீசுக்குப் போய்ச் சேர்ந்து விட்டார்கள்.

ஐந்து மணிக்குத்தான் ஊர்வலம் கிளம்பியது. முதலில் ஒரு யானை போயிற்று. அதன் மேல் ஒருவர் கொடியிடித்துக் கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தார். அதன் பிறகு அலங்கார வண்டிகள், சைக்கிள் ரிக்ஷாக்கள், சைக்கிள்கள். அப்புறம் பெண்களின் அணிவகுப்பு. அதைத் தொடர்ந்து ஆண்கள் போனார்கள்.

"மகாத்மா காந்திக்கு..." என்று ஒருவன் சுத்தமாய்ச் சொன்னான்.

தொண்டர்கள் எல்லாம் "ஜே!" என்று முழங்கினார்கள்.

"பாரதப் பிரதமர் இந்திரா காந்திக்கு..."

"ஜே!"

"வணமனை...."

"ஓழிப்போம்!"

பசியையும் களைப்பையும் மறந்து, வேலப்பனும் "ஓழிப்போம்!" என்று முழக்கம் செய்தான்.

53. பிள்ளையார் சிரிக்கிறார்

பிள்ளையார் சிரித்துக்கொண்டிருந்தார்.

யானை முகமும் மனித உடலும் கொண்ட பிள்ளையார் சிரிக்க முடியுமா என்று கேட்கிறீர்-களா?- தாமிரபர்ணி ஆற்றங்கரையில் ஒரு மேடையில் வீற்றிருக்கிற அந்தப் பிள்ளையாரைப் பார்த்தால் நீங்கள் இப்படிக் கேட்க மாட்டீர்கள். அவருடைய யானை முகத்திலே கூடச் சிரிப்புத் தெளிவாய்த் தெரியும்.

மாலை மணி நான்கு இருக்கும். சின்-னசாமி ஐயர் பிள்ளையாரைக் கும்பிட வந்தார். அந்த ஊரில் அவர் பெரிய பணக்காரர்; ஜமீன் எல்லாம் போன பிறகும் ஜமீன்தார். எப்போதும் அவருக்குக் 'கோர்ட்'டில் ஏதாவது ஒரு வழக்கு இருக்கும். நிலவுரிமை பற்றியோ குடிவாரம் பற்றியோ அவர் யார்மேலாவது வழக்குப் போட்டுக் கொண்டேயிருப்பார். இன்று கூட ஒரு வழக்கு விஷயமாக அவர் சென்னைக்குப் புறப்பட்டுக்கொண்டிருந்தார். ஆற்றங்கரைப் பிள்ளையாரைக் கும்பிடாமல் அவர் எந்தக் காரியத்திலும் இறங்க மாட்டார். இப்போது அவர் "பகவானே! நானைக்கு இந்தக் 'கேசி'ல் என் கட்சி ஜெயித்துவிட்டால்

உனக்கு நூற்று எட்டுத் தேங்காய் உடைக்-கிறேன்" என்று வேண்டிக் கொண்டார்.

பிள்ளையார் சிரித்துக்கொண்டிருந்தார்.

மாலை மணி ஆறரை இருக்கும். வெங்கய்யர் பூஜைக்குரிய சாமான்களுடன் பிள்ளையார் முன்பு வந்தார். அந்தப் பிள்ளை-யாருக்கு நிலமோ சொத்தோ கிடையாது. ஜமீன்தார்தான் வெங்கய்யரைப் பூஜைக்கு அமர்த்தினார். மாதத்துக்குப் பதினைந்து ரூபாய் சம்பளம். பூஜைக்கு வேண்டிய சாமான்களுக்குப் பணமும் நைவேத்தியத்துக்கு அரிசியும் ஜமீன்தாரே கொடுத்து வந்தார். வெங்கய்யர் ஆற்றிலிருந்து ஒரு குடம் தண்ணீர் கொண்டு வந்து பிள்ளையாருக்கு அபிஷேகம் செய்தார்; முறைப்படி பூஜை செய்தார். நைவேத்தியம் காட்டும்போது சட்டி காலியாய் இருந்தது என்பது ஐயருக்குத் தான் தெரியும்.

"பகவானே! பக்தர்களுடைய விகனங்களைத் தீர்க்கிறவன், அல்லவா, நீ! உனக்காக ஜமீன்தார் வீட்டில் கொடுத்த அரிசியைச் சமைத்துச் சாப்பிட்டு விட்டோம். இன்றைக்கு எங்கள் வீட்டில் சாப்பாட்டிற்கு ஒன்றுமில்லை. தவறு என்றால் மன்னித்து விடு" என்றார்.

பிள்ளையார் சிரித்துக்கொண்டிருந்தார்.

இரவு இரண்டு மணி இருக்கும்.
இரண்டாவது ஆட்டம் சினிமா பார்த்துவிட்டுத்
திரும்பியவர்கள் கூட ஆற்றையும் பிள்ளை-
யாரையும் தாண்டிப் போய்விட்டார்கள்.
முத்தையா பிள்ளையார் முன் வந்தான்.
"சாமி! இன்றைக்கு மட்டும் என்னைக்
காப்பாற்றிவிடு. இனிமேல் இந்தத் திருட்டுத்
தொழிலையே விட்டுவிடுகிறேன்" என்று
வேண்டினான். ஜமீன்தார் வீட்டு இரும்புப்
பெட்டியில் ரொக்கமும் தங்காபரணங்களும்
ஏராளமாய் இருக்கின்றன என்றும்,
இன்றிரவு அவருடைய வீட்டில் யாரும்
இருக்க மாட்டார்கள் என்றும் அவனுக்குத்
துப்புக் கிடைத்திருந்தது.
பிள்ளையார் சிரித்துக்கொண்டிருந்தார்.
மூன்று மாதத்துக்குப் பிறகு, அந்த
மேடைமேல் ஒரு சிறிய கோயில் தோன்றியது.
"சித்தி விநாயகர்" என்ற பலகை கோயில்
வாசலில் தொங்கியது. ("சித்தி விநாயகர்"
என்றால் நினைத்ததைக் கொடுப்பவர் என்று
அர்த்தம்.) ஏழை மக்கள் எல்லாம் பெரும்
அளவில் அந்தப் பிள்ளையாரைக் கும்பிட
ஆரம்பித்தார்கள். முத்தையா காலையிலும்
மாலையிலும் வந்து கும்பிட்டான்.

பிள்ளையார் சிரித்துக்கொண்டிருந்தார்.

54.22

54. பெண் மனம்

அப்பாதுரை தற்செயலாகப் பின்கட்டிற்கு வந்தார். விளக்கு எரிந்து கொண்டிருந்தது. புஸ்தகம் விரித்து வைத்தபடி கிடந்தது. ஆனால் மகளைக் காணோம். 'நிர்மலா தோட்டத்துக்குப் போயிருப்பாளோ? தோட்டத்து விளக்கு எரியவில்லையே!' என்று நினைத்தார் அவர். பின்கட்டிலிருந்து தோட்டத்துக்குள் இறங்கினார். நல்ல இருட்டு. என்றாலும் கிணற்றடியில் யாரோ இருவர் நிற்பது தெரிந்தது. நிர்மலாதான் பக்கத்து வீட்டுச் சாவணனுடன் பேசிக் கொண்டு நின்றாள். 'பருவப்பெண்ணோடு பேசுவதற்கு அவனுக்கு எவ்வளவு துணிச்சல்? அவனைத் திட்டலாமா?' என்று அப்பாதுரை நினைத்தார். உடனேயே, 'சத்தத்தைக் கேட்டு மற்றவர்கள் வருவார்களே! நமக்குத்தானே — நம் மகளுக்குத்தானே — கேவலம்? அவளை அப்புறம் யார் கல்யாணம் செய்து கொள்வார்கள்?' என்ற எண்ணம் எற்பட்டது. அவர் மௌனமாய் வீட்டுக்குள் போய்விட்டார். அவருடைய மனத்தில் பலவகையான எண்ணங்கள் எற்பட்டன.

காதலர்கள் உலகத்தை மறந்து பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். "நிர்மல்! இன்னும் மூன்று நாள் தான் இருக்கிறது" என்றான் சாவணன்.

"எதற்கு?" என்றாள் நிர்மலா.

54.46

"குழம்பைப் பார். தெரியாதோ? நம் கல்யாணத்துக்குத்தான்."

"எனக்குப் பயமாயிருக்கிறது."

"குழம்புப் பேச்சு வேண்டாம். வெள்ளிக்கிழமை பரீட்சை எழுதி முடித்துவிடு நீ கல்லூரி வாசலுக்கு வா. நான் 'டாக்சி'யோடு காத்திருப்பேன்."

"முன்பே நாம் முடிவு செய்ததுதானே! ஆனால்..."

"பெண்மனம் அடிக்கடி மாறும் என்பார்கள். அந்தப் பயம்தான் எனக்கு."

"ஆண்கள்தான் மற்றவர்களை ஏமாற்றுவார்கள். ஒரு பெண் ஒரு விஷயத்தைப்பற்றி முடிவு செய்து விட்டால் அதன் பிறகு மாறமாட்டாள்."

"ரொம்ப சந்தோஷம்."

"சரி, நேரமாகிறது. வீட்டில் தேடுவார்கள்."

நிர்மலா வீட்டிற்குள் வந்தாள். புஸ்தகத்தை எடுத்துக் கொண்டு படிக்க ஆரம்பித்தாள்.

மறுநாள் காலையில் அவள் கல்லூரிக்குப் புறப்பட்டாள். அப்பாதுரை வேலைக்காரியிடம் "நிர்மலாகூடத் துணைக்குப் போ" என்றார். "நான் என்ன சின்னப் பிள்ளையா? எனக்குத் துணை எதற்கு?" என்றாள் நிர்மலா. "காலம் கெட்டுக் கிடக்கிறது. ஆக்கிரமைதையாக இருப்பது நல்லதுதானே!" என்றார் அவர். நிர்மலா கோபத்தைக் காட்டிக்கொள்ளாமல் வேலைக்காரியுடன் புறப்பட்டாள். பாதி வழியில்

சரவணன் எதிரே வந்தான். மற்ற நாட்களில் அவன் அவளோடு பேசிக்கொண்டே கல்லூரிவரை போவான். இன்று வேலைக்காரியைப் பார்த்ததும் அவன்பேசாமல் போய்விட்டான். நிர்மலா பரீட்சை எழுதி முடித்து விட்டு வெளியே வந்தபோதும் வேலைக்காரி காத்துக் கொண்டு நின்றாள்! அன்றிரவு அவள் தோட்டத்துக்குப் போகக் கிளம்பினாள். அவளுடைய அம்மா "வனஜா! நீ அக்காகூடத் துணைக்குப் போ" என்று அவளுடைய தங்கையை அனுப்பி வைத்தாள். நிர்மலாவுக்குப் புரிந்துவிட்டது. 'பெற்றோர்கள் எனை தன்மீது சந்தேகப்படுகிறார்கள். அதனால் தான் துணை என்ற பெயரில் காவல் போடுகிறார்கள்' என்று அவள் உணர்ந்து கொண்டாள். இந்தக் காவலிலிருந்து எப்படித் தப்புவது?' என்று அவள் சிந்திக்க ஆரம்பித்தாள்.

வெள்ளிக்கிழமை மாலை அவள் பரீட்சை எழுதிவிட்டு வந்தாள். கூட்டிடத்து வாசலிலேயே வேலைக்காரி நின்று கொண்டிருந்தாள். "இன்றோடு கல்லூரி முடிகிறது. நான் சில சிநேகிதிகளோடு பேசிவிட்டு வருகிறேன். நீ போ" என்றாள் நிர்மலா. "இல்லை அம்மா! ஊரிலிருந்து உங்கள் மாமி வந்திருக்கிறார்கள். உங்களைக் கூட்டிக்கும் கூட்டிக்கு வரச்சொன்னார்கள்" என்றாள் வேலைக்காரி. நிர்மலாவுக்கு ஆத்திரம் வந்தது. "எய்தவன் இருக்க அம்பை நோவதில் என்ன பிரயோசனம்?" வேலைக்காரி என்ன செய்வாள்? பெற்றோர்கள் அல்லவா காரணம்? அவர்கள் இன்றைக்கு எங்களைத் தடுக்கலாம். என்றைக்கும் தடுத்துவிடுவார்களா?' என்று சிந்தித்துக்கொண்டே அவள் வீட்டுக்கு வந்தாள்.

சரவணன் இருட்டும்வரை கல்லூரி வாசலில் காத்திருந்தான். நிர்மலாவைக் காணோம். 'அவள் தன் மனத்தை மாற்றிக்கொண்டாளா? வேறு ஏதாவதா?' என்ற குழப்பம் ஏற்பட்டது. 'டாக்சி'யை அனுப்பிவிட்டு அவன் வீட்டுக்குச் சோர்வோடு வந்தான். அவன் எவ்வளவு முயன்றாலும் நிர்மலாவைச் சந்திக்க முடியவில்லை.

ஒருவாரம் ஆயிற்று. ஆசாரி நகைசெய்து கொண்டுவந்து கொடுத்துவிட்டுப் போனார். "நிர்மலா! இந்த வளையலைப் போட்டுப் பார்" என்றாள் பாட்டி. "எனக்கு எதற்கு நகை?" என்றாள் நிர்மலா. "என்ன இப்படிக் கேட்கிறாய்? இன்னும் ஒருவாரத்தில் கல்யாண மேடையில் உட்காரப் போகிறாயே!" என்றாள் பாட்டி சிரித்துக்கொண்டு.

"கல்யாணமா?! எனக்கா?! இப்போது எதற்குக் கல்யாணம்? நான் எம்.எ. படிக்கலாம் என்றிருக்கிறேன்."

"எவ்வளவு படித்தாலும் கடைசியில் ஒருவனைக் கட்டிக்கொள்ளத்தானே வேண்டும்? உன் மாமா இந்தவருடம் அவனுடைய மகனுக்குக் கல்யாணம்

நடத்தி விடவேண்டும் என்கிறான்."

"நடத்தட்டும். வேறு பெண் கிடைக்க மாட்டாளா?"

"உன்னைத்தான் கட்ட வேண்டுமாம்."

"என் முன்னே யாராவது கல்யாணத்தைப்பற்றிப் பேசினால் நான் இந்த வீட்டில் இருக்கமாட்டேன்."

அப்பாதுரைக்குக் கோபம் பொங்கியது. நிர்மலாவை ஓங்கி அறைந்தார். "நம் குடும்பத்தில் இது வரை எந்தப் பெண்ணும் இப்படிப் பேசினதில்லை. குடும்பத்துப் பெயரைக் கெடுக்க வந்திருக்கிறாள்!" என்றார்.

"நீங்கை ஒருத்தி இருக்கிறாளே என்ற நினைவு இவருக்கு இல்லையே!" என்று அவருடைய அம்மா புலம்பினாள்.

நிர்மலா இரண்டு நாட்கள் அழுது கொண்டே இருந்தாள். சாப்பிடக்கூட இல்லை. பலவற்றைச் சிந்திக்கிறாள். 'வீட்டைவிட்டுப் போய் விடலாம். சாவனனை மணந்து கொள்ளலாம். ஓடிப் போனவள் என்று ஊரார் பழிப்பதைப் பற்றிக் கவலையில்லை. ஆனால் வனஜா? என்னால் அவருடைய வாழ்க்கை கெட வேண்டுமா?' என்று நினைத்தாள்.

மூன்றாம் நாள் பாட்டியிடம் "மன்னித்துக்கொள்ளுங்கள். நான் பேசியது தப்பு" என்றாள்.

"நீ நங்கம்" என்று பாட்டி அவளைத் தழுவிக் கொண்டாள்.

55. கற்பு - 2

திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் ஒரு கிராமம். அதன் பெயர் ஒன்றியூர். ஊருக்கு நடுவில் ஒரு கால்வாய். அது ஊரை இரண்டு பிரிவு ஆக்கிக் கொண்டு ஓடுகிறது. கால்வாயின் வடகரையில் இருக்கும் பகுதி வடக்கூர்; தென்கரையில் தெற்கூர். வடக்கூரில் இரண்டே இரண்டு தெருக்கள்; சுமார் இருபது வீடுகள். வடக்கூர் முழுவதும் பிள்ளைமாரும் தெற்கூர் முழுவதும் கரையாளர்களும் வாழ்கிறார்கள்.

வடக்கூரில் வடக்குவீடு என்று பெயர்பெற்ற குடும்பம் மிகப் பழமையான குடும்பம். அந்தக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் நல்ல பக்திமான்கள்; ஆசாரத்துக்கும் ஒழுக்கத்துக்கும் பெயர்பெற்றவர்கள்.

ஒரு நாள் மாலை. இருள் சூழ்கிற நேரம். சுந்தரி கோட்டத்துக் கிணற்றில் தண்ணீர் இறைத்துக்கொண்டிருந்தாள். அவள் வடக்கு வீட்டாரின் அருமை மகள். பருவமடைந்த பெண் பகலில் வீட்டை விட்டு வெளியில் எங்கும் போவது அந்தக்

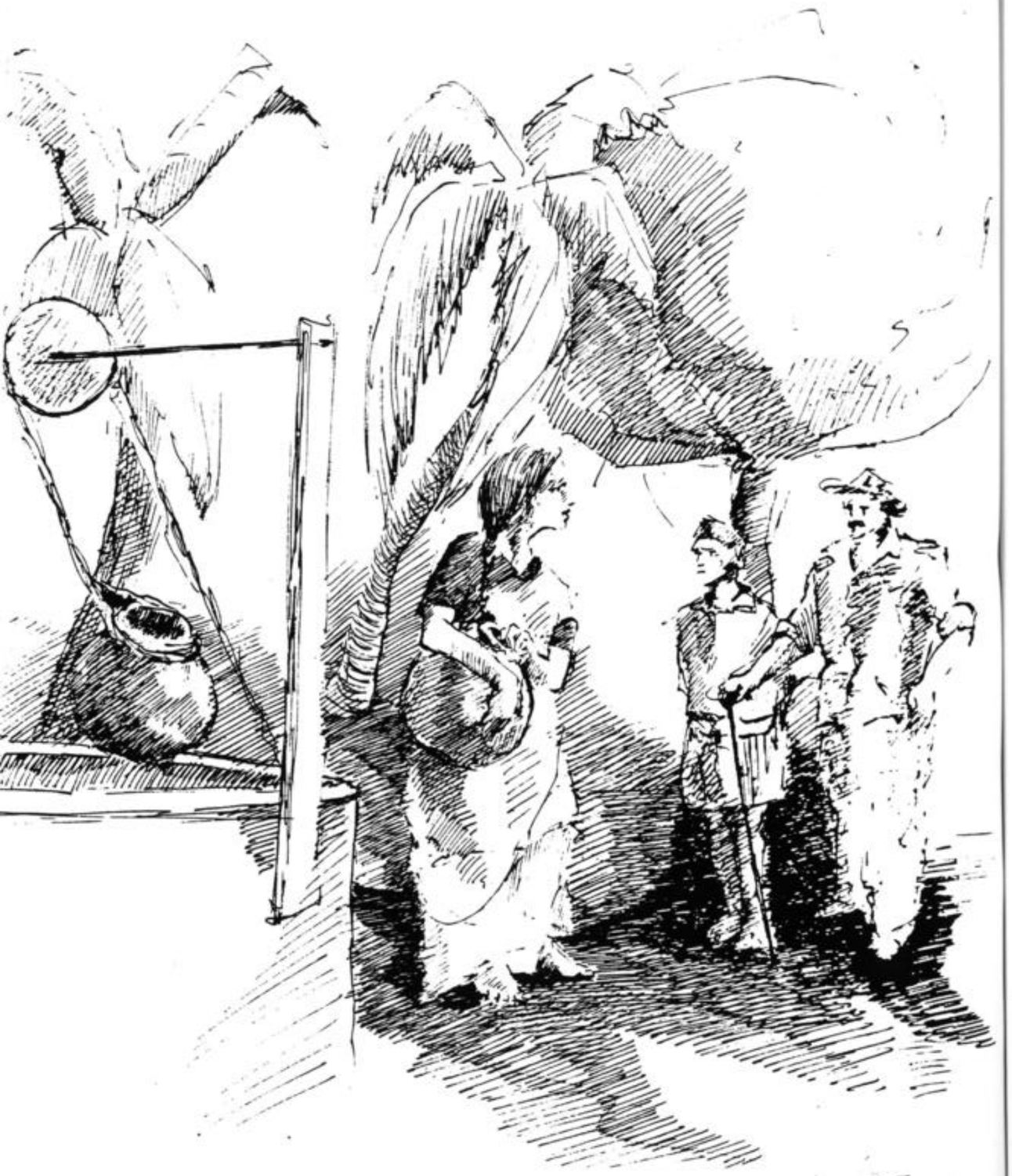

கிராமத்து வழக்கம் கில்லை. கியற்கைக் கடன்களைக் கழிக்க வேண்டும் என்றால் கூடக் காலையந்தியிலோ மாலையந்தியிலோ வீட்டுப் பக்கத்தில் உள்ள சொந்தத் தோட்டத்துக்குச் செல்லலாம்.

சுந்தரி கிராமப் பெண்களுக்கே உரிய கட்டான உடலமைப்பு உடையவள். பெயருக்கு ஏற்ற அழகி.

தோட்டத்தை ஒட்டி ஒரு தெரு உண்டு. அந்தத் தெருவில் ஒரு வெள்ளைக்காரத் துரையும் அவருடைய சேவகனும் வந்து கொண்டிருந்தார்கள். துரை சுந்தரியைப் பார்த்துவிட்டார். "அடடா! என்ன அழகு!" என்று கூறினார்.

சுந்தரியின் உடம்பு கூசுங்கியது. பட்டையைக் கிணற்றில் போட்டுவிட்டு வீட்டுக்குள் ஓடினாள். "என் கிளப்படிப் பதறுகிறாய்? என்ன நடந்தது?" என்று அவளுடைய அம்மா கேட்டாள். "ஒரு வெள்ளைக்காரன் என்னைப் பார்த்துவிட்டான், அம்மா" என்றாள் சுந்தரி. அம்மா அதிர்ச்சியில் ஒன்றும் பேசவில்லை. சிறிது நேரத்தில் பிள்ளை வீட்டுக்கு வந்தார். நடந்ததைக் கேள்விப்பட்டபோது அவரும் அதிர்ச்சி

அடைந்தார்.

வெளியே குரல் கேட்டது. பிள்ளை வாசலுக்குப் போனார். அங்கே துரையின் சேவகன் நின்று கொண்டிருந்தான். "என்ன விஷயம்?" என்று கேட்டார்.

"நல்ல செய்தி தான்! இந்த வீட்டுக்கு யோகம் பிறந்திருக்கிறது! பல சண்டைகளில் ஜெயித்த துரையை உங்கள் மகளின் அழகு ஜெயித்து விட்டது. இன்றைக்கு இரவு அவள் தம் பங்களாவுக்கு வரும்படி கேட்கிறார்" என்றான் சேவகன்.

"மகளா?! எனக்கு மகளே கிடையாதே!" என்றார் பிள்ளை.

சேவகன் குழப்பமடைந்து வெளியே போகத் திரும்பினான். எங்கிருந்தோ ஏதோ ஒரு சத்தம் கேட்டது. அவன் அதைக் கவனிக்காமல் போய்விட்டான்.

தம் மனைவி தம் மகனைத் தள்ளிய கிணற்றைத் தூர்ப்பதற்காகப் பிள்ளை தலை குனிந்தபடியே தோட்டத்துக்குப் போனார்.

CULTURAL NOTES

(cued in the readings by the mark: #CN#)

8. India's people and languages

The terms "Aryan" and "Dravidian" have validity primarily with reference to the languages of India. Thus, the phrases "Aryan peoples" and "Dravidian peoples" designate those peoples who speak the respective languages. Racially and culturally there has been profound interpenetration such that these terms should not be interpreted as referring to clearly distinct peoples in a racial or cultural sense.

18. The vadai thief

Because charcoal is one of the typical cooking fuels, there tends to be charcoal dust on many of a kitchen's surfaces.

19. The magician's passion

Marriage between "cross-cousins" (i.e., children of siblings of the opposite sex) is a preferred marital alliance in South India.

20. Whose is the sin?

Food is served onto cut sections of a banana leaf, which is both capacious and hygienic. The food is eaten using the fingers of the right hand and the leaf is thrown away after the meal.

36. Thirst

Looks that "kill" in Tamil figurative language are evocative of passion rather than anger or hatred.

37. Jambulingam

The tali is an emblem of the married state that the bridegroom ties around the bride's neck at the climax of the wedding ceremony. To take it off or lose it is symbolic disloyalty to the husband. A widow must break the cord from which the tali is suspended to signify the destruction of the auspicious married state brought about by the husband's death.

45. East and West

Though turned to advantage with an ear ornament, the piercing of the ear constitutes a symbolic blemish in the physical perfection of the child, preventing supernatural spirits or forces from becoming jealous of the child and doing it some ill. For the same reason it is undesirable to praise an infant's good looks too highly.

46. Knowledge and feeling

As this story illustrates, gifts to deities in the hope of or in gratitude for a boon often take some form symbolic of the particular boon desired or bestowed. Gifts are offered to the deity in the temple and become the legal property of the deity, administered in his/her behalf by the temple officials.

47. Interest-free loan

The auspicious colors gold and red, symbolic of fertility and well-being, are prominent in the celebration of marriage. With its golden color, turmeric is an auspicious substance which is applied to such objects as wedding invitations.

48. Hospitality

The usual practice is that those eating sit down and then the woman or women of the house serve the food onto leaves placed in front of those seated, attending constantly so that additional servings may be offered as earlier portions are consumed.

51. Mother

The offering of one's hair to a deity is a vow that is often made when death is threatening someone in the family. It is hoped that the deity will respond to this act of piety and devotion (or the promise of the act) by sparing the life. Even when the life is not spared, the promise has been made and the vow is usually fulfilled lest the deity be angered.

54. The female mind

The disgrace brought onto a family by a disobedient daughter can affect the marriage prospects of other daughters since a good family reputation is a key criterion in negotiations with a bridegroom's family over the selection of a bride.

GRAMMATICAL INDEX

1. English index
2. Tamil index

This index includes all those forms, constructions, and other aspects of Tamil grammatical structure that a student needs to understand, in addition to the vocabulary utilized, in order to successfully interpret the readings. Citations refer to the first instance in the readings of the occurrence of the item in question (or the utilization of the grammatical principle in question). The number before the decimal point is the number of the reading; the number following the decimal point is the line number within that reading. (A summary description and/or explanation of each of these items can be found in Volume II: Annotations at the location corresponding to this same citation and in the listing of these structural summaries in Appendix 4 of that volume.) Any item is potentially listed in the index (1) in its Tamil form (e.g., -ஆல்), (2) under a grammatical or descriptive term applied to it (e.g., conditional), and (3) under its "meaning"---that is, its usual English gloss---given in single quotes (e.g., 'if'). Grammatical and descriptive terminology, however, is at a minimum in this book, and since only terms used in the book are listed, many terms used by grammarians (e.g., perfective) will be found missing from the index. Such an item should be looked for under its Tamil form (e.g., கிறு) or a more basic grammatical term (e.g., AvP-கிறு) or possibly its "meaning" (e.g., 'have done X').

ablative: 'from A (up) to B' 8.5
ablative: animate vs. inanimate nouns 19.33
'able': 'be able to' 'about' 15.11
'about': 'be about to' 8.1, 43.43
absolute: infinitive used absolutely 32.30
accusative case suffix omitted if object unspecific 40.60
adjectival participle See: AjP 10.11
adjective: basic principles 1.1a, 1.16, 1.18
adjective + PNG suffix 10.18
affective vs. effective verbs 15.37, 19.34
AjP (adjectival participle): past tense 21.7
AjP: present tense, future tense, and negative 23.19
AjP: with nouns of time and manner 22.24
AjP: future AjP + படி with verb of request 24.39
AjP: எனற 30.1
AjP-PNG (participial noun): past tense 21.8
AjP-PNG: future tense 23.36
AjP-தல் for sentence used as noun 26.11
AjP-தல் : future, for course of action 25.18
AjP-தற்கு/-தற்காக:purpose 40.17
AjP-தாக : alternative "quotative" 46.40
AjP-தல் + கில்லை/உண்டு 31.29, 47.17
AjP-தல்+உம்: past, for 'as soon as' 36.38
'all A's' 9.22, 17.23
'although' 23.39, 24.17
'and' 4.2, 14.4b, 24.12
'any': 'anyone', 'anywhere', etc. 18.10, 25.16
'appropriate to' 45.80
'as soon as' 36.38
'at least' 45.16
AvP (adverbial participle) 14.4b
AvP [time]ஆயிற்று 36.2-3
AvP ஆக வேண்டும் 48.52
AvP ஆயிற்று 30.7
AvP இரு 23.11
AvP இரு : conjecture about past event 25.55
AvP இரு : contrary-to-fact 29.41
AvP-உம் 24.17
AvP கொண்டிரு 26.2
AvP கொண்டு 27.15
AvP கொள் 19.10
AvP படு 24.11
AvP பே 32.21
AvP வரு 36.6
AvP விட்டு 27.11
AvP விடு 22.26
AvP வை 41.27

'be'
'because' 1.2, 18.35
'besides' 39.54
8.19

comparative: no comparative adjective 2.22a
conditional 20.5
conditional, negative 31.39
conditional + -உம் 23.39
conjecture: possible or hypothetical event or state 23.14
conjecture: possible past event 25.55
contrary-to-fact hypothesis 29.41
contrary-to-fact conditional 39.45-6

dative: use with direction or orientation 2.4
dative with impersonal verbs 8.2, 11.12, 11.18, 12.2
dative-ஆக 20.32
dative உன்டு/இல்லை 2.6
dative உரிய 45.80
dative உள்ள 38.0
dative பதில் 43.51
dative வேண்டிய 33.33
dubitative question 15.10b

'each other' 17.17a
effective vs. affective verbs 15.37, 19.34
emotion, object of with மேல் 18.10-11
emotion, object of with -இடம் 20.3-4a
emphasis: -ஏ 4.26
emphasis: தான் 11.21
equational sentence 1.2
'essential': 'it is essential that' 48.52
'etc.' 41.22
'even' 3.16
'even if' 23.39
'even though' 23.39, 24.17
'-ever': 'whoever', 'wherever', etc. 25.35 27.11-13
'every' 4.10
'except' 8.19

finite verb: basic structure 1.3
finite verb: -உம் not added 24.12
foreign word used as Tamil verb 31.40
future tense: form for strong verbs 16.12
future tense: form for weak verbs 16.10a
future tense: form for strong verbs, non-rational subjects 16.11
future tense: form for weak verbs, non-rational subjects 16.10b
future tense: negative 19.37
future tense: used for recurrent events 20.3-4b
future tense: used for conjecture 23.14
future participial nouns 23.36

general truth: use of future tense 20.3-4b

'have' 2.6
'have done X' 22.26, 23.11
hypothetical condition: contrary-to-fact 39.45-6

'if' 20.5, 23.37
imperative 1.1c
imperative + ஏன் 33.4
imperative: negative 29.35
impersonal verb 8.2, 11.8, 12.2
'inclusive' 3.16, 4.2
'inclusive': open-ended reference 18.10
indefinite reference 25.16
infinitive: strong vs. weak 10.10
infinitive: purpose 14.10
infinitive used absolutely 40.60
infinitive + இல்லை 16.5
infinitive கூடாது 17.17b
infinitive கூடிய 46.60
infinitive சொல் 20.35
infinitive + -ட்டும் 32.12
infinitive தெரியும்/தெரியாது 11.12
infinitive தேர்ந்தது 49.26
infinitive படு 30.48
infinitive பார் 32.30
infinitive போ 18.13
infinitive முடியும்/முடியாது 15.11
infinitive + லாம் 15.32
infinitive விடு 20.6
infinitive வேண்டியது 34.42
infinitive வேண்டும் 12.24
infinitive வை 24.28a
'instead of' 43.51
instrumental vs. nominative case with முடியும்/முடியாது 16.8
instrumental: 'because' 39.54
interrogative- உம் 18.10
interrogative- உம் in negative context 20.2
interrogative- ஆவது 25.16
interrogative- ஓ 25.28
involuntary transition 32.21

'know' 8.2, 11.12

laterals ("l"-sounds): sandhi changes in tense suffixes 18.7
'let A do X' 20.6, 32.12
'like' 6.3
locative case: 'among'/'of' 2.15

'make A do X' 24.28a
'may' 15.32, 32.12
'must not' 17.17b
necessity 12.24, 33.33, 34.42, 48.52
'need, need not' 12.24
negative conditional 31.39
negative imperative 29.35
'never' 31.29, 47.17
'not any ...' 20.2
number, ordinal 15.1
numeral can follow noun 28.42
numeral A- உம் 17.23
numeral- ஆ numeral 41.6-7

object: accusative case suffix omitted if object unspecific 10.11
oblique form of noun necessary for case suffixes 1.1b
oblique: functions as genitive 3.8
'or' 3.11
open-ended reference 18.10

participial noun: past tense 21.8
participial noun: future tense 23.36
participial noun in -து: sentence used as noun 26.11
participial noun in -து: future, for course of action 25.18
participial noun of என்று 30.46
participial noun: instrumental 39.54
participial noun: dative 40.17
participial noun: உண்டு/இல்லை 31.29, 47.17
passive: infinitive 30.48
past tense: most strong verbs 14.2
past tense: most weak verbs 14.3
past tense: Sandhi 3a verbs 14.4a
past tense: Sandhi 3a verbs, non-rational subject 15.10a
past tense: verbs ending in -கி 17.24b
past tense: doubling weak verb minimal words 18.15a
past tense: Sandhi 5b 18.16
past tense: weak verbs, laterals 18.29
plural suffix not necessary for non-rational gender 1.14
PNG suffixes: added to nouns 2.22b
PNG suffixes: added to finite verbs 1.3
PNG suffixes: added to adjectives 10.18
'possible' 46.61
potentiality of events 15.32
present tense: corresponds to 'is doing X' 10.7b
present tense: used for volunteering 29.36
present tense: used when past extends into present 38.19
purpose:infinitive 14.10
purpose: dative participial noun 40.17

question: "dubitative" 15.10b
question: "yes-no" 11.5
"quotative": the verb என் 11.22
"quotative": என்று 13.7
"quotative": என்ற 30.1
"quotative": என்பது 30.46
"quotative": AjP-தாக as alternative 46.40

"reflexive" pronoun தான் 15.12
relative clause 21.7

Sandhi 3a verbs: past tense 14.4a, 15.10a
series of verbs: coherent complex of actions 14.4b
'should' 12.24
'some': 'someone', 'somewhere', etc. 25.16, 25.28
sound symbolism 21.25
strong vs. weak verbs 9.2
subject omissable 10.9
superlative: no superlative adjective 2.22a

'tell A to do X' 20.35
tenses: relativity of 17.4-5
'than' 3.2
"third-party source" statement 45.7
time: -ஏ vs. தான் 18.15b
time: AvP [time]ஆயிற்று 36.2-3
"transitive/intransitive" 15.37
'try' 24.11, 32.30

universal negation 20.2
unspecific reference 25.28
'used to' 36.6

volunteering 29.36

'want to' 12.24
weak vs. strong verbs 15.37
'why do X?' 49.62
'with': sociative vs. instrumental 15.16
'without doing X' 17.24a
'won't' 19.37
word order: basic principles 1.1a

-ஆ? 11.5
-ஆக : AjP-து-ஆக 46.40
-ஆக வேண்டும் : AvP ஆக வேண்டும் 48.52
-ஆக/-ஆய் 10.7a
-ஆக இரு/-ஆய் இரு 18.35
-ஆகிய 27.4
-ஆதே/-ஆதீர்கள் 29.35
-ஆம் : sentence-ஆம் 45.7
-ஆம் : numeral-ஆம் 15.1
-ஆமல்/-ஆது 17.24a
-ஆயிற்று : AvP ஆயிற்று 30.7
-ஆயிற்று : AvP [time] ஆயிற்று 36.2-3
-ஆல் : conditional 20.5
-ஆவது 45.16
-ஆவது: with interrogative expression 25.16
-ஆவிட்டால் 31.39
-ஆன 7.7, 27.4

-இடம் : with emotions 20.3-4a
-இடம் : vs. dative 11.19, 11.23, 12.13
-இடமிருந்து 19.33
-இரு : AvP இரு 23.11
-இரு : AvP இரு : contrary-to-fact 29.41
-இல்லை : AjP-து-இல்லை 31.29, 47.17
-இலிருந்து 8.5, 19.33

உடைய 25.5
உண்டு 2.6
-உண்டு : AjP-து-உண்டு 31.29, 47.17
-உம் 3.16
-உம் .... -உம் 4.2
-உம் : numeral A-உம் 17.23
-உம் : with interrogative expression 18.10
-உம் : with interrogative exp. and negative 20.2
-உம் : with conditional 23.39
-உம் .... -உம் : with verbs 24.12
-உம் : AvP-உம் 24.17
-உம் : with conditional and interrogative exp 25.35
-உம் : past AjP-து-உம் 36.38
உரிய 45.80
உள்ள 38.0

எல்லா A-உம் 9.22, 17.7
என் : verb 11.22
என்பது 30.46
என்ற 30.1
என்றல் 7.3, 23.37
என்று 13.7
என்று : sound symbolism 21.25

-ஏ : emphasis	4.26
-ஏ : with time expressions	18.15b
-ஏ : with numerals	41.6-7
-ஏ : link between sentences	49.56-7
-ஏன் : with imperative	33.4
ஏவ்வொரு (— A-உம்)	4.10
-ஓ .... -ஓ	3.11
-ஓ ?	15.10b
-ஓ	24.28b
-ஓ : with interrogative expression	25.28
-ஓ : link between sentences	27.11-13
-க்காக	20.32
-க்காகல் / -க்காது	17.24a
-க்காதே / -க்காதீர்கள்	29.35
-க்காவிட்டால்	31.39
கூடாது : with infinitive	17.17b
கூடிய : with infinitive	46.61
கொண்டிரு : with AvP	26.2
கொண்டு : with AvP	27.15
கொள் : with AvP	19.10
கொள் : with AvP of தெரிவு புரி	28.30
சுற்றி	3.5
செய் : with foreign words	31.40
சொல் : with infinitive	20.35
-டீரும்	32.12
தவிர	8.18
தான் : emphasis	11.21
தான் : with time expressions	18.15b
தான் : "reflexive"	15.12
தானே	20.33-4
தெரிந்து கொள்	28.30
தெரியும் / தெரியாது	8.2, 11.12
-படி : with requests	24.39
படு : "passive"	30.48
பண்ணு : with foreign words	31.40
பதில் : with dative	43.51
பற்றி	8.1
பற்றிய	43.43
பார் : with AvP	24.11
பார் : with infinitive	32.30

-ப்பானேன் ?	49.62
பிடிக்கும் / பிடிக்காது	12.2
புரிந்து கொள்	28.30
போ : with infinitive	18.13
போ : with AvP	32.21
போல் / போல	6.3
போல இருக்கிறது	12.11
மாட்ட -	19.37
முடியும் / முடியாது	15.11, 16.8
முதல் : with வரை	26.31
முதலிய	41.22
மேல் with emotion words	18.10-11
-லாம்	15.32
வரு : with AvP	36.6
வரை : with முதல்	26.31
-வானேன் ?	49.62
விட்டு : with AvP	27.11
விட	3.2
விடு : with AvP	22.26
விடு : with infinitive	20.6
வேண்டிய	33.33
வேண்டியது : with infinitive	34.42
வேண்டும் / வேண்டாம்	11.18, 12.24
வை : with AvP	41.27
வை : with infinitive	24.28a